

Cena Společnosti Agathy Christie 2019 (21. ročník) – 1. část povídek

Obsah

Bůh jim seslal hřebce.....	2
Mahagonová hůl.....	12
MAKROpulos.....	19
Marocký oleandr	23
Nová vůně.....	26
O hluboké vodě	32
Prodané tajemství Woriktnů	39
Setkání na kolonádě	42
Smrt v paneláku.....	45
Vítejte v Nekropolis	55
Vrahův omyl	61
Vražda ve výtahu	72
Vraždy z nenávisti.....	79
Záhada klíče.....	89

Dokument obsahuje první část povídek, které soutěží o Cenu Společnosti Agathy Christie za rok 2019. Druhá část bude následovat zhruba na konci května 2019.

Až s druhou částí obdržíte instrukce, na jakou e-mailovou adresu můžete hlasovat a dokdy je tak třeba učinit (uzávěrka bude zhruba v polovině června 2019). Již teď ale můžeme uvést, že hodnocení se nemění. K dispozici máte 6 bodů, které můžete libovolným způsobem rozdělit mezi povídky, popř. je udělit jen jedné povídce. Finální hodnocení ale prosím udělejte, až když budete mít přečtené všechny povídky, tj. tento soubor i ten, který teprve doručíme.

*U povídek jsme neprováděli jazykovou redakci.
Přejeme pokud možno příjemné čtení!*

*Juan Zamora
místopředseda Společnosti Agathy Christie*

Bůh jim seslal hřebce

1.

Marcela Součková se opřela rukama o umyvadlo a podívala se zblízka do zrcadla. Dlouhý pláč jí přinesl úlevu, ale zanechal viditelné stopy na unaveném obličeji. Opláchlá se studenou vodou a vylovila ze zásuvky jakýsi zázrak v tyčince, po kterém prý mají zmizet otoky kolem očí. Bylo sice docela příjemné přejíždět víčka mokrou kovovou kuličkou, jenže efekt to nemělo vůbec žádný. Před nedávnem měla třiačtyřicet, ale zrovna teď se cítila na sto. Za chvíli má přijet na návštěvu dcera Erika, a když ji takhle uvidí, bude si zase zbytečně dělat starosti.

Dlouhými tahy hřebenem projížděla mírně odbarvenými vlasy a zkoumala šedivějící skráně. Ne nadarmo se říká, že všechno zlé je k něčemu dobré, napadlo ji. Aspoň už nebudou tolik vidět tmavší odrosty. V kadeřnictví nebyla ani nepamatuje a domácí chemické zásahy dávaly účesu co proto. Jenže copak si může dovolit vysedávat v salonu, když Evžen nadělal další dluhy? Tisíckrát už proklela den, kdy mu odepsala na inzerát se značkou „Mít pro koho žít“. Tehdy si však moc přála, aby pro ni a pro dceru zase někdo žil. Po manželově tragické smrti se cítila tolik opuštěná a znovu toužila po lásce.

Jinak jim tehdy nic nechybělo. I když Marcela čekala, že už se u třináctileté Eriky pomalu začnou objevovat známky nastupující puberty, byla to pořád ta hodná, spíše zamklá a přemýšlivá dívka, která se mámě snažila pomáhat, a než by šla někam s kamarádkami, raději si četla. Nebyla ošklivá, ale s holčičím krášením si hlavu nelámala. Husté kadeře zapletla každé ráno do pevného copu a víc ji nezajímaly. Marcela ji chtěla přihlásit do nějakého sportovního oddílu, protože měla pocit, že se začíná nějak rychle zakulacovat, ale Erika nechtěla. Prý na to není a raději si přinesla z knihovny další zásobu knížek. Nežily si vůbec špatně. Marcela učila na základní škole a k tomu pobíraly vdovský a sirotčí důchod. Navíc bydlely ve svém, protože když se Erika narodila, tak manžel Zdeněk prohlásil, že dítě potřebuje vyrůstat na čerstvém vzduchu, který v centru města nikdy mít nebude, a nechal postavit domek na klidném předměstí. Mohl si to dovolit, protože měl za sebou už pár let advokátní praxe a zazobané rodiče. Však jim taky Marcela nebyla nikdy dost dobrá. Úplně se jí sevřel žaludek, když si na ně vzpomněla. Dcera hodinářů jim nešla pod nos, i když vystudovala vysokou školu, a Zdeňkova matka nedokázala celé ty roky ovládnout znechucený výraz, kdykoliv se na ni podívala. Tchána viděla vlastně jen párkrát, protože trávil většinu času v cizině. Zřejmě to pro něj byl jediný způsob, jak přežít manželství s takovou semetrikou, usoudila Marcela, když zjistila, že se madam Součkové nedokáže nikdy ničím zavděčit.

„Nejlepší bude, když se teď provdáš za Milana,“ oznámila jí tchýně do telefonu asi tři měsíce po Zdeňkově pohřbu.

„Celou dobu mě nenávidíte a teď chcete, abych si vzala vašeho druhého syna?“ nevěřila Marcela vlastním uším. „To přece nemůžete myslet vážně.“

Ale ona to myslela naprosto vážně, jak Marcela brzy pochopila. Nebyla dnešní, takže si rychle uvědomila, že díky svému chování ke snaze už by třeba nemusela nikdy vidět vnučku. Navíc by zabila dvě mouchy jednou ranou, protože už to začínalo vypadat, že se snad Milan neožení. Ne, že by byl hloupý nebo nehezký, ale působil jako pravý opak svého charismatického, o dva roky mladšího bratra. Rodiče z něj chtěli mít lékaře, ale školu nedostudoval a už léta pracoval jako řadový úředník v pojišťovně. Těžko říct, k čemu měl Milan vlastně vlohy. Marcele vždycky připadalo, že se na něj přesně hodí pojmenování „snaživý blbec“. Když se pro něco nadchl, většinou se nějak ztrapnil nebo si ublížil. Ozval se zvonek a vytrhl ji ze vzpomínek. Erika sice měla klíče, ale od jisté doby vždycky zvonila. To proto, aby neriskovala, že ještě někdy v životě uvidí souložit svoji matku s otčímem na podlaze v předsíni jako tehdy, když jí na gymplu odpadlo odpolední vyučování. Marcele se úplně vrátil ten strašný pocit studu, který cítila, když najednou uviděla Eriku nevěřičně zírat mezi dveřmi. Stála chvíli jako přikovaná a potom utekla. Vrátila se až pozdě večer, když už Marcela umírala strachem. Nikdy o té situaci spolu nemluvily, i když se několikrát snažila.

„Já se s tebou o tom nechci bavit,“ odmítla Erika pokaždé jakoukoliv debatu na tohle téma. Za půl roku odmaturovala a pronajala si garsonku v centru.

Marcela si ještě rychle přepudrovala nos, stáhla vlasy do široké spony a běžela otevřít.

„Je doma?“ kontrolovala Erika, jestli má Evžen na svém místě boty nebo pantofle, sotva se mezi dveřmi pozdravily.

„Není a myslím, že se přes víkend ani neukáže.“

„Jak to, zas má nějakou ženskou?“

„Copak někdy neměl?“

„Hm, takže všechno při starém,“ konstatovala Erika a konečně se jí podařilo setřást z nohavice jorkšíra Poldu, který ji přiběhl přivítat a dožadoval se pozornosti.

„Znáš ji?“

„Neznám a vůbec mě to nezajímá.“

„Mami, jak dlouho ještě chceš tohle snášet? Vždyť je to pořád dokola. Přece nevěříš, že se změní.“

„Už jsem podala žádost o rozvod.“

„Pokolikáté? Vždycky tě ukecá.“

„Nech toho, Eriko, tentokrát ne. Jen jsem si říkala, že by si konečně mohl najít milenku s bytem a odstěhovat se. Všechno by bylo mnohem jednodušší, protože on odsud dobrovolně neodejde.“

Úplně viděla ty Evženovy nenávislné oči, když na ni ráno řval, že ho z baráku nedostane a že přece neoprašoval osm let nějakou prošlou nádhrou proto, aby teď odešel s prázdnou. Hajzl. Je sice o trošku mladší, ale s tou jeho předčasně šedivou hlavou to vůbec není poznat.

Naopak. Seladon jeden neodolatelný. Co na něm ty ženské vidí? Tahle otázka byla samozřejmě zbytečná, protože Marcela moc dobře věděla, jak dokáže být Evžen okouzlující, když potřebuje s někým manipulovat. Na jeho nápadné kouzlo, výmluvnost a povrchní šarm už naletělo hodně lidí. Škoda, že ho prokoukla až po svatbě. Vlastně ani ne tak prokoukla, jako spíše on najednou ztratil důvod se přetvařovat. Dlouho si odmítala připustit, že ji nikdy nemiloval, a že ten nádherný rok před svatbou byla jen pouhá iluze, kterou pilně přižívoval,

aby ji rychle dostal přesně tam, kam potřeboval. Stala se jen dalším terčem jeho parazitní životní strategie.

„Co škola, už máš uzavřený ročník?“ snažila se Marcela rychle změnit téma hovoru, protože cítila, jak se jí znovu zalévají oči slzami a málem rozlila kávu.

„Už mi chybí jen poslední zkouška a pak jedu na kurz Capoeiry.“

Marcela se nechápavě otočila. „Kdyby ses ukázala doma častěji, možná bych aspoň tušila, o čem to mluvíš. Na kurz čeho?“

„Capoeira je brazilské bojové umění s tanečními a akrobatickými prvky. V minulém semestru jsem si ji zapsala místo tenisu a docela mě to chytlo. Podívej!“ Vyzula si ponožku a ukázala matce chodidlo.

„Bože můj, to je hrůza!“ spráskla Marcela ruce, když spatřila sbírku puchýřů a mozolů v různém stádiu vývoje.

„Cvičíme bosky a moje nohy si ještě úplně nezvykly, ale to se poddá. Potom ti ukážu video, abys byla v obraze.“

„Ty mě překvapuješ, holčičko, nikdy jsi nechtěla o žádném sportu ani slyšet a teď tohle. Vyzuj si i tu druhou ponožku, namažu ti to. Hlavně doufej, že nebudeš muset někam jít v lodičkách, to by sis užila.“

„Víš, teď už se mi neposmívají.“

„Cože? Kdo?“

„No přece na základce, hlavně v tělocviku, že mám velká prsa. Hrozně jsem se za ně styděla. Holky byly ještě v devítce jako prkna a já je měla už v sedmé třídě větší než učitelka. Kluci mi neřekli jinak než prsatice nebo kozatka. Byli jak pomínutí.“

„A proč ses mi o tom nikdy neřekla?“

„A co bys jako udělala? K tomu, aby se mnou moc nekamarádili, úplně stačilo, že tam mám mámu kantorku. To bys jim všem napsala poznámku – Posmívá se mé holčičce, že má velké kozy?“

Marcela si povzdechla. Tak tohle tedy byl důvod toho, že se Erika držela doma? Jak je možné, že ji to nikdy nenapadlo. Možná proto, že sama takovou zkušenost nemá. Škoda, že něco neřekla, mohly si spolu aspoň promluvit, aby trápení nedržela jen v sobě, ale holka byla vždycky spíše uzavřená. Marcela si někdy vyčítala, že se jí v pubertě víc nevěnovala, ale to zrovna začaly problémy s Evženem a sama by bývala potřebovala nějakou pomoc.

„Zůstaneš do zítřka? Mohly bychom něco podniknout, když je tak krásně.“

„Ještě nevím, má mi volat strýček Milan, jestli bude mít zítra čas. Slíbil, že mi pomůže se stěhováním.“

„Ty se někam stěhuješ? Jsi dnes samé překvapení, holka.“

„K nim do baráku. Babička už mi to nabízela dávno. Pronájem je pořád dražší a spolubydlící už to vzdala minulý měsíc. Stejně budu o prázdninách většinou pryč, tak proč zbytečně platit nájem. Zkusím a uvidím, když to nebude klapat, tak si na podzim zase něco najdu. Milan bydlí v podkroví a dole je jeden pokoj úplně nevyužitý.“

„A nechceš se vrátit raději domů?“ musela se zeptat, i když dobře věděla, jaká bude odpověď.

„Ne, mami, to určitě ne.“

Stejně jí to přišlo líto.

„Co ten pes pořád blbne,“ pokoušela se Erika odstrčit Poldíka, který se jí s jazykem vytočeným do ruličky urputně snažil oplodnit nohavici.

„Včera tady byla paní s fenkou na krytí, ale asi se jí nelíbil, tak z toho nakonec nic nebylo a Polda vyšiloval tak, že jsem na něj večer musela hodit mokrej hadr. To jsou asi ještě dozvuky.“

„Tak já s ním zajdu ven, ať to trochu rozběhá.“

„Dobře, já zatím dodělám oběd. A jestli nechceš potkat Evžena, tak nechod' na hřiště. Říkal, někomu do telefonu, že tam bude ještě dnes navázat pivo. Příští týden bude velký nohejbalový turnaj, tak se chystá něco vydělat na občerstvení.“

„Oni si ho tam místní ještě pěstují? Vždyť už mu minule nakopali zadek za tu Sportku, jak od nich vybral peníze a nic nepodal.“

„No, to bylo překvapení, když ta jejich čísla vyhrála. Doteď jim to splácí. Musí, jinak by ho bývali snad zabili. A to ještě nevědí, že jim celý rok ředil kořalku vodou, darebák. Teď dokonce u hřiště čepuje i pivo. V té dřevěné boudě, co jí říkají honosně srub, vykopali provizorní sklep a Evžen tam vozí sudy. To víš, pořádnou práci si najít nemíní, tak vymýšlí samé levárny.“

Erika připnula psa na vodítko a vyšla před dům. Marcela na ni ještě zavolala, že jídlo bude hotové asi za půl hodiny a vrátila se do kuchyně. Nemohla už vidět, že se po chvíli vydali směrem ke hřišti.

2.

Cestou se Erika snažila uklidnit myšlenky, které jí vířily hlavou. Když z dálky uviděla Evženovo auto, měla najednou srdce až v krku a cítila, jak jí tam prudce buší. Hlavně klid! Přece jsem přijela proto, abych s ním mluvila, a tahle situace je úplně ideální. Máma tak o tom nemusí vůbec vědět.

Snažila se použít techniku ještěřčího dechu, aby se uklidnila a připravila. Pořádně vydechnout všechno, co jen jde, potom se zhluboka nadechnout od břicha až po ramena, uvolnit a vyčkat. Při tom si opakovala, co Evženovi řekne. Zrovna tak, jak si to ještě včera nacvičovala se strýčkem Milanem. Když se před třemi lety odstěhovala z domu, pomáhal jí se vším, co potřebovala a často si povídali. Milan měl dost času a rád ho Erice věnoval. Z počátku hlavně proto, aby aspoň zprostředkovaně zjistil, co dělá Marcela, kterou nepřestával platonicky milovat, ale časem mezi nimi vznikl docela hezký vztah. Získal její důvěru a postupně se dozvídal, čím vším v posledních letech prošla. Vysvětlovalo to někdy dost zvláštní Eričino chování a možná i důvod, proč ještě neměla žádnou vážnější známost. Když se Milanovi před časem svěřila, že ji otčím zneužíval, reagoval tak prudce, až se lekla, že ho snad rovnou pojede zastřelit. Když se trochu uklidnil, nutil Eriku, aby šla okamžitě na policii a podala na Evžena trestní oznámení.

„Neblázni, strýčku, když jsem to neudělala tehdy, před šesti lety, tak tam zrovna teď nepoběžím.“

„Bože můj, to s tím začal hned...“

„Ano, hned po svatbě s mámou.“

„Proč jsi o tom někomu neřekla? Vyhrožoval ti?“

„Máma z něj byla nešťastná i tak, nemohla jsem jí ještě přidělovat starosti. Měla jich tehdy dost sama se sebou. A vlastně pořád ještě má,“ povzdechla Erika. Viděla na Milanovi, že by nejraději vstal a objal ji, ale něco mu bránilo. Jako by měl strach, aby ve zneužívané dívce neprobudil nepříjemné vzpomínky a pocity. Několikrát si uhladil proždilou kšticí a pak schoval obličej v dlaních. Erice se vybavila nedávná přednáška o řeči těla. Člověk si automaticky zakrývá oči před něčím ošklivým, co nechce vidět nebo před skutečností, kterou nezvládá přijmout. Někdy jen zavírá nebo přivírá oči. Je to reakce našeho limbického mozku,

kteřou vědomě neřídíme. Bylo prý dokonce zdokumentováno, že když je plod v těle matky vyděšen nepříjemnými zvuky, zakrývá si oči. Ta přednáška Eriku opravdu zaujala a začala lidi kolem sebe více pozorovat. Jejich pohyby opravdu velmi často prozrazují mnohem více než slova.

Horší je, že Milanovi neřekla celou pravdu. Nemohla se tehdy nikomu svěřit a měla k tomu jasný důvod. Nechtěla totiž, aby to skončilo. Líbilo se jí všechno, co s ní Evžen dělal a byla do něj dokonce zamilovaná. Bylo to šílené období, kdy žárlila na vlastní matku a snila o tom, jak jednou bude sama žít s Evženem. Současně se však užírala černým svědomím, že ubližuje nejbližšímu člověku. On jí v těch fantaziích ještě podporoval, tvrdil, že s mámou vůbec nespí, a šoustal si přitom spokojeně s oběma. To pochopila v momentě, když se jednou vrátila dřív ze školy a najednou měla před očima tu nejvášnivější erotickou scénu na podlaze, jakou si dokázala představit. Tohle by rozhodně nedělali lidé, kterým to v sexu neklape. Utekla tehdy do lesa a běžela, dokud nepadla vysílením. Pak dlouho plakala. Cítila se strašně podvedená a navíc v tu chvíli úplně nenáviděla matku, která vůbec za nic nemohla.

Do večera pak Erika seděla na palouku s nádherným výhledem do okolní krajiny. Myšlenky jí prolétávaly hlavou jako nějaké světlušky, které se chaoticky hemží nad pařezem, na chvíli jasně zasvítí a hned zase zhasnou. Takhle se jí vybavily i první Evženovi doteky. Seděla u psacího stolu, když se postavil za ni, položil ruce na její ramena a nos zabořil do vlasů.

„Nádherně voníš, holčičko,“ šeptal a začal jí jemně masírovat krk a ramena.

Ani nedutala a jen užasle sledovala, jak najednou jeho ruce začínají sjíždět na řadra.

„Máš ta nejkrásnější prsa na světě,“ pohladil je několikrát přes tričko a rychle odešel.

Zůstala sedět celá zkoprnělá a vnímala zvláštní pálení v uších. Nepřekvapil ji ani tak Evžen, který na ni už dlouho koukal jako mlsný kocour, ale byla spíše zaskočena svou vlastní reakcí. Místo aby mu dala přes ruce nebo ztropila scénu, pocítila silné vzrušení. Tenhle úžasný pocit znala dobře už dlouhá léta. Poprvé ho zažila asi v šesti letech na houpacím koni, když si jednou sedla blíž k jeho krku a tření vyvolalo něco zvláštně příjemného, čemu sice nerozuměla, ale rozhodně to chtěla často opakovat.

Asi za týden, když nebyla Marcela doma, přišel Evžen za Erikou znovu a potom zase a zvolna se staly tyhle chvíle pravidelnými. Nespěchal, aby ji nevyplašil. S každou návštěvou postupoval krůček po krůčku a užíval si Eričiny nezkušenosti.

O mámě tehdy ještě nijak zvlášť neuvažovala. Věděla, že se o tom nesmí dozvědět, ale byla natolik opojena nově objevenou dimenzí, že na důsledky svého a především Evžanova chování příliš nemyslela.

Mnoho věcí se však změnilo ve chvíli, kdy si našel milenkou, se kterou se nijak netajil. Mámá plakala a Erika nechápala, proč to udělal, když přece miluje ji. Aspoň to ještě před měsícem tvrdil. Změnila se v nešťastné klubko emocí, se kterými si nevěděla rady. Ale copak tohle mohla někomu říct?

Ten večer na palouku měl ve svém důsledku podstatný vliv na Eričinu budoucnost. Rozhodla se tehdy, že půjde po gymnáziu studovat psychologii, aby všem těm bláznivým situacím a pocitům jednou porozuměla.

Evžen delší čas nepracoval, bydlel a jedl zadarmo a navíc několikrát přesvědčil Marcelu, aby mu půjčila větší obnos peněz. Dokonce se zadlužila, když přišel s „úžasným“ podnikatelským záměrem. Hádky u nich začaly být čím dál tím častější. Několikrát dokonce mámu uhodil a Erika o ni měla hrozný strach. Pak byl zpravidla pár dní klid a ona mu zase odpustila.

Najednou úplně procítila a pochopila, že je to vnitřně zlý člověk, který myslí pouze na svůj prospěch a svoje vlastní potěšení. Nemá rád ani matku, ani ji. Pouze se ten necitlivý a mělký tyran mění v nejúžasnějšího společníka vždy, když mu to má přinést nějaký užitek. Chtěla se

co nejrychleji odstěhovat, aby nebyla vystavena nebezpečí, že se znovu stane jeho hračkou. V té době už nechápala, jak vůbec mohla něco takového dopustit. Evženovi se vyhýbala, jak to jen šlo a v pokojíku se důsledně zamykala, přesto na ni každou chvíli nějak dorážel. Ten poslední měsíc před maturitou byl úplně nejhorší, protože se choval jako posedlý. Číhal na Eriku na nejrůznějších místech, zkoušel ji dostat po dobrém i po zlém, ale to už se její láska změnila definitivně v nenávist a měla pocit, že by raději umřela, než by ho na sebe ještě někdy nechala sáhnout.

Studium psychologie Eriku opravdu bavilo a tak jak předpokládala, nacházela postupně odpovědi na spoustu otázek, které nosila v hlavě. Jednoho dne našla i Evžena. Objevila ho mezi psychopaty, nebo přesněji mezi lidmi s disociální poruchou osobnosti. Ta diagnóza na něj seděla jako ulitá. Skoro se divila, že neměl rovnou fotku v učebnici. Konvence a pravidla takovému člověku nic neříkají. Závazky, zodpovědnost nebo dodržení slibu jsou pro něj španělskou vesnicí a všechny problémy má tendenci svádět na druhé. Díky nízkému prahu frustrace ho sebemenší podněty dokáží vyprovokovat k agresi. Schopnost empatie je takřka na nule, takže se nedá očekávat ani náznak soucitu nebo lítosti. Je zaměřen pouze na své vlastní uspokojení. Prostě Evžen. A ona tam s ním nechala mámu samotnou. Erika se rozhodla, že jí musí za každou cenu nějak pomoci. Dluží jí to.

Ještě pár ještěřčích nádechů a výdechů a odhodlaně vykročila. U auta Evžen nebyl. Polda chytil stopu a napnul vodítko směrem k velké dřevěné boudě. Ozývaly se z ní vzrušeně znějící hlasy, ale nebylo jim rozumět. Erika se zastavila, ovšem Poldík na sebe upozornil zaštekáním. Vzápětí z boudy vycouval nějaký muž.

„Ty darebáku, ještě se tam jednou jedinkrát ukážeš a budeš litovat, to mi věř,“ houkl rozčileně do dveří a kvapně odcházel pěšinou k lesu, opačným směrem než stála Erika. Vzápětí vyšel Evžen a se zamračeným výrazem se zadíval na Eriku.

„Co tu děláš?“

„Chci s tebou mluvit, Evžene.“

„Copak, zastesklo se ti po mně? Já jsem věděl, že přílezeš, až dostaneš chuť na pořádný sex!“

„Řekla jsem, že s tebou chci mluvit. Nic jiného.“

„Tak co chceš?“

„Odstěhuješ se z domu, nebudeš komplikovat rozvod a máma už od tebe neuslyší jediného křivého slova. V opačném případě na tebe okamžitě podám trestní oznámení. Určitě ti nemusím připomínat za co.“

Evženovi se nahrnula krev do hlavy a chvíli vypadal, že exploduje. Pomalu se blížil k Erice.

„Tak tys mi přišla taky vyhrožovat? A už jsi zapoměla, jak se ti to líbilo, ty čubko?“

„To by ti tak určitě někdo uvěřil,“ ušklíbla se Erika. „Navíc to na skutečnosti vůbec nic nemění. Bylo mi čtrnáct.“

V tu chvíli Evžen přiskočil, přitiskl jí zády ke srubu a odkopl štěkajícího psíka.

„A nezapomeň tam připsat ještě tohle!“ zasípal, natlačil se na Eriku tělem, aby si uvolnil ruku, nadzvedl jí sukni a jedním šklubnutím roztrhl kalhotky.

Strýček Milan měl pravdu, když zdůrazňoval, aby si dala s Evženem sraz na nějakém bezpečném místě. Měla ho poslechnout. Ke všemu si nevezla ani telefon. Strach a nenávist se v tu chvíli mísily s hrozným vztekem, že ublížil tomu nebohému zvířeti, které kňučelo za stromem. Erika věděla, že musí rychle přemýšlet. K tomu se potřebovala aspoň trochu uklidnit. Na oko se přestala bránit a předstírala, že ji začínají Evženovy ruce vzrušovat. Dokonce se zhluboka nadechla a zasténala. Když se připravovala k útoku, napadlo ji, že ani netušila, jak brzy se jí Capoeira bude hodit. Hlavně by se teď potřebovala dostat do předklonu, aspoň částečného.

„Chci tě v sobě cítit zezadu,“ zašeptala mu do ucha.

„Tak se mi to líbí, konečně jsi dostala rozum,“ zasípal a otočil ji k sobě zády. Sama se předklonila a vyšpulila zadeček, jakoby už se nemohla dočkat. Evžen ji pustil a začal si kvapně rozepínat řemen a kalhoty. Přesně na ten moment Erika čekala. Přenesla nenápadně váhu na jednu nohu, vteřinku ještě vyčkala a pak následovala bleskurychlá otočka, zakončená prudkým vykopnutím do výšky. Přesněji řečeno, přímo do výšky brady. Trenér by z ní měl radost. Rozdíl byl pouze v tom, že v tělocvičně údery jen naznačovali, ale tenhle byl velmi opravdový.

Rána Evžena odmrštila tak, že se ještě navíc udeřil do hlavy o stěnu srubu. Pomalu se sesunul k zemi a zůstal ležet s nepřítomným výrazem. Aby tak bylo po něm, lekla se Erika a přiklekla k němu, aby zkontrolovala tep. Evžen už se však začal pomalu probírat, tak se zvedla, urovnala sukni a vzala do náruče Poldu, který si intenzivně olizoval tlapku. Pak si všimla, že kousek od Evžena leží zbytky jejích potrhaných kalhotek a chtěla je sebrat. Jakmile se přiblížila na dosah, vymrštila se silná ruka a chytila ji za kotník.

„Ty svině, tohle tě bude mrzet!“ zahučel a snažil se Ericce podrazit nohy. Zavrávala, ale najednou k ní někdo přiskočil a přidržel ji za ramena.

„Tak dost! To už by stačilo, Evžene!“

Erika se snažila udržet v náručí vzpouzejícího se psíka a nevěděla, jestli se lekla víc útoku nebo cizího muže. Pak v něm poznala člověka, který před chvílí chvatně opouštěl srub.

„Nebojte se, slečno, já vám rád dosvědčím, že vás chtěl znásilnit.“

Erika sice nevěděla, proč muž nezasáhl dříve, když viděl, že ji Evžen napadl, ale byla moc ráda, že tu byl aspoň teď.

„Děkuji za pomoc, ale doufám, že to nebude potřeba, protože tenhle darebák dobře ví, co má dělat.“

Evžen se opřel zády o stěnu boudy, ohmatával si bradu a z očí mu sršely blesky. Muž odněkud vylovil vizitku a podal ji Ericce. Podívala se na ni, pak muži podala ruku, ještě jednou mu poděkovala a rychle s Poldíkem odešla.

Psíkovi se naštěstí nic vážného nestalo, tak mámě namluvila, že ho cestou něco píchlo do tlapky. Na mobilu měla už tři nepříjaté hovory od strýčka Milana, který byl evidentně nervózní, proč mu nebere telefon. Zavolala, že je všechno v pořádku a že za ním odpoledne přijde. Nechtěla se raději dlouho zdržovat, protože si nebyla jistá, jak by zvládla další setkání s Evženem.

„Nechutná ti to?“ zeptala se Marcela, když viděla, jak se dcera vrtá v jídle.

„Chutná, ale nějak nemám hlad. Mami, znáš nějakého pana Klementa? Dal se se mnou venku do řeči, ale nepamatuji si, že by tu dřív někde bydlel.“

„Klementa?“ zamyslela se Marcela. „Klementa neznám, ale jakási Klementová nedávno ručila Evženovi v bance. Zahlédla jsem papíry. Kdo ví, jestli to nebude ta jeho nejnovější ženská. Kdo jiný by mu ručil než nějaká husa zamilovaná. Jako kdysi já.“

„Nemohl by to být další pomstychtivý paroháč?“

„Možná, měl aspoň pořádné svaly?“

„Svaly ani moc ne, ale je to soudní lékař. Dal mi vizitku.“

„Že by panička Klementová utrácela manželovy peníze s Evženem a on jí na to přišel? Jenže tím pádem to zase nebude žádná bohatá nevěsta, ke které by se nastěhoval,“ povzdechla si Marcela.

„Neboj, mami, všechno se určitě brzy vyřeší a Evžen už ti neublíží,“ zašeptala mámě do ucha, když odcházel a pevně ji objala.

3.

Od Eričiny návštěvy uběhly dva dny a Marcela měla opět žaludek stažený nervozitou. Našla ve schránce oznámení, že si má Evžen na poště vyzvednout nějakou obálku a byla přesvědčená, že to už budou rozvodové papíry. Ten bude řídit. Na dohodu určitě nepřistoupí a zřejmě bude vyhrožovat. Možná ji zase bude bít. Kdyby tu aspoň nebyla úplně sama. Napadlo ji, že by mohla zavolat Milanovi a požádat ho o pomoc. Ale co by mu vlastně řekla? Pro vztah jí nebyl dost dobrý a teď ji má tahat z průšvihů?

Jak jsem jen mohla být tak pitomá, povzdechla si Marcela unaveně. Vždyť Milan je ten nejhodnější chlap, jakého znám. Jenže mně nepřípadal dost sexy, když mě hladil roztřesenýma rukama a počínal si poněkud neobratně. Vždyť jsem ho mohla postupně naučit všechny ty krásné hry lásky a užívat si jeho oddanosti. Věděla jsem, že by mi nejrady snesl modré z nebe. Ale já ne, já potřebovala divokého hřebce a teď to mám. Hřebec mě za sebou vláčí prachem a zrovna se chystá rozdupat mě kopyty. Bože, koho jsi mi to jen poslal? Usoudila, že je stejně zbytečné Milanovi volat, protože vlastně ani netuší, kdy se Evžen vrátí. Dnes, zítra, pozítří? Těžko říct, když se už třetí den nezval. Třeba prchnul s paní Klementovou do neznáma. Sebrala doma všechny své diamanty a odletěli do Jihoafrické republiky nebo do Austrálie nebo prostě někam co nejdál. Usmála se té představě a stočila se na sedačce do klubička. Tolik potřebovala, aby ji někdo pohladil a uklidnil. Jestlipak by ten Milan přijel, kdyby mu přece jen zavolala? Začala podřimovat s představou krásného něžného milování se spoustou jemných doteků a polibků. Polda se jí zavrtal do náruče. Najednou se posadil a začal vrčet. Vzápětí se ozval zvonek. Marcela byla prudce navracena do reality a vůbec se jí to nelíbilo. Vyskočila tak rychle, až se jí zatočila hlava a musela se znovu posadit, aby neomdlela. Mezitím někdo zazvonil důrazně třikrát po sobě. Nejistým krokem došla ke dveřím a pootevřela na řetízek s pocitem, že už ji nemůže nic překvapit. Na tohle však připravená nebyla.

Když jí dva policisté oznámili, že je Evžen mrtvý, roztočil někdo v její hlavě kolotoč. Nebo spíše centrifugu, která chrlila pocity úleku, zmatku, překvapení, úlevy a divného strachu. Jako z dálky poslouchala slova těch mužů a zachytávala jen útržky: nešťastná náhoda, nezajištěný těžký poklop u sklípku na sudy, rána do hlavy, bezvědomí, nedokázal se dostat sám ven a udusil se, nezbytné vyšetřování, pitva...

Sotva odešli, zmocnil se jí znovu a naléhavěji ten divný strach. Vzpomněla si na poslední Eričina slova – Evžen už ti neublíží! Co tím, proboha, jenom myslela?

Když se Marcela už popáté marně pokoušela Erice dovolat, vyťukala Milanovo číslo, aby se zeptala, jestli o ní něco neví.

„Klid, Marcelko, ona ráno odjela na nějaký workshop s těmi brazilskými bojovníky a jsou mimo signál. Cos potřebovala?“

„To není na debatu po telefonu. Milane, prosím tě, nemohl bys za mnou přijet ty?“

„No, to bych mohl, ale co Evžen?“

„Ten tady určitě nebude, nemusíš mít žádné obavy.“

4.

Podle Marcelina roztřeseného hlasu Milan pochopil, že se zřejmě děje něco vážného. Tušil, že to bude mít nějakou souvislost s Evženem. Určitě si nenechal vyhrožování líbit. Ne nadarmo posílal Erikovi rovnou na policii, ale ona má svou hlavu. Mámě o incidentu nic neřekla a on teď asi bude muset Marcelce ledacos vysvětlit.

V tom se nemýlil.

„Proč Erika říkala, že už mi Evžen neublíží? Rozumíš tomu?“ ptala se Marcela stále dokola, když Milanovi řekla, co se před chvílí dozvěděla.

Sedli si ke kávě a jemu nezbylo, než vzít všechno pěkně od začátku.

Marcela poslouchala a nijak do jeho vyprávění nezasahovala, jen po tvářích jí téměř nepřetržitě stékaly velké slzy.

„Když Erika odcházela z hřiště, byl prý Evžen už docela v pohodě a navíc tam s ním přece zůstal ten doktor Klement,“ přemýšlel Milan, podal Marcele z parapetu další krabici papírových kapesníků a pohladil ji po rameni.

„Ten ovšem asi také neměl důvod přát Evženovi pevné zdraví,“ konstatovala Marcela.

„Myslíš, že by mohl...?“

„Nevím, třeba to byla opravdu jen nešťastná náhoda. I když, nešťastná, jak se to vezme. Kdyby nebylo po něm, musela bych to snad udělat sama, po tom, co jsi mi řekl. Holčička moje zlatá, kdybych to jenom tušila, ale ona mi ani slovíčkem nic nenaznačila.“

Bylo už po půlnoci. Milan cítil velkou touhu schovat plačící Marcelu před celým zlým světem ve své náruči a nedopustit, aby jí nebo Erice ještě někdy někdo ublížil. Ale ona ho přece nechtěla, tak měl strach, aby se náhodou nechoval nějak vlezle. Byl vděčný už jen za to, že může být s Marcelou v jedné místnosti. I po té době, co žila s Evženem, miloval tuhle ženu stále stejně, jako když ji po bratrově smrti žádal o ruku. Ale copak bylo divu, že nechtěla někoho tak nemožného, jak jsem já? Povzdechl si a chystal se k odchodu.

„Marcelko, já už pojedou, ať můžeš jít spát.“

„Ne, prosím, nenechávej mě tu samotnou,“ chytila ho za ruku a prosebně na něj upřela oči. Milan rád zůstal a druhý den jel z práce zase rovnou za Marcelou.

„Možná by policie ani nemusela o tom zneužívání vědět, aby na nikoho z nás nepadalo zbytečné podezření,“ dumal Milan, když přijel za Marcelou i třetí den.

„To se s ní musíme nejdříve domluvit a hlavně spoléhat na to, že ti řekla celou pravdu. Vždyť toho chlapa si mohla třeba vymyslet.“

„Proč by to dělala? A dal jí přece tu vizitku, kdyby potřebovala dosvědčit, že ji Evžen napadl.“

„Já nevím, ale takových vizitek mám plnou zásuvku, to přece nic neznamená. Já už vážně nevím, co si mám myslet. Hlavně se všechno rozkřiklo ve škole a po sousedech. Budu si muset vzít dovolenou, jestli mi to ředitel před koncem školního roku dovolí.“

Milan zavětral vhodnou příležitost a do večera se mu podařilo Marcelu přesvědčit, že bude nejlepší, když si sbalí pár věcí a nastěhuje se na nějaký čas k němu, aby na ni mohl dohlédnout. Marcela nakonec souhlasila, ale až jí slíbil, že nebude muset vůbec nic vysvětlovat jeho matce. Ještě sám nevěděl, co jí řekne, ale něco už vymyslí, hlavně když bude mít Marcelu u sebe.

5.

„Strýčku, co se děje? Prý mě sháněla policie, ale nevím proč. Nestalo se něco mámě? Mám strach, jestli jí Evžen neublížil,“ vyptávala se Erika, sotva se jí podařilo z vlaku dovolat Milanovi.

„Mámě ne, ale Evženovi. Našli ho mrtvého v té díře na sudy. Prý mu padl na hlavu uvolněný železný poklop, omráčil ho a on se v tom malém prostoru udusil. Čeká se na výsledky pitvy a policajti zkoumají, jestli mu tam někdo nepomohl.“

„A kdy se to stalo?“

„Dva dny po tom, co jsi odjela. A Eriko, musel jsem všechno říct mámě, je teď na pár dní u mě, aby nebyla v baráku sama, tak abys o tom věděla. Jeď, prosím tě, rovnou sem, musíme probrat spoustu věcí.“

Ruka s telefonem jí klesla na sedadlo. Byl to zvláštní pocit, že ten, který jim přinesl tolik trápení, najednou neexistuje. Koho by napadlo, že všechno vyřeší taková náhoda, nebo osud, nebo snad někdo jiný? Třeba ten rozzlobený doktor? A co Milan, když mu řekla o tom pokusu o znásilnění? Mohl si to jít s Evženem vyřídit sám, jak kolikrát vyhrožoval. Taky už tu situaci nemusela ustát máma, a když se ještě dozvěděla o tom zneužívání... Ale to je nesmysl, to jí přece Milan řekl až potom. Cesta jí při těch zmatených myšlenkách utekla neuvěřitelně rychle, ale před domem měla najednou nohy jako z olova. Tak máma už všechno ví. To musel být šok.

Když se všichni poobjímali, musela je Erika několikrát ubezpečit, že se opravdu s Evženem přihodilo všechno tak, jak Milanovi vyprávěla.

„A teď na oplátku přísahajte vy dva, že s jeho smrtí nemáte nic společného.“

Milan s Marcelou vyskočili údivem z křesel, ale pak museli uznat, že v podstatě každý, kdo měl něco společného s Evženem, měl zároveň i důvod vzít ho něčím po hlavě. Ujistili se tedy navzájem, že nikdo z nich v celém případě nemá prsty, ale že stejně bude nejlepší, když se nebudou o zneužívání vůbec zmiňovat, což Erika velmi uvítala.

Nakonec nebylo zapotřebí už nic ani vysvětlovat ani zatajovat. Zpráva z patologie totiž definitivně vyloučila cizí zavinění. Naštěstí si snad pouze Erika ve všem tom zmatku všimla, že dokument podepsal nějaký MUDr. Klement. Sama sebe pobavila představou, jak doktůrek sedí vítězoslavně na poklopu. Zřejmě už se nikdy nikdo nedozví, co se tam doopravdy stalo.

„Nádherně voníš, holčičko,“ šeptal Milan a začal jí jemně masírovat krk a ramena.

Ani nedutala a jen užasle sledovala, jak najednou jeho ruce začínají sjíždět na řadra.

„Máš ta nejkrásnější prsa na světě,“ pohladil je několikrát přes tričko a rychle odešel.

Erika zůstala sedět celá zkoprnělá a vnímala zvláštní pálení v uších. A najednou také studený pot, který jí vyrazil na čele. Prudce se v posteli posadila – to byl ale hrozný sen!

Mahagonová hůl

„Andy, kam jsi zase zaběhl? Andy k noze!“ pokřikuje mladá dívka po okolí.

V tom zaslechne štěkot svého psa a rozeběhne se za ním. V dálce jej vidí kousek od břehu malého rybníka, jak sedí pod stromy. Když dojde blíže, uvědomuje si, že tam Andy není sám, je tam nějaký člověk. Andy sedí vedle ležícího muže a třikrát štěkne. Chodí s ním na cvičiště a takto jej naučila označovat nález hledané věci. Snaží se jej odvolat, aby mu ten člověk něco neudělal, ale Andy se chová podivně, na povely nereaguje, a místo toho si lehl vedle těla a začal kňučet. Jde tedy rovnou k němu a v tom uvidí něco, co se jí bude ještě dlouho zobrazovat před očima. Muž leží obličejem dolů, okolo jeho hlavy je obrovské množství krve a dívce zatrne. Rychle připne Andymu vodítko a běží k nejbližšímu občerstvení a volá odtud na policii.

„Tady Lucie Novotná, jsem ve Stromovce a můj pes objevil muže, vypadá to, že je mrtvý!“ chvíli poslouchá osobu na druhé straně, a pak odpovídá na dotazy:

„U břehu toho malého rybníku.“

„Ano, Šestáček se jmenuje.“

„Blíže k Rudolfovi. Ano, počkám tady.“

Přijde jí to jako věčnost, ale po pár minutách již slyší houkající sirénu.

„Neposeda, copak se stalo?“ zvednu telefon a jen na krátko mi bleskne hlavou několik možných variant.

„Dobře, jsem tam za chvíli, pošlete mi tam patologa Vokouna. Sejdeme se u auta,“ nadiktuji pokyny Jirkovi a začnu se oblékat.

Ještě, že v posledních dnech nepršelo, to bychom přišli o všechny stopy. Začínám si v hlavě přemítat zatím obdržené informace, mrtvý muž, nalezený v parku a dle prvotního pohledu se jedná o cizí zavinění. Je to již celkem dlouho, co v našem rajónu byl mord. Dělán sice tuto práci již přes dvacet let, ale na tohle si nikdy nezvyknu. Vyhaslý život, nejčastěji nevinný člověk, který byl ve špatnou chvíli na špatném místě. Myšlenky mi přetne pozdrav.

Pokynu mu hlavou, „budeš řídit, Jirko,“ a sedám si na místo spolujezdce. Je to takový můj rituál, potřebuji mít při vyšetřování čistou hlavu a neřešit dopravní předpisy. Vytáhnu notýsek z náprsní kapsy a naškrábu si tam prvních pár poznámek:

Mrtvý muž

Park

Cizí zavinění?

Dělám to tak vždycky, lépe si tak třídím myšlenky.

Na místě mezi tím již probíhá standardní policejní práce. Slečnu Lucii a jejího psa má stranou jeden z kolegů, který se jí vyptává na všechny detaily. V okruhu několika metrů od těla je natažená páska, další lidé prohledávají okolí a doktor Vokoun se sklání nad mrtvým mužem.

Cestou na místo činu si pečlivě prohlížím okolí, nechal jsem Jirku zaparkovat u občerstvení na Bruselské cestě. Rád se vždy projdu k místu činu, abych nasál atmosféru, a člověk nikdy neví, co cestou nalezne. Jirka mi vypráví historku ze včerejšího večera, že byli s manželkou na opeře, ale víc si z toho neuvědomuji. Probodávám očima každé křoví i kousky trávy. Zrovna míjíme lavičku u bývalé ledovny, když mi z trávy něco zableskne do očí. Nedá mi to a jdu se tam povídat.

Vypadá to na vycházkovou hůl a je evidentně od krve. Pokynu Jiřímu, aby se přišel podívat, a ať zavolá někoho z techniků. Ještě si ji jednou prohlídnu, než někdo z nich dorazí. Vypadá, že je celkem z drahého dřeva, tipnul bych si mahagon, na konci je kovově zdobená, ale pod krví není vidět detail. Evidentně tam je i pár tmavých vlasů. Do zápisníku si připiší další poznatky. Požádám techniky, ať ještě projdou okolí nálezu a jdu opět směrem k místu činu.

Je tu už opravdu rušno a první ranní návštěvníci parku a kolemjdoucí se již shromažďují kolem pásky a nakukují. A samozřejmě novináři, ti tu nesmějí chybět. Budou mít zase nějaký čas mediální hody, jakmile se najde mrtvola, nic jiného se v titulcích a ani zprávách v televizi nebudeme dozvídat minimálně měsíc. Jako první chci vidět tělo, pak si promluví s ostatními. Uprostřed hloučku lidí s fotoaparáty, zápisníky a sáčky na důkazy najdu to, co hledám.

Muž neurčitěho věku, leží na břicho obličejem k zemi. Na hlavě má velké množství zaschlé krve v krátkých černých vlasech. Na sobě má hnědé tvídové sako, trochu seprané džíny a na nohou má pouze ponožky.

„Našel někdo boty?“ houknu do hloučku lidí, ale všichni jen kroutí hlavou nebo krčí rameny. Rozhlídnu se a už ho vidím; starší zavalitý muž, skrývající začínající pleš kloboukem, stojí opodál a vychutnává si doutník. Jdu rovnou k němu.

„Doktore, zdravím Vás. Máte pro mne něco?“ zeptám se rovnou patologa Vokouna.

„Dobrej, kapitáne, zatím nic určitého,“ odpoví a vyfoukne kouř z doutníku, „muž, zhruba 40-55 let, čas smrti prozatím odhaduji na dnešní noc, pravděpodobná příčina zjevná rána tupým předmětem do temene hlavy, více Vám povím, až jej budu mít u sebe.“

„Samozřejmě, tomu rozumím. Vražednou zbraň jsem již zřejmě našel asi pět set metrů odsud, vypadá to na vycházkovou hůl,“ odmlčím se a připiší si nové poznámky k případu.

„Málem bych zapomněl,“ řekne muž za vyfouknutí dalšího obláčku, „nevím, zda Vám to pomůže, ale chybí mu palec na levé ruce. Rána je zahojená již dlouhá léta, možná úraz z mládí?“

„Děkuji, doktore, to by mi mohlo pomoci,“ potřesu mu rukou a slíbím, že se večer stavím pro další informace.

Obešel jsem ještě ostatní kolegy, ale bohužel nenašli nic, co by nám pomohlo identifikovat mrtvého muže. Po delší době strávené na místě jsme se Jirkou odebrali na kávu, je to náš takový rituál, jsme spolu ve službě již řadu let a vyhovuje nám to.

Jirka objednal dva turky a usedli jsme na zahrádku místního občerstvení, kde jsme parkovali.

„Tak, co si o tom myslíš, Jirko?“ zeptal jsem se ho po prvním doušku.

„Nevím, Karle, přijde mi to zvláštní. Ta hůl bude evidentně jeho, to drahý oblečení tomu napovídalo, kožená peněženka bez dokladů i hotovosti, žádný hodinky ani jiný cennosti jsme taky nenalezli, takže to vypadá na celkem obyčejný loupežný přepadení, který se pachateli zvrtilo,“ odvětil a také si usrkl horkého nápoje.

„Souhlasím, jen mi přijde divné, co by tu takový starší elegán dělal pozdě večer. Možná mohl bydlet opodál. Pokud nebudeme mít jeho otisky v databázi, snad nám pomůže ten chybějící palec. To je hodně slušné poznávací znamení,“ dopil jsem kávu a pomyslel si, že to bude asi těžký případ. Mrtvého muže sice identifikujeme, ale podivínů se tady v centru pohybuje tolik, že vrahem může být úplně kdokoliv.

Kouknul jsem na Jirku a ještě jsem dodal, „pošli kluky, ať obejdou domy a hotely v nejbližším okolí, zda jej někdo nezná. A teď se vydáme na stanici, chci si projít ještě všechny důkazy.“

„Tak co tady všechno máme,“ položím sám sobě otázku nahlas a začnu se probírat dosavadními hlášeními, zprávami techniků a důkazy zabalenými v jednotlivých sáčcích.

Takže podle otisků ani popisu jsme zatím neprokázali identitu mrtvého muže. Nikdo nepohřešuje muže s tak nápadným znakem, jako je chybějící palec. Škoda.

V hlášeních ani výpovědích mě nic zvláštního nezaujalo, jen možná, že se včera ráno konala na výstavišti aukce s mincemi, na kterou jsem úplně zapomněl a chtěl jsem se tam podívat (zpravidla na takových akcích naleznou vždy nějakého chmatáka nebo dlouho hledaného podvodníka).

Krev z hůlky a vlasy byly poslány do laboroky, na to budeme muset ještě chvíli počkat, ale je zřejmé, že se potvrdí shoda. Nyní, když je hůlka očištěná, je na ní nápadná kresba v kovu – kukuřičné klasy. Vypadá to jako ruční práce, možná bychom mohli zkusit obejít pár lidí, kteří by mohli poznat, kdo je jejím autorem.

V sáčcích je prázdná kožená peněženka a několik evidentně odpadků, které se v okruhu těla a hole nacházely. Nic z toho mojí pozornost nezaujalo.

Kouknu na hodinky a už se blíží pátá hodina, je na čase dojít na pitevnu.

„Zdravím, doktore, máte pro mne něco?“ začnu hned mezi dveřmi.

„No, není toho mnoho,“ odvětlí doktor ponořený do otevřeného těla dnes nalezené oběti.

„Muž, ve věku 40-55 let, výška 175cm, příčinou smrti byla opravdu rána tupým předmětem, řekl bych několikrát opakovaná. Nicméně, kdyby se mu nestala tato příhoda, byl by zhruba do půl roka mrtvý,“ sype ze sebe lékař naučenou kadencí.

„Co myslíte tím, že by stejně zemřel,“ ihned mě zaujala jeho poslední slova.

Doktor se na mne jen poohlédl od těla a pokračoval, „měl pokročilé stádium rakoviny plic. Více, jak půl roku života bych mu opravdu nehádal. Jinak o tom uříznutém palci Vám víc nepovím.“

Pečlivě jsem si zapsal doktorova slova a ještě jsem si také prohlédl tělo. Žádná tetování ani další poznávací znamení jako velká znaménka nebo jizvy. „Už víte dobu smrti, doktore?“

„Málem bych zapomněl, ano vím. Podle teploty jater a rigor mortis bych to zpřesnil na čas mezi třiatvacátou hodinou a druhou dnes v noci,“ odvětlil lékař, „ale víc už toho pro Vás nemám. Odeslal jsem nějaké vzorky do laboratoře a to budeme mít až za pár dní. Ozvu se Vám.“

„Děkuji, doktore,“ poděkoval jsem mu a mávnul na pozdrav. Doktor jen pokývl hlavou, jelikož ruce měl stále v těle mrtvého.

„Už je to několik dní od vraždy záhadného muže a vůbec nic nemáme. Tohle je na mé práci děsně ubíjející,“ přemýšlel nahlas Karel ve svém bytě u sklenky Jacka, „čekal jsem, že alespoň identifikujeme mrtvého. Jediné, co jsem se navíc dozvěděl, bylo, že oběť měla necelou promili alkoholu v krvi. Od pochůzkářů jsme se také nic nedozvěděli, jako kdyby se ten muž v Praze zjevil, prošel se Stromovkou s lahví alkoholu v ruce, a když ji dopil, tak jej někdo přepadl a zabil,“ povzdechl jsem si a koukal dál na obrázek své ženy, se kterou jsem se dělil každý večer o své myšlenky.

Měsíce plynuly, z léta se přehouplo na podzim a z podzimu na zimu. Vánoční svátky pro nás bývají hektické, ale vždy si najdu čas na návštěvu hrobu své ženy. Milovala růžové gerbery, když mám chvíli, donesu jí jich pár a zajdu ji pozdravit. Tak tomu bylo i na Štědrý den. Cestou se většinou ještě stavím zpátky na oddělení, jelikož to mám po cestě domů.

Mezi dveřmi do budovy jsem se střetl s Jirkou, který evidentně někam spěchal. Asi domů za ženou s dětmi na večeři.

„Ahoj, Karle, rád Tě vidím, nemohl jsem se Ti dovolat domů. Máme z Moravy tip na pohřešovanou osobu, která odpovídá popisu našeho neznámého ze Stromovky, pamatuješ si na ten případ? Mám ještě dnes přijet,“ chrlí ze sebe Jirka vzrušením.

„Jasně, že si pamatuju, pořád mi to leží v hlavě,“ pamatuji si každý neuzavřený případ, pomyslel jsem si, „a co na to Tvoje žena, že se hodláš na Štědrý den vydat z domova? Co kdybych tam zajel sám, třeba to ani nemusí být on a ty bys přišel o vánoce s dětmi. Na mě doma stejně nikdo nečeká,“ řeknu bez rozmyšlení a ani mne to nemrzí. Nemám tyto sváteční dny o samotě rád. Děti už jsou velké, vnoučata zatím nemám a řízek se salátem si můžu dát klidně i zítra.

Jirka se trochu zamračil, asi nechtěl přijít o možnost výjezdu na pro něj dobrodružnou cestu, ale odpověděl vcelku očekávaně, „no máš pravdu, že s Alenou to málem seklo, když jsem jí volal. Chtěl jsem u toho být, znáš mě. Ale na druhou stranu, takových případů ještě bude, cením si Tvé nabídky, zavolám Aleně, že tedy pojedu domů, ať nemění plány. Máš to u mě Karle, ale určitě mi zavolej, jak to dopadlo, klidně o půlnoci.“

Prohodili jsme ještě pár slov, a pak jsme se rozloučili. Vyzvedl jsem si v kanceláři své poznámky k případu, spis s fotografiemi a vydal se k rodině Fridrichových, kteří bydlí kousek od Brna. Dle Jirky se jedná o zámožnou rodinu, pohřešovaný muž je známým odborníkem přes starožitné předměty a údajně se nevrátil z obchodní cesty. Trochu mi na tom nesesedlo, že by si rodina všimla teprve po půl roce, že se nevrátil domů, ale třeba je v tom ještě něco jiného. Každopádně, údajně na něj seděl popis s tím levým palcem, takže to rozhodně stálo za prověření. Vzal jsem si služební vůz a vydal se na cestu.

Celou cestu jsem přemýšlel nad všemi důkazy a teoriemi, jako ostatně již po několikáté. Vždy mi nevyřešený případ leží v hlavě, dokud se neobjasní. Pár jich tam bohužel mám již dlouhá léta. Asi bych měl na některé z nich vyčlenit někoho z týmu a zkusit do toho dostat i nový pohled s odstupem času i osobních pocitů. Možná bych to mohl svěřit tomu novému, je zapálený a ctižádostivý, občas se v něm trochu vidím. Začal jsem přemýšlet, který z těch starých případů bych mohl předložit Rudolfovi první, až jsem málem přejel odbočku. Rodina Fridrichových měla statek ve vesničce Nesvačilka.

Tak tohle musí být ono, dlouhý vysoký plot, honosně zdobený a za ním se tyčí několik budov. Zaparkoval jsem u hlavní brány, aspoň si to myslím, jelikož byla největší a hlavně u ní byla zaparkovaná škodovka brněnských kolegů. Asi to musel být významný člověk, když tu ještě jsou. Nějak mi to na toho našeho nalezeného muže nesesedí, vždyť už je to téměř půl roku, co by jej museli pohřešovat. A dokonce jsme několikrát vyzývali veřejnost přes média. Je pravda, že jsme fotku z pitevny nezveřejnili, ale minimálně ten chybějící levý palec je hodně silné vodítko na to, aby jej někdo poznal.

Myšlenky mi přerušilo ťukání na okýnko. Stál tam vysoký štíhlý muž, v policejní uniformě a něco gestikuloval. Otevřel jsem dveře a muž ihned spustil.

„Kapitán Neposeda?“ vyhrkl bez jediného pozdravu.

Kývl jsem a soukal se z vozu za myšlenek, kde nechal vychování, „Dobrý den, a Vy?“

„Poručík Kučera, kapitáne. Pojďte prosím dál. Kapitán Fiala s rodinou Fridrichových na Vás již netrpělivě čeká,“ a dlouhým krokem mířil za bránu.

Po vstupu do největší z budov jsem pochopil, proč je tu osobně i kapitán zdejšího oddělení. Jedná se zřejmě o hodně vlivnou osobu, jenom vstupní hala byla vykládaná mramorem a zdobená všelijakými uměleckými díly, natož potom další místnosti.

Vjednom ze salónků jsem se seznámil se všemi přítomnými. S kapitánem Fialou zde byla i paní Fridrichová a její dcera Amálie. Obě z žen vypadaly, že již měly za sebou několik hodin pláče.

Pokynul jsem na kapitána, zda bychom si mohli promluvit nejprve v soukromí.

„Mohl byste mi alespoň krátce říci, od kdy je pan Fridrich pohřešovaný a proč si myslíte, že jde o našeho mrtvého muže, který je mrtvý již od července?“ nemělo smysl dále chodit okolo horké kaše, „navíc je dnes Štědrý den, moc nerozumím tomu, že jste na naši návštěvu tolik naléhal,“ odmlčel jsem se, aby měl možnost se vyjádřit.

„Rozumím, pane Neposedo, že se Vám to možná zdá jako nestandardní postup, jedná se o laskavost, jsem známý této rodiny. Pan Fridrich do dnešního dne zasílal několikrát za měsíc rodině telegramy s informacemi ze svých cest, a tak rodina neměla žádné podezření. Pouze v posledním telegramu bylo uvedeno, že se vrátí do Štědrého dne, a tak, když dnes do oběda nedorazil domů, hned mne paní Fridrichová kontaktovala. Její manžel je zásadový člověk a vždy dodrží, co slíbil,“ otřel si čelo a trochu se zamračil, měl jsem podezření, když jsem četl oběžník, že by se mohlo jednat o mého přítele, ale paní Fridrichová mne ujišťovala, že tomu tak není, že jim přece hlásí každý detail své cesty a že je tento postup u něj normální. Neměl jsem se nechat uchláchnout a vsadit na vlastní instinkt,“ posmutněle dodal.

„Dobře, rozumím Vám, ale jak mi tedy vysvětlíte, že rodina dostávala ty telegramy?“ zeptal jsem se.

„Na to neumím odpovědět, pojdte si prosím promluvit s rodinou, slíbil jsem jim, že k nim budeme otevření, ať se stalo cokoliv,“ a pomalu se vydal zpět k salónku.

Neměl jsem tyto situace rád a tahle opravdu nebyla obyčejná. Nicméně jsem nechtěl narušovat jeho slib a je pravda, že kapitán Fiala ve mne vzbuzoval důvěru a v očích měl opravdovou starost o přítele.

„Dobře tedy, paní Fridrichová, mohla byste mi prosím popsat Vašeho manžela?“ začal jsem tou jednodušší otázkou, abych ji trochu uvolnil.

Zhluboka se nadechla a spustila: „Manželovi bylo letos 53 let, měří okolo 170 centimetrů a má tmavé krátce střižené vlasy. Na levé ruce mu chybí palec, když byl mladý, pomáhal otci na pile a uřízl si jej,“ přitiskla si dlaně na oči a spustila pláč.

„Děkuji a mohl bych se zeptat, kde se Váš manžel nacházel posledního půl roku a nebyl náhodou nemocný?“ pokračoval jsem s otázkami.

Podívala se na mne s otazníky v očích, „nemocný? Poslední dobou hodně kašlal, ale k lékaři nechtěl, máme svého lékaře pana Beneše, leda se zkuste zeptat jeho.“ Podívala se na kapitána Fialu a ten jí pokynul, ať pokračuje.

„Manžel vedl obchod se starožitnostmi a byl v tom opravdu úspěšný. Každý rok na začátku července podniká několikaměsíční cestu po Čechách, ale občas i do zahraničí na nejrůznější aukce,“ v rukou žmoulala kapesník a sklopila oči.

Vypadalo to, že s jeho cestami zdaleka nesouhlasila, ale zřejmě nebyla tou osobou, která by pana Fridricha od jeho cest odradila.

„Mohl bych vidět ty telegramy?“ zeptal jsem se a v duchu si sumíroval zjištěné okolnosti.

Popis na našeho zemřelého seděl, ale nemusel to být nutně zdejší pohřešovaný muž.

Přelétl jsem všechny lístečky s krátkými vzkazy, na většině z nich byly informace o místě, kde se nachází, co již nakoupil, ale na několika z nich byla i žádost o zaslání peněz na určitou adresu. A to zaujalo mou pozornost.

Otočil jsem se směrem k paní Fridrichové s otázkou, zda bylo běžné, že by manželovi zasílala hotovost. Ta přikývla a dodala, že moc nevěřil bankám, tak ji vždy jednou za čas, když měl nějaký zajímavý drahý kousek, požádal o zaslání financí.

„A kde jsou ty nakoupené věci teď, to je vozil z města do města s sebou?“ musel jsem se na to zeptat, pokud nejezdil vozem, což razantně paní Fridrichová odmítla, tak někde být přece musely.

„Vše odesílal do galerie svému známému v Praze,“ s těmito slovy se vydala k sekretáři a podala mi vizitku se jménem a adresou dotyčného.

V hlavě mi lítá tisíce dalších otázek, ale instinkt mi napovídá, že jsem tu správně. Popis seděl a co si budeme povídat, umělecká díla a peníze jsou velkým předpokladem k takovému zločinu. Do zápisníku jsem si poznačil galeristu, zakoupené předměty i informace z telegramů. Pak jsem z přemíry otázek, které jsem měl, pokračoval touto: „Jezdí manžel na takovéto cesty sám nebo má pomocníka?“

Paní Fridrichová neváhala ani vteřinu a plynule odpověděla: „Jezdí s ním syn bratrance z matky strany, jmenuje se Libor Bláha, snažila jsem se od včera spojit s jeho rodinou, zda již je doma, ale nepodařilo se mi je zastihnout.“

Pokládal jsem jí ještě asi hodinu další otázky. Každou další odpovědí se mi potvrzovala domněnka, že náš neznámý je skutečně její muž. Posléze jsem paní Fridrichové předložil ne moc kvalitní fotografii z pitevny, na které byl zachycen dosti potlučený muž, nemělo již cenu dále otálet. V tu chvíli jenom přikývla a spustila v usedavý pláč.

Požádal jsem kapitána Fialu, aby mi zjistil přesnou adresu Bláhy a ukázal mi, kde mají v domě telefon. Bylo už skoro jedenáct večer, ale přesto jsem vytočil pražské ústředí, ať mi ihned seženu Jirku a pošlou jej za galeristou. Kapitán zjistil dvě možné adresy, domů a k jeho milé, obě jsou vzdálené zhruba hodinu cesty odsud.

Domluvili jsme s kapitánem, že zkusíme nejprve adresu k Bláhovo dívce a vydali jsme se rovnou na cestu.

Když jsme dorazili před hledaný dům, ještě se v jednom z oken svítilo. Domluvili jsme se, že já půjdu předními dveřmi, jelikož jsem jediný nebyl zdejší a ať kapitán domek obejde, kdyby tam byl náhodou zadní východ.

Zaklepal jsem a za chvíli se objevil ve dveřích zhruba třicetiletý zarostlý muž, poměrně statné postavy a hrubým hlasem se mne zeptal, co tam pohledávám.

„Hledám pana Libora Bláhu, mám pro něj zprávu o jeho příbuzném panu Fridrichovi, jelikož se pohřešuje,“ jen jsem to dořekl, už se mi snažil zabouchnout dveře před očima. To jsem ale očekával, takže jsem rychle strčil nohu do dveří a zpoza pasu vytáhl služební zbraň a vběhl za ním. To už jsem ale viděl kapitána Fialu, jak míří na Bláhu zbraní a ten jen odevzdaně poklekl na kolena. Z horního patra se přihnala mladá dívka, která brečela a pořád dokola se podezřelého Bláhy ptala, co zase provedl.

Sleduji Bláhu přes zrcadlové sklo, jak pochoduje nervózně po vyšetřovací místnosti. Jsem si jistý, že v té vraždě má prsty, jen je otázka, jak dlouho bude odolávat výslechu. Zatím máme jen nepřímé důkazy, brněnští technici již prohledávají dům jeho milenky i rodiny, ale zatím bez jediného důkazu. Než se do něj pustím, vytáhnu zápisník a ještě si rychle projdu nové informace.

Lékař pana Fridricha vypověděl, že měl rakovinu a že si nepřál, aby to věděla rodina.

Galerista, kterého vyslyšel v Praze Jirka, potvrdil zvyky ohledně zasílání zakoupených děl.

Naposledy oběť viděl začátkem července, kdy se bavili o blížící se aukci mincí, na kterou se

chtěl vydat. Měla tam být v nabídce velmi vzácná mince z 18. století, o kterou měl vážný zájem. Také mu prozradil, že je vážně nemocný a požádal jej, ať se postará o jeho rodinu a obchod, až tu nebude. Po nějaké době od něj obdržel lístek, že se necítí dobře a pro tento rok své cesty přeruší. Asi kolem října mu zaslal minci a požádal ho, aby ji prodal, a vytěžené peníze předal jeho pomocníku panu Bláho, který se zastaví za několik týdnů. A taky se tak stalo.

„Takže pane Bláho, jak jste již prokázal svým útekem, máte mi co říct ke zmizení pana Fridricha, máte jedinečnou šanci k polehčující okolnosti. Radím Vám, abyste se přiznal. Víme vše, vzácnou minci jste musel galeristovi zaslat Vy a také jste vyzvedl peníze,“ podíval jsem se mu zpříma do očí a bylo vidět, že znervózněl ještě víc. Zřejmě nečekal, že toho na něj budeme mít tolik.

Zatímco se stále mlčky ošíval naproti mně na židli, tak jsem pokračoval: „Telegramy rodině jste posílal také Vy, nechával jste si od nich dokonce zasílat peníze. Ale pořád nerozumím tomu, proč jste jej zabil. Dle slov Vaší i jeho rodiny Vám dal práci a staral se o Vás jako o svého syna, kterého neměl a zaučoval Vás do svého řemesla. Dokonce Vám dle poslední závěti i obchod odkázal.“

Při mých posledních slovech se mu v očích zaleskly slzy, sklopil hlavu a tiše řekl: „Chtěl jsem jeho boty.“

MAKROpulos

I.

„To byl zase den!“

Do lokálu u Jelínků napochodovala Emilka, paní neurčitého věku, která poklízela v Národním divadle.

Mrkla nejprve na hospodského, pak po osazenstvu a za chvíli s jednou vychlazenou „Plzničkou“ usedla ke známé tváři.

„Zdravím Emilko!“ pousmál se lehce Jaromír.

Trochu si přitáhnul svoji sklenici blíže k sobě. Když totiž Emilka měla v sobě jedno pivo, ráda začala upíjet svým spolustolovníkům.

„Tak jak? Zítra je první premiéra a všichni jsou prý nervozní.

Věc Makropulos se v Praze nehrála bezmála dvacet let,” brouknul směrem k ní.

„A vy jste dneska nebyl?“

„Musel jsem si prohodit šichtu. Janek to snad zvládnul.

I když neosvětluje tak dlouho jako já, nastoupil rovnou na velkou scénu, kdežto já ne.”

„Pravda, vy jste začínal na Moravě. A nervozní jsou všichni, klepou se jak ratlíci. Je tam divná atmosféra,” zamračila se a dlouhým douškem vypila naráz půl sklenice.

Jaromír si automaticky posunul sklenku ještě těsněji k hrudi.

„Říkáte divná atmosféra. Mně u herců, principálů a rejžů přijde všechno zvláštní. Kor ty jejich manýry. I když tohle představení je obzvlášť komplikované. I to osvětlování se nám pořád nějak kazí.”

„To ju, ne že bych byla drbna, ale už od začátku to bylo na hraně. Rejža chtěl obsadit mladou Kovářovic do role Emilie Marty, všichni víme, že za ní pálí jako zajíc. Ale ona si dupla, že nechce. Že prý bude Kristína. Pacovská, co se ucházela o roli Emílie, si už vrhla jako kočka s plným bříškem mlíčka. Kovářovic ji pak schladila s tím, že Kristinu má hrát mladší a nevinnější herečka, než je Emilia Marty. Pacovská večer nepřišla na zkoušku, rejža si mohl vytrhat zbytek vlasů na hlavě. Nakonec vylákal hlavní hvězdu z trucovny čokoládou až Vídně.”

Jaromír si promnul bradu: „ Vy toho víte nějak moc, Emilko, “ laškovně se usmál a ramenem ji žďuchnul, až se trochu zhoupala na lavici a on ji musel pevně chytnout, aby nepadla.

Mezitím na stole přistála další dvě piva.

Emilka se žíznivě napila s pěnou na horním rtu.

„To víte. Lidé si vás moc nevšímají. Kor tenhle uměleckej ansámbl. Pro ně jste jen někdo, kdo za sebou tahá kýbl a musí se jim vyhnout, když jdou náhodou kolem vás. Ale už si neuvědomují, že jim ta zrcadla, ve kterých se obdivují, musí někdo leštit. Všechna ta jejich malá tajemství z útržků papírů, vím stejně jen já. A klíče! Ty mám jen já a řídící!”

Osvětlovač se na ni podíval. Už po druhém pivě se Emilce leskly oči a červenal nos.

„A ta Kovářovic, co hraje Kristinu, ta je taky divná, jak odmítla hrát hlavní roli. Sice tvrdí, že tuhle roli hrála už ve třech divadlech předtím, naposledy v Opavě, a že ji tedy zná dokonale. Ale nevzít hlavní roli...”

„Třeba není taková rvavá do popředí,” pokrčil lehce rameny.

„Všechny jsou takové! Všechny! Věřte mi. Jsem tam skoro patnáct let,” hodila do sebe naráz skoro celé pivo.

V tu chvíli se Jaromír radši zvedl a odporoučel se.

Emilka na něj ještě od stolu zavolala: „Včera si jeden kulisák na jevišti hvízdal! To přináší neštěstí!”

II.

Druhý den kluci po ulicích běhali s novinami a vykřikovali z plna hrdla: „Režisér Novotný nalezen včera večer mrtvý. Jeho tělo zapadlo mezi sedačky v první galerii!”

Ve Slavii si při dopolední sklenice začli herci šeptat, že Věc Makropulos se určitě hrát nebude. Tvářili se zděšeně, ale jen do té míry, aby sekundovali svým kolegům. Nic se nemá přece přehánět. Jedna z mladších začínajících hereček vzdychla a odhrnula si teatrálně blond loknu z čela: „Ach, Novotného je mi líto. Ten jeho nádherný dům na Hradčanech. Co s ním bude? A já ho ani neviděla.” Tohle ji rozesmutilo asi nejvíce.

Okolo páté hodiny se u Jelínků rozrazilily dveře a Emilka vpadla do lokálu, jako kdyby pár piv už měla.

Zahlédla Jaromíra a hnala se za ním: „Vidíte to, vidíte to?!” mávala mu před očima novinami, kde byl na první stránce pan režisér.

Jaromír lehce uhnul, aby mu náhodou hranou novin nevypíchla oko nebo i dvě, jak s nimi vehemetně třepetala ve vzduchu.

„Mluví o tom, celé město, byl by div, kdybych to nevěděl. Teď se čeká, jestli se hrát bude, je to prý padesát na padesát. Já bych byl pro, že bych si hodil pohodičku a ještě pár Plzniček, místo šichy.”

„To je hrůza!” Emilka seděla se zavřenýma očima, dokud neuslyšela, jak půllitr křísнул o dřevo stolu.

„Napijte se. Takhle to chodí v umělecké brandži. Občas je to divočina. A slyšel jsem, že ho stejně nikdo moc neoplakává,” prorokoval osvětlovač.

„Vy jste ale!” rychle se napila a utřela si pěnu ze rtu hřbetem ruky.

„To není to nejhorší. Ztratila jsem svazek klíčů!”

„Neblázněte, půjčte si od řídícho jeho svazek, rychle skočte ke Koulům do Dušní a oni vám hned udělají nové. Akorát to budete muset zaplatit. Pan řídící je na zbytečný výdaje moc háklivej,” věděl sám, jak si velcí pánové potrpí na peníze.

„Ke Koulům nemusím. Je to v kýblu.”

Jaromír se zachmuřil: „Jakože nervy v kýblu? Nebo je to celý v kýblu?”

„Ale ne,” vzdychla netrpělivě Emilka, „ty klíče jsem našla dneska v kýblu. Nechtěli mě nejdřív pustit policajti, a až později, když mě povolili uklidit v první galerii, jsem je našla.”

„A neupadly vám tam?”

„Určitě ne. Náčiní si vždycky kontroluju. Je to takovej rituál, když to děláte tak dlouho jako já. Zamykám pak vše do přístěnku, no a zamčeno nebylo a klíče byly v kýblu. Včera tam ještě zůstávaly šičky a dodělávaly poslední úpravy na kostýmech, ale ty by mi řekly, kdyby je někde našly...”

„Proto teda ani nikdo nenašel včera rejžu přes den, ale až večer. Ono se nehrálo a vy už měla uklizeno. Jinak byste ho tím koštětem ještě nabrala...,” Jaromírovi se zvedly koutky úst a mrkl na ni.

„To je teda žert, Jaromíre! Já říkala, že to hvízdání je špatný znamení.”

Za nimi v hospodě se najednou nesl hospodského dunivý hlas: „První zpráva odpoledníku – DIVADLO BUDE! Citujeme slečnu Kristu Kovářovou: „Dohodli jsme se s ostatními herci, že premiéru odehrajeme. Režisér Novotný mi byl blízký, ale i tak je mi blízká postava mé jmenovkyně Kristiny. Občas se mi zdá, že je mým osudem.”

Janek, druhý osvětlovač, se začal smát a směrem do šumícího lokálu: „Dneska jsem viděl Pacovskou, naši hvězdu Makropulos. Mohla prasknout záští, jen do ní píchnout špendlíkem, že se novináři nerozběhli za ní.“

Jaromír s Emilkou se na sebe podívali.

„Ta by pro slávu udělala snad vše...“ řekla pomalu Emilka.

Jaromír se začal zvedat: „Musím už jít, máme toho dost na přípravu,“ otočil se a chytnul Janka za límec a táhnul ho za sebou. Ten se zrovna bavil s ostatními hosty o tom, která z hereček má nejhezčí popředí.

III.

Národní divadlo se zahalilo do smutečního hávu, první galerii nechali policisté zavřenou, a zklamaní diváci, kteří měli sezení zrovna tam, byli ujištěni, že na další představení půjdou automaticky a hry se určitě dočkají.

Večer to byl kolosální. Lidé byli namačkaní i před divadlem. Nejen proto, aby si prohlídli známé osobnosti nebo slintali nad předraženými róby dam a pánů. Tragédie a lesk jsou většinou opojným afrodiziakem.

Emilia Marty a Kristina na jevišti zářily, spíše o sebe jiskřily, když se ocitly ve společném výstupu. Jako kdyby z jejich gest odlétaly jiskry do všech stran. Když Marty vytahovala ve třetím dějství zbraň, vypadalo to, že nejvíce s ní mává směrem ke Kristině a přítomným pánům hercům, nevěnuje pozornost. Když pak Kristina páčila pergamen s návodem na věčný život, žhnuly jí divoce a zvířecky oči.

Obecenstvo se mohlo utleskat. Pach smrti v hledišti, přitom inscenace o věčném životě, kde dvě hlavní dámy excelovaly, je donutilo je vytleskat dvacetkrát před oponu. Při dvacáté děkovačce se Krista Kovářová zapotácela a upadla. Několik diváků se bázlívě otočilo k první galerii, jestli tam není náhodou duch samotného režiséra, který sesílá na nedobytnou milenkou pohromu. Nikdo tam nebyl. A Kristu museli z jeviště odnést.

Pacovská, alias Emilia Marty alias Elina Makropulos se jen škodolibě zasmála.

Divadlo nakonec svůj slib, že se na všechny diváky dostane, nedodrželo. Krista se z vyčerpání nemohla vzpamatovat a odcestovala prý do zahraničního sanatoria, tak tvrdily noviny.

Žádná další mladá herečka neměla kupodivu o roli zájem. Pro divadlo to byly zlé časy.

Policie se v případě plácala a dokazovala den za dnem svoji neschopnost. Pořád neměla žádnou hmatatelnou stopu. Mezi divadelním ansámblem se nesli řeči o „Fantomovi“, ale to by byl trochu jiný příběh.

IV.

Emilka seděla o pár dní později sama u Jelínků, spokojená s Plzničkou, nespokojená s vývojem v práci.

Mračila se do púllitru, když tu jí Janek, mladší osvětlovač, hodil dopis před pivo: „To je pro vás. Musím letět!“

Špatně zaostřila na písmena v dopise a dala se do pomalého čtení:

„Drahá Emílie!

Nechtěl jsem Vám nejprve psát, ale musím se někomu vyzpovídat. A vy máte krásné jméno, které zapadá do téhle „hry“.

Nebudte smutná, že se divadlo topí v takovém neduhu. Ono se zas zvedne, herci jsou hrozná čeládka, ale když jde do tuhého, tak umí bojovat. Stejně jako moje Krista. Ano, MOJE Krista. Potkali jsme se spolu v Opavě v divadle. Její posedlost hrou Věc Makropulos mě až brala za srdce. Čapek by z ní měl radost. Pro ni to byl osud. Pro mne byla osud zase ona. Vyprávěla mi,

že je stejně nejdůležitější postavou. Že ona přece rozhoduje o tom, co se s pergamenem stane, a jestli někomu dovolí žít věčně. Nakonec jsme spolu ve společném objetí zjistili, že nechceme žít věčně, ale dlouze a velmi komfortně. V Praze se pak do ní zamiloval režisér Novotný, nechutně bohatý, nechutný sám o sobě. A tak nás napadlo...Zabil jsem ho já. Směnu za mne vzal Janek, schoval jsem se dole v klecích s rekvizitami. Šičky byly v práci dlouho. Pak jsem se dostal do jeho kanceláře a vzal mu jeho závěť ze zásuvky, téměř v té budově žil, to jsem se dozvěděl od Kristy. Odkázal vše divadlu. Jak fádni! Musel jsem spěchat a ta závěť mě pálila v kapse jako žhnoucí olovo. Měl jsem strach, aby mě někde nevypadla, ale neměl jsem čas ji zničit. Nechal jsem ji v drobných rekvizitách a správil o tom Kristu. Ta ji spálila při premiéře místo pergamenu s návodem. Trochu teatrální, ale jak říkám, je to její osud. I to křestní jméno má stejné se svojí postavou. Proto ji tak žhnuly oči, když pergamen hořel. Věděla, že začíná náš společný, věčný, přepychový život. Padělat závěť tak, aby připadlo vše Kristě nebylo těžké, všichni věděli, že Novotný je do ní zamilovaný až po uši...O tom si bude za chvíli povídat celé město.

Ted' se kdesi v dálkách, z toho nedostačujícího života předtím, léčíme oba.

Asi se ted' nadechujete, že to někomu řeknete. Ale Emilko, přece ty klíče! Ty jsem si od Vás půjčil. Kdo Vám uvěří, že v tom nemáte prsty? Ještě když si ted' můžete tolik dovolit?!“

Jaromír

Emilka se zhrozně podívala na svoje prsty, kterými drtila okraje dopisu. Chtěla to někomu říct, chtělo se jí křičet.

Opatrně se zvedla a došla k výčepu. Než stačila něco říct, hospodský se na ni zahleděl: „Emilko, štěstěna se na tebe usmála. Janek tu nechal pro mě lístek a pakl peněz pro tebe! Máš tu neomezený účet, snad až do konce života. To bude Plzniček. Cos komu provedla? Nebo tajný ctitel?“ huronsky se zasmál, i když to pořád dost dobře nechápal. Emilka jen zakroutila hlavou a vrávoravě vyšla z lokálu u Jelínků do temné Prahy.

Marocký oleandr

Jednoho rána jsme seděli s manželem u stolu. Oba jsme měli ten den volno, proto jsem připravila vydatnou anglickou snídani, kterou máme tak rádi. Sotva jsme se pustili do prvního sousta, když náhle někdo zvoní. „Jdu tam,“ řekl muž. Po chvíli přiběhl s novinami a vychrlí: „Byla tu paní Dvorská, představ si, že sousedka umřela.“ „Co prosím? Nina? To není možný... Co se jí stalo?“ nechápala jsem. „Podívej, prý infarkt,“ ukázal na denní tisk. Pečlivě jsem si vše pročetla a ze zprávy vyplývalo, že šlo o přirozenou smrt v důsledku tlaku v letadle, který její srdce nevydrželo. Bylo zde psáno, že Nina ze začátku dlouhého letu z Maroka do Boswany usnula, a když měli přistávat, pokoušel se jí její manžel Patrik vzbudit, což se mu ale nepodařilo. Zkoušeli ji oživit, v letadle se dokonce nacházel lékař, ale nezbylo mu nic jiného, než konstatovat smrt. Patrik spustil hysterický záchvat pláče a nemohli ho prý utiřit. Celé mi to nehrálo, navíc svatbu měli naplánovanou až po příletu z Afriky a zde píše o Patrikovi, jako jejím manželovi.

Ninu znám asi 3 roky, kdy se do domu po svých rodičích, který se nachází vedle nás, přistěhovala. Její maminka s tatínkem tragicky zahynuli při autonehodě a mladička Nina, která do té doby cestovala po světě, jako profesionální fotografka se vrátila do opuštěné vily a převzala prestižní firmu po otci. První půl rok chodila jako tělo bez duše a s nikým nekomunikovala. Spravilo se to až po čase, a i my dvě jsme se spolu začaly bavit. Vyprávěla mi, jak procestovala takřka celý svět a fotografovala často hodně odlehlá místa, seznámila se s mnoha neuvěřitelnými lidmi rozličných kultur, mentalit a toto vše ji prý neuvěřitelně naplňovalo. Ani ji nevadilo, že takřka půl života strávila v letadle. Užívala si mnoho času na čtení, a zbožňovala ten pocit nadhledu, který ji neskutečně uklidňoval. Kdyby věděla, že se jí jeden z tisíců letů stane osudným, pomyslela jsem si a vzpomínala dál. Samozřejmě, že jsme téma stočili nejednou i na muže. Po šoku ze ztráty rodičů a aklimatizování zpět na svoji rodnou zemi, začala chodit s Jakubem, světlovlasým sympatickým mladíkem. Problémy mezi nimi začaly, když se sestěhovali. Jakub byl prý hodně žárlivý. Dokonce mu vadit i běžec, který každý den běhal okolo. Začalo to být neúnosné, a tak se rozhodli, že se společná cesta jejich životů rozdělí.

Po uplynutí nějakého času začala žít s Patrikem, vysokým mužem, vysportované postavy, havraních vlasů a čokoládových očí, z nichž mu ale čišila jakási vypočítanost. Nina do něj byla zamilovaná až po uši. Patrik si ji velmi předcházela, vařil, pekl a často jí nosil květiny. Pracoval v zahradnictví a následně začal navrhovat květinové skvosty. Svoji tezi o dokonalé zahradě vytvořil i doma. Bylo to opravdové umělecké dílo plné tamaryšků, magnolií, růží, oleandrů a dalších rostlin. Nina vypadala sice šťastně, ale poslední dobou mi přišla hrozně bledá. Neuběhla dlouhá doba a Patrik ji požádal o ruku. Začali zařizovat jak svatbu, tak předmanželskou smlouvu, na které trval k udivení všech Patrik. A pak přišel s tím nešťastným výletem do Afriky. Vymyslel cestu od Maroka po Boswanu, kde bude moci Nina pořídit krásné fotografie tamního života a odpočine si od svatebních příprav. Jaká to od Patrika laskavost, hrálo mi v hlavě. Zkrátka jsem se nemohla smířit s myšlenkou, že by její smrt byla přirozená.

Druhého dne jsem šla na nákup do supermarketu, a když si potraviny uklízím do své látkové tašky, u druhé pokladny spatřím Jakuba. Nedalo mi to, a šla jsem za ním: „Dobrý den, nevím, zda si mě pamatujete, ale bydlela jsem...“ nestačila jsem větu dokončit a skočil mi do řeči: „Já vím, já vím. To o Nině vím taky. Miloval jsem ji, kdybychom se nerozešli, třeba by...“ na chvíli se odmlčel a já viděla, jak se mu lesknou oči. Nechtěla jsem ho trýznit dotazy, ale měla jsem pocit, že naše setkání není náhoda a tak jsem byla ráda, že jsme se následně dali do

kratičké řeči. Některé informace, mě doslova šokovaly. Když Jakub s Ninou ještě tvořili pár, přicházely mu anonymy, že ho podvádí a jednoho partnera již má. Do toho prý okolo neustále běhal Patrik. Že ten běžec, kterému jsem nikdy nevěnovala pozornost, byl Patrik, mě ohromilo.

Doma jsem vše vylíčila manželovi, ten mě sice vyslechl, ale řekl, že to mám nechat na polici, jelikož moje domněnky, ač jsou přinejmenším k zamyšlení, nikoho zajímat nebudou, a Nině už život beztak nevrátím. Měl mnoho práce a ještě potřeboval ráno odvést auto do servisu, na výměnu oleje. Chtěla jsem mu alespoň s něčím pomoci, přeci jenom poslední dobou to se mnou neměl lehké, mluvila jsem jen o Nině. Proto jsem se nabídla, že auto do servisu zavezu. Což jsem také následujícího dne udělala. Vše proběhlo v pořádku, a když jsem šla výměnu platit, všimla jsem si plakátu tří automechaniků nad stolem v kanceláři. Šla jsem blíže a koukám, div mě zrak nešálí, že jeden z vyfotografovaných mužů je Patrik. Se záminkou, že je to spolužák ze základní školy, o kterém nevím mnoho let, jsem se neváhala na něj optat. „Dělal tady, ale už nevím, kde mu je konec. Chvíli po tom, co se v autě zabili ty lidi, jak jim opravoval auto, dal výpověď. To byly myslím rodiče té, jak dostala v letadle infarkt.“ Stála jsem tam jako opařená, ale ptala se dál: „Cožpak to policie nevyšetřovala?“ „Co? Tu nehodu? Jako vy myslíte...? Ne, Patrik byl profík, ten by chybu neudělal. To auto, co si tak pamatuju, jelo moc rychle, zřítelo se z útesu a shořelo,“ odpověděl mi.

Pomaloučku mi vše začínalo docházet. Odpoledne jsem šla na zahradu patřící k “domu smutku” zalít květiny, jak jsem o to byla ještě před odletem požádána. Patrik s tím nesouhlasil, prý mě nechtěl otravovat, přesto mi Nina klíče dala, kdyby bylo velké sucho. Jinak by prý rostliny měli přežít. Musela jsem toho využít, třeba si všimnu dalšího důkazu. Nic podezřelého jsem dobu neviděla, až následně v zahradním domku. Uklízela jsem konvice, když v tom spatřím usušené listy oleandru a opodál sklenice s práškem. Vše mi to do sebe zapadlo, jako zoubky do strojku hodin. Celé to měl tak důkladně promyšlené a naplánované spoustu let zpátky. Jako vyučený automechanik byla hračka vůz rodičů Niny účelně poškodit, a tím je zabít. Jediným dědicem byla ona, a když se vrátila, začal se pohybovat v jejím okolí.

Nepředpokládal však, že začne žít s Jakubem, tak mu začal posílat anonymy, a každý den schválně běhal okolo. Když se rozešli, měl cestu volnou. Ninu si namotal jako dobromyslného psíka. A jak ji zabil? Když jsem v zahradním domečku viděla sušený oleandr, bylo mi to jasné. Stačí dva listy dospělé osobě a dostane otravu, na kterou zemře. On šel na to ale chytře. Listy usušil a postupně ji špetkami “dochucoval” jídlo, které ji vařil. Proto byla poslední dobou tak bledá, začal ji zabíjet postupně. Pak ji požádal o ruku a udělal kamufláž s předmanželskou smlouvou, aby předešel případnému podezření. Přišel se zájezdem do Afriky, přes leteckou kontrolu by samozřejmě žádný prášek nepřivezl, proto vymyslel, že první zastávka bude Maroko, kde oleandry ve velké míře pěstují, a tím pádem sehnání pár lístků nebude činit sebemenší problém. V kráse Marocké přírody dostal jakoby spontánní nápad, že by se v té nádherné zemi mohli vzít a zamilovaná Nina souhlasila. Pár dní si užívali pobyt, a než měli odletět do Boswany, dal ji vypít údajně Marocký čaj, ale byl to výluh z oleandru. Před dlouhým letem ji ještě vnutil prášek na spaní a obhájil to tím, že mu připadá hodně slabá, tak aby se pořádně prospala a načerpala síly. Toto jsem se dozvěděla z pohledu, který mi od Niny posmrtně přišel. Nahrál to zkrátka bravurně! Nechtěla a hlavně nemohla jsem to tak nechat. Utíkala jsem na policii. Tam na mě užasle hleděli, chtěla jsem, aby přikázali pitvu, která by vše prokázala. Oni mi však řekli, že je již pozdě. Po tom, co lékař prohlásil Ninu za zemřelou a jako příčinu úmrtí uvedl infarkt myokardu, který je prý při tak dlouhých letech častý, ji nechal Patrik v Boswaně udělat rychlou kremaci. Převoz těla by prý byl složitý a hodně finančně náročný. Tak bylo dokonáno. Poslední možnost, jak prokazatelně usvědčit Patrika byla ta

tam. Měla jsem pocit, že nic nemá cenu a svět je naprosto nespravedlivý. Jak se ale říká, boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Patrik za část peněz z dědictví odjel do Karibiku, kde se potápěl a zaútočil na něj žralok. Na následky v krutých bolestech zemřel. Trest ho tedy neminul. Co ale na plat, o život přišli tři nevinní lidé, který jim už nikdo a nic nevrátí.

Nová vůně

Vlak poskakoval po kolejích, krajina zvolna ubíhala za oknem a já vyhlížela ven. Po dokončení mých studií na mě čekalo rozhodnutí kam se uchýlím. Naše rodina má hluboko zapuštěny kořeny v jednom malém městě, na které mám jen ty nejlepší možné vzpomínky. Od nepaměti byli všichni obyvatelé zaměstnání v jedné továrně, která se zabývá výrobou hygienických výrobků. Všichni proto posílali své děti do škol, kde se jim dostalo patřičného vzdělání se zaměřením na chemii a práci v laboratoři. Práci tak měli do budoucna zajištěnou. Po pečlivém zvážení svých možností a pár telefonátech se vracím na místo svého dětství, do domu mého strýce a nastoupím do Bubliny. Vlak zastavil u malého nádraží tvořeného malou budovou a jedním mužem. Nebyl jím nikdo jiný než strýček Alfons. Zamávala jsem mu z okna když jsme ho míjeli, popadla svůj kufr a vystoupila. Přivítali jsme se a já se hned začala vyptávat co je nového.

„Jak se daří tvým květinám, strýčku?“ Je vášnivým zahrádkářem. Aby si odpočinul od práce v továrně a vyměnil tamní pracovní prostředí za čerstvý vzduch zabývá se šlechtěním a pěstováním květin a zeleniny. K domu si přikoupil několik sousedních pozemků, na kterých se nyní rozkládají skleníky a záhony. Jako malou mě rostliny fascinovaly, neustále jsem se mezi nimi potloukala se svou kamarádkou. Naštěstí strýci nevadilo pár utržených květů a zlomených větvíček.

„Pořád nepoužíváš umělá hnojiva?“ usmála jsem se. „Ve škole nám radili používat molybden na květák. Že růžice pak budou neuvěřitelné.“ Strýc si odfrkl.

„Víš, že proti chemii nic nemám, ale na zahradu mi nesmí! Co bych pak dělal s tím kompostem co se mi na zahradě nashromáždil?“ Cestou k jeho domu jsme si povídali a já zjistila, že se za tu dobu nic moc nezměnilo. Jakmile jsme dorazili do města, začali jsme narážet na povědomé tváře, které se na mě vřele usmívaly a vítaly mě zpět.

„Lillian! Zlatíčko, tak dlouho jsme tě neviděli. Za tu dobu jsi dost vyrostla. Jaká je z tebe pěkná slečna,“ smála se jedna malá kulatá žena.

„Taky se mi po vás stýskalo, paní Duchanová,“ zamávala jsem jí na oplátku. Strýc si jen odfrkl.

„Nech tu jedovatou drbnu na pokoji. Ať si radši hledí svého pečiva,“ vrčel. „Za chvíli budeme mít u dveří zástup čumilů.“

Když jsem zjistila, že se strýcův dům také nezměnil, radostí mi poskočilo srdce. Malý domek s obytným podkrovím a velkou zimní zahradou po které se pnuly růže nejrůznějších barev. Do zahrady vedla terasa, na které lze večer posedět a koukat na stromy a keře. Minula jsem poštovní schránku a všimnula si, že po levici asi deset metrů od domu přibýlo nějaké stavení.

„Co tu máš za kůlnu? Nestačily ty dvě co byly vzadu u skleníku s pomeranči?“ udivila jsem se. Strýc mezitím donesl můj kufřík ke vstupním dveřím. Zatímco hledal klíče, ohlédl se a zavrtěl hlavou.

„Tam jsem si udělal laboratoř. Vysvětlím ti to, jen co se zabydlíš,“ a odemkl dveře. Na každém stolku, nebo kdekoli kde bylo trochu místa se něco válelo.

Strýc nikdy nepatřil mezi pořádné lidi a tak jsem si musela dávat pozor kam šlapu.

„Alfonsi, jaký to má systém? Jestli vůbec nějaký,“ povzdechla jsem si. Můj pokoj byl v podkroví. Ještě stále sladěn do milých odstínů růžové, na nábytku byly nakresleny květiny, na oknech roztomilé záclonky. Pořád vypadal jako pro malou holčičku. Nad toaletním stolkem byly dvě police, na kterých byli vystaveni plyšáci. Pomyslela jsem si, že tohle asi bude jediný pokoj kde nevládne chaos a je uklizený. Strýček odešel, aby dům připravil ještě na jednoho obyvatele a já se zabydlela v pokoji. Podívala jsem se kulatým oknem ven a měla výhled přímo k sousedům na zahradu. Uviděla jsem mladou dívku ve slaměném klobouku, která se zrovna vracela z nákupu. Sešla jsem dolů za strýcem.

„Dominika, tu pořád bydlíš?“ zeptala jsem se se zájmem. Byla má kamarádka z dětství, ale dlouho jsme se neviděly, tak jsem netušila jaký vztah pořád máme. Strýc mezitím přenášel věci z místa na místo

„Taky studovala a vrátila se nedávno. Její otec jí sehnal místo v Bublině, takže budete kolegyně.“ Vzal štos jakýchsi papírů, přenesl je do jakési pracovny a opatrně je položil na levou stranu stolu. Sedla jsem si za stůl.

„Tak co ta laboratoř na zahradě?“ zeptala jsem se. Strýc se rozhlédl a spiklenecky na mě mrknul.

„Snažím se vytvořit novou vůni.“ Otevřela jsem samým údivem ústa.

„Co se děje?“ není běžné, aby dělník z Bubliny sám vytvářel vůně. Vždycky jsem si myslela, že na to je vyškolený tým. Také jsem se se strýcem o své pochybnosti podělila.

„Není to normální, ale továrna jde ke dnu,“ povzdechl. „Chtějí výrobu přesunout jinam. Někam kde se jim to vyplatí. Prý vyrábíme málo a výdaje co jsou na zaměstnance vynaloženy se vedení nevyplatí. Umíš si představit, kam by všichni šli?“ rázoval po místnosti a rozhazoval rukama. „Tahle továrna vždycky znamenala jistotu a proto jsem se rozhodl přispět svou troškou do mlýna,“ usmál se. „Snažím se vymyslet něco, co by na továrnu přitáhlo pozornost. A myslel jsem, že mi s tím trochu pomůžeš.“ Usmála jsem se. „Počítej se mnou!“ Strýc mi pak vysvětlil na čem pracoval, s čím pracoval a jak to souvisí s jeho zahradou.

Večeřeli jsme v zimní zahradě.

„Jo a povýšili mě,“ řekl strýc jen tak mezi sousty. To je skvělá zpráva. Po večeři jsem šla k sobě do pokoje a procházela si poznámky, které jsme se strýcem sepsali. Jak jsem si zvykla ve škole, když jsem přemýšlela tak jsem si skládala zvířátka z papíru. Brzy jsem šla spát a strýc zamířil do zahradní laboratoře.

Druhý den začal velmi brzy. Se strýcem jsme měli brzkou snídani. Pak jsme se vydali na cestu do továrny. Po cestě se k nám přidalo několik lidí a společně jsme šli do továrny. Bublina je velká cihlová budova, členěná na spoustu úseků. Hned po příchodu mě strýc vzal do kanceláře vedoucího a představil mě. Dostala jsem kartu.

„Strýc říkal, že jsi dokončila studia a jsi obeznámena s chodem továrny, takže se snadno zapojíš do výrobního procesu,“ vedoucí mým směrem pokývl hlavou a vedl mě k místu, kde budu pracovat. „Budeš pomáhat v mýdlech.“

Když to bude zapotřebí budeš muset pomoci i ve skladu. Nemáme lidí nazbyt," podotkl a odešel.

Začala jsem se bavit s lidmi v mém okolí, kteří mi vysvětlili v čem spočívá náplň mé práce. Jakmile se mi proces zažil, začala jsem se rozhlížet, jestli neuvidím Dominiku. Strýc se procházel mezi stolky v oddělení parfémů a kontroloval jak se lidem daří. Viděla jsem Dominičina otce pana Hoppa. Přibýlo mu několik vrásek a vlasy mu prošedivěly. Také chodí víc shrbený. Jinak ho pořád vidím jako obrovského muže, trochu strašidelného a přísného. Byl velmi zásadový a neschvaloval naše malé žertíky.

Po skončení pracovní doby, jsme se strýcem vyrazili domů a po cestě jsme si sdělovali poznatky a nápady. Jak jsme přišli domů, udělala jsem k večeři lečo ze zeleniny, kterou strýc nasbíral. Po večeři si šel vyzkoušet pár pokusů do zahradní laboratoře a já si šla číst.

Když jsem si vybírala knížku, za okny se cosi zablesklo a ozval se zvuk obří exploze. Strýc je velmi zkušený chemik, má několik let praxe a proto mě to tolik vyděsilo. Běžela jsem do kuchyně k telefonu a uviděla kůlnu v plamenech. Začala jsem vytáčet číslo na hasiče, ale protože jsem neviděla strýce a telefon ani nevyzváněl, rozhodla jsem se zaběhnout ke kůlně a zjistit, zda-li je živý.

Naštěstí se dalo dveřmi projít a viděla jsem bezvládné strýcovo tělo ležet poblíž, popadla jsem ho a vytáhla ho ven. Snažila jsem se ho odtáhnout co nejdál a za chvíli se ozval další menší výbuch, který kůlnu srovnal se zemí úplně. Zpoza plotu se objevila Dominičina hlava.

„Co se propánakrále stalo?“ nakukovala vyděšeně.

„Zavolej hasiče a záchranku! Máme hluchý telefon!“ křičela jsem na ni.

Za chvíli už na příjezdové cestě stála sanitka a hasičské auto, později dorazila i místní policie. Strýce odváželi do nemocnice a hasiči kontrolovali kůlnu.

Vedoucí policie pan Kubiczek mě doprovodil na verandu se slovy, že si musíme promluvit. Ptal se mě k čemu tu kůlnu používáme.

„Strýc si tam udělal malou laboratoř, ale neměl tam žádné nebezpečné, nebo výbušné chemikálie! Měl tam věci, které máte běžně doma, třeba v koupelně. Snažil se vymyslet novou vůni, protože továrna jde prý ke dnu,“ přemýšlela jsem, co se vlastně stalo a proč k výbuchu došlo. Pan Kubiczek se zamyslel a poškrábal se na hlavě.

„A měl tvůj strýc schválenou žádost, že si postavil laboratoř? Asi ne, že?“ odpověděla jsem že nevím, protože jsem teprve nedávno přijela.

„Takže tady nebudeme mluvit o laboratoři, jinak byste z toho mohli mít daleko víc problémů. Řekneme že strýc, protože má zahrádku, tam špatně uskladnil nějaká hnojiva. Půjde o nehodu,“ usmál se na mě povzbudivě. V tu chvíli mě nenapadlo nic lepšího než jen pokrčit rameny. Zřejmě to je nejrozumnější řešení. Potom mi navrhl, že mě zaveze do nemocnice a zjistíme, jak na tom strýc je.

Po několika hodinách lékaři došli k závěru, že se strýc nadýchal jakési chemikálie a je dost popálený. Chvíli si tam poleží, ale měl by být v pořádku. Kubiczek mě zavezl domů a upozornil mě, že se možná budu muset u něj ještě zastavit, jak mu hasiči sdělí svůj závěr.

Doma bylo rozsvíceno pár lampiček a vše vypadalo jak jsem to zanechala. Je to zvláštní, jak se během chvilky může všechno změnit. Šla jsem do knihovny a uviděla na stole knihu, kterou jsem si předtím prohlížela. Zvláštní, myslela jsem, že jsem ji upustila na zem. Vrátila jsem ji do police a šla si do kuchyně uvařit šálek čaje. Otevřela jsem skříňku a automaticky šáhla po krabičce s čajem, ale nahmátla jsem pytlík s kávou. Prohlédla jsem si polici a musel si podat židli, abych vylovila čaj ze zadní části skříňky. To je také zvláštní, protože strýc ví že jsem malá a proto vše co bylo výš přemístil tak, abych na to dosáhla.

Poté co jsem zase přeskládala skříňku a uvařila si čaj, viděla jsem, jak za plotem nakukuje Dominika. Zamávala jsem na ni a pokývla, aby šla dál. „Jak se cítíš? To je hrozný, co se tvému strýci stalo,“ rozhazovala rukama. „Je to hrozný, ale asi to byla nehoda. Zítra jdu normálně do práce, tak se tam uvidíme a kdyžtak můžeme jít do čajovny, co myslíš?“ navrhla jsem jí. Nadšeně pokyvovala hlavou a za chvíli se rozloučila.

Druhý den v Bublině nám vedoucí oznámil, že na pozici mého strýce dočasně nastoupí pan Hopp. Nikdo se netvářil moc nadšeně, dokonce ani on. Celé dopoledne byl podrážděný a velmi nepříjemný.

Po obědové pauze za mnou přišel vedoucí. Vzal si mě stranou ke skladu, abychom si mohli promluvit.

„Velmi mě mrzí, co se tvému strýci stalo, doufám ale že chápeš, že jeho pozice nemohla zůstat neobsazena. Potřebujeme kontrolory,“ zkřížil ruce. „Samozřejmě že to chápu. Strýc by byl rád, kdyby věděl, že se i přes jeho dočasnou nepřítomnost snažíme továrnu zachránit.“ Vedoucí se nepříjemně ošil.

„On ti řekl, že továrna má problémy? To je nepříjemné, rád bych zabránil panice. Proto jsem se o tom moc nikde nešířil,“ svažtil obočí.

„Já vám to nezalívám, to ostatně nemůže nikdo. Jde o to, že strýc by rád pomohl továrnu zachránit. Napadlo ho vytvoření nové vůně, která by na Bublinu vrhla nové světlo,“ sledovala jsem jeho reakci. Ze zachmuřeného obličejce po chvíli zářil úsměv.

„To by bylo skvělé, kdyby se mu to povedlo! Tvůj strýc patří k nejlepším odborníkům, se kterými jsem měl kdy tu čest pracovat a moc mě naučil,“ najednou nahlédl přes moje rameno.

„Pozor!“ vykřikl a strhl mě stranou. Vysokou rychlostí se na nás řítíl vysokozdvihový vozík plný beden. Vedoucí bohužel uklouzl a vozík mu přešel nohu než narazil do zdi a bedny se rozsypaly všude kolem.

Okamžitě jsme zavolali sanitku. Přijel i pan Kubiczek a vrtěl hlavou.

„Vypadá to, že nosíš smůlu,“ podotkl smutně, zatímco vedoucího odváželi do nemocnice, aby mu nohu dali do sádry. „Tak jsme se podívali na ten výbuch u vás a je to tak, jak jsem říkal. Tvůj strýc špatně skladoval hnojiva a proto došlo k explozi. V menším množství to není nebezpečné, při nejhorším by to malému děcku utrhlo prsty, ale tvůj strýc tam toho měl spoustu. A ještě se nadýchal chloru. Měl by si tam častěji uklízet, pak ani neví co tam má,“ vrtěl policista hlavou.

Tohle se mi nezdálo. Přece není možné, aby byl strýc takhle roztržitý. Vždy mi kladl na srdce, že bezpečnost je na prvním místě a učil mě, jak se která

látka má skladovat. Začala jsem vážně uvažovat o tom, že se možná někomu nelíbilo, že strýc chce Bublinu zachránit. Jen mě v tom utvrdil ten vozík co mě málem srazil.

Po práci jsem šla domů. Chvíli pracovala na zahradě, aby se strýc nezlobil, že jsem něco zanedbala a večer jsem pracovala na vůni. Asi někdy k půlnoci zapadly jednotlivé dílky skládanky do sebe a vůně byla na světě.

Druhý den se pan Hopp stal i dočasným vedoucím. Měl rozčuchané vlasy a tmavé kruhy pod očima. Vypadal ztrhaně.

V průběhu dne, když jsem měla pocit že mě nikdo nesleduje, jsem míchala novou vůni. Na konci dne jsem měla obstojný vzorek, který jsem si chtěla vzít s sebou domů. Naneštěstí volali z nemocnice, ať se tam okamžitě dostavím kvůli strýci. Nic mi neřekli a proto jsem byla velmi mile překvapena, když jsem se dozvěděla, že ho chtějí propustit domů, neboť se stal nesnesitelným pacientem.

Doma jsem strýci pověděla co je nového v Bublině a když jsem mu řekla, že jsem vytvořila novou vůni byl nadšený. Okamžitě ji chtěl vidět a prozkoumat. Bohužel jsem ji nechala v Bublině, ale nebyl žádný problém pro ni zajet na kole. Okamžitě jsem se vydala na cestu.

Bublina je velká budova a když byla potemnělá, vypadala zlověstně. Otevřela jsem si rezervním klíčem a prošla recepcí. Šla jsem ke svému stolu, ale viděla jsem jak se nad ním někdo sklání. Rozsvítila jsem.

„Hej! Kdo jste? Co to děláte?“ zavolala jsem statečně, přestože jsem měla srdce až v krku. Postava se pomalu narovnávala a otočila se ke mně. Dominika. „Ahoj, v té tmě jsem tě nepoznala, co hledáš v mém stole?“ zeptala jsem se. „Kam jsi to dala?“ zakřičela na mě. Zarazilo mě to. Takhle hysterická nikdy nebyla. Při většině lumpáren, které jsme spolu vyvedly, byla chladnokrevná. „Co myslíš?“ povytáhla jsem obočí.

„Nědělej ze sebe hloupou! Mám na mysli tu vůni, cos udělala! Dej mi ji!“ zašmátrala v kabelce a vytáhla pistoli. Namířila ji na mě. Pomalu jsem zvedla ruce. Přece nezastřelí někoho, kdo není ozbrojený, ne?

„Nemám ji, proto jsem tady. Přišla jsem si pro ni, je někde v mém stole. Určitě jsi ji jen přehlédla.“

„Není tam! Kam jsi ji schovala!?“ křičela. Najednou se za mnou ozval šramot a vedle mě stál pan Hopp.

„Hledáš marně, ten vzorek mám já. Teď dej tu pistoli pryč,“ řekl klidným hlasem. Dominika sklopila pistoli a usmála se.

„To jsem tak ráda strýčku. Teď je konečně můžeme z Bubliny vykopat.“ Strýc zavrtěl hlavou. Najednou mi to došlo.

„Takže to ty jsi mě chtěla přejet tím vozíkem? A máš něco společného i s tím výbuchem u nás na zahradě?“ vykřikla jsem rozhořčeně. Dominika rychle zvedla pistoli a namířila ji na mě. Mračila se.

„Nezasloužíte si tu být! Škola, práce, nápady... Všechno vám jde tak snadno a vůbec vám nedochází, že ostatní lidé si musí všechno vydělat úplně sami. Nic jim nepadne do klína tak, jako vám! Já ani můj strýc jsme se nenarodili s talentem, ale to neznamená, že si taky nezasloužíme úspěch!“ křičela úplně bez sebe. Pan Hopp si odkašlal.

„Ale proč si myslíš, že jsem chtěl být vedoucím? To není pravda. Já chci jen v klidu pracovat a vymýšlet vůně. Dominiko, vždyť jsem tě učil přijímat porážku a musíš uznat, že jsou lepší jak my,“ usmál se na mě mile. Nikdy by mě nenapadlo, že v něm najdu spojence.

Dominika zmateně těkala očima ze mě na svého strýce a zpět. Asi jí bylo do pláče. „Jak tohle můžeš říct? Po tom všem co jsem pro tebe udělala?“

Najednou se na zemi objevily modré záblesky. Za okny stála policejní auta. Strýc zřejmě zavolal Kubiczkovi, protože jsem se dlouho nevracela. Dominika začala být nervózní.

„A ještě jsi mě prásknul polišům? Copak nevíš že jsem v podmínce? Takhle mě zabásnou!“ začala plakat.

„Holčičko, prosím tě uklidni se a všechno vyřešíme. Bude to v pořádku,“ uklidňoval ji pan Hopp. Dominika jen zavrtěla hlavou.

„Nic v pořádku nebude. Já už nemám co ztratit,“ setřela si slzy a podívala se na mě.

„Nenávidím tě,“ řekla a vystřelila.

Hopp mě srazil k zemi, ohlušující rána, venku se ozývaly výkřiky a najednou se ozývala spousta kroků. Dominika plakala a policisté ji odzbrojili. Pak ji odvedli. Pana Hoppa a mě vyváděli záchranáři. Ptali se jestli jsem v pořádku, ale já nevěděla co mám říct a tak přese mě přehodili deku a nechali mi čas a prostor, abych se uklidnila. Pan Hopp se ke mně natočil, zatímco mu v sanitce záchránář ošetřoval ruku, do které ho škrábla kulka.

„Nic si z toho nedělej. Dominika se přidala ke špatné partě a hrozně se změnila. Přijela sem, aby se vrátila ke svému starému já, ale nenapadlo mě, že ji ta parta změní až takhle do hloubky. Moc mě to mrzí. Tady máš tu vůni,“ podával mi zavíčkovanou zkumavku. „Tvůj strýc na tebe může být pyšný.“ Kubiczek nás pak zavezl domů a já pozvala pana Hoppa, aby šel dál. Podala jsem nervóznímu strýci zkumavku a usmála se na něj. Prohlédl ji, očichal a pak se usmál.

„Jak ji pojmenujete?“ zeptal se Kubiczek. Všechny oči na mě pohlédly.

„Myslím, že Sen tiché noci. Protože ten si teď určitě zasloužíme.“

O hluboké vodě

Vrchní králického panství Albrecht se díval ostře na tři ženy stojící před jeho stolem. Tereza kradla, Františka to viděla a Karolína byla okradená. Lup byl zajištěn a ležel na zemi v koši. Brambory. Přesně osmdesát. Tereza je vykopala potajmu, když si myslela, že ji nikdo nevidí. Jenže Františka šla kolem. Vlastně ne tak úplně kolem. Spíš si s radostí zašla, aby bezpečně uviděla a mohla to za tepla donést Karolíně. Protože měla na Terezu vztek. Karolína neváhala, přeskočila pravomoci vesnického rychtáře a namířila si to přes kopec rovnou do kanceláře vrchního správce panství.

„Je to vaše?“ zeptal se vrchní Albrecht Karolíny a ukázal na koš s bramborami.

„Brambory ano, koš ne.“

„Jak ty brambory poznáte?“

„Ona to viděla,“ ukázala na Františku.

„Jsou její, milostpane. Tahle je vykopala!“ ukázala na Terezu.

„Nevykopala! Jen posbírala, co zůstalo ležet!“

„Nelži! Mělas motyku!“

„Ta nebyla moje!“

„Na našem poli se žádná motyka nepovalovala!“

„Tvůj muž ji včera nechal opřenou o náš plot, chtěla jsem ti ji vrátit!“

„A cestou jsi s ní vykopala všechny tyhle brambory na jejím poli!“

„Co dělal můj muž u tvého plotu?“

„Ticho!“ Vrchní Albrecht praštil do stolu. Ženy zmlkly všechny najednou. Dech se jim do plic vracel jen pozvolna.

„Ať už posbírala nebo vykopala,“ obrátil se Albrecht přísně na Terezu,

„nejsou vaše, takže je vrátíte. A za trest si odsedíte dvě hodiny v arestu.“

„Brambory jsou vaše,“ vrchní ukázal na Karolínu, „takže si je okamžitě odnese.“

„Ale koš je můj,“ vyjela Tereza dřív, než stihla Karolína cokoliv říct.

„A v čem je asi odnesu já? Počítala jsi snad, že přijdu na úřad v zástěře?“

„Jestli mě nenecháte domluvit, skončíte za katrem obě,“ zavrčel vrchní. Pak ukázal na Františku, která se na celou tu melu pořouchle šklebila.

„Vy zástěru máte,“ domluvit nestihl. Tentokrát pro změnu zaječela Františka.

„Já ty brambory neukradla! Ať jí zástěru půjčí ona!“ Ukázala na Terezu. Víc si však netroufla. Vrchní s výhružným výrazem vykročil zpoza vlastního stolu.

„Zlodějka půjde do vězení hned i s vlastním košem. A až si odsedí své, zmizí tak, abych se s ní už nepotkal. Vy dvě odnesete brambory v zástěře k majitelce domů a tam si každá vezmete, co vám patří.“

Ženy po sobě sice střílely nevlídnými pohledy, ale odporovat se neodvážily. V okamžiku, kdy se Albrecht chystal zazvonit na písaře, aby odvedl Terezu do vrchnostenského vězení, rozletěly se dveře.

„V tůni u horního splavu je utopenec!“

Vrchní Albrecht písaře nepokáral ani za to, že nezaklepal dost nahlas, ani za to, že si odpustil pozdrav. Ženské na podlaze kolem koše s bramborami vyděšeně vzhledly.

Muž byl mladý, ještě trochu mládenecky vyčouhlý, ale už s rukama zdejších horalů – ztvrdlýma prací. Chlapi s bidly a háky, kteří ho z tůně vytáhli, nerozhodně postávali kolem. Někteří byli jeho vrstevníci. Znali ho všichni, kromě vrchního Albrechta.

„Jak ho napadlo koupat se v tuhle roční dobu?“

Mladíci kolem se nerozhodně dívali jeden na druhého.

„Hecovali ho,“ špitnul opatrně jeden z nich.

„Kdo?“

„Mládek a Milota. Ševcovští tovaryši od pana mistra Nádvorníka.“

„Věděli, že neumí plavat,“ přidal se druhý.

„A ty plavat umíš?“ zostra se otázal Albrecht.

Mladík přikývl.

„Tak proč si mu nepomohl?“ štěkl vrchní.

„Málem se při tom utopil také,“ odpověděl za vyděšeného mladíka muž jen o něco málo starší. Opíral se o hák na dlouhém bidlu.

„Co se přihodilo?“

„Já nevím,“ mladík se rozklepal. Možná strachem z panského úředníka, možná prostě proto, že ve svěžím podzimním vzduchu pořád vězel v mokrých kalhotách a suchou košili nervózně žmoulal v rukách, místo aby si ji oblékl.

„Tam dole je vír. Ten znám a snažil jsem se mu vyhnout. Jenže jsem se do čehosi zamotal. Táhlo mě to hloub a hloub.“

„Mazej se usušit,“ zavelel stroze Albrecht. Jedna mrtvola bohatě stačí.

„A ty,“ ukázal na druhého, „poklusem na faru a pak hned za hrobníkem. On už bude vědět, co má dělat.“

„Kdo to vlastně je?“ položil vrchní konečně zásadní otázku.

„Viktor, syn vdovy Weisové. Dělal na stavbě silnice. Říkali o něm, že to umí s kamenem. Mohl z něj být šikovný střelmistr.“ Rusovlasý muž s hákem působil v napjaté atmosféře jako pevný bod.

„Skály možná lámat uměl, ale ve vodě byl bezbranný jako štěně. O co se s těmi ševci pohádal?“

„Teď vlastně o nic.“

„A dřív?“

„Marta. Krásná holka, která může nápadníky přebírat a také to dělá. Viktor se jí líbil.“

„Ševci mu mohli konkurovat?“ Vrchní Albrecht se nevěřičně otočil.

„Oni ne. Jsou to průtavníci. Zdálo se mi, že mluvili za někoho jiného.“

„A za koho?“

„Nemám zdání, milostpane.“

Albrecht se znovu zahleděl na mrtvého. Nebyl sice žádný hromotluk, ale poprat se s ním o děvče mohlo zavánět ostudou. Kameník stavící okresní silnici by si jistě poradil nejenom s vychrtlým ševcem, ale i mnohem zdatnějším soupeřem. Který ovšem zůstával v pozadí. Možná se dokonce bál. Nebo vynikal Istivou povahou. Nechat za sebe riskovat někoho jiného, možná za pár piv a uzemek s chlebem, není tak špatná strategie. Otázkou ovšem je, jestli to místní osudová žena ocení.

Z přemýšlení vrchního vytrhl farář od svatého Jana. Bylo třeba se ze světa úvah vrátit do toho reálného. Přesto se Albrecht nemohl zbavit dojmu, že

jméno Weisová už potkal. Nedávno, proto mu zůstalo trčet v hlavě. Souvislosti ovšem kamsi zmizely.

„Proč jste Viktora Weise lákali do tůně?“

Oba mladíci se před vrchním Albrechtem málem navzájem chytli za ruce. Strach z vysokého vrchnostenského úředníka se z nich přímo rozlézal do široka daleka.

„Do vody vlezl sám. Říkal, že na takové sušinky ševcovské se nebude ohlížet.“

„Tak jste na něj z druhého břehu pokřikovali, aby se pustil nad hloubku,“

„My nevěděli, že neumí plavat.“

„Opravdu jsme jenom chtěli, aby si pořádně loknul, když se tak naparoval. Tůň u horního splavu znal stejně dobře, jako všichni místní.“

„Takže jste věděli, že plavat neumí.“

„Ale my jsme hned začali pročešávat vodu větvemi z olší, co rostou kolem splavu, jenže on už se vůbec nevynořil nad hladinu.“

„A pak pro něj skočil Vítek ze mlýna a málem tam zůstal také.“

Vrchní Albrecht zamyšleně pokyvoval hlavou. Až potud se všechno shodovalo.

„A Marta?“

„Ta tam přece vůbec nebyla, milostpane.“

Ševcovský tovaryš našel pevnou půdu pod nohama. Ochotně vrchnímu vysvětlil, že na Viktora kvůli ní měla vztek snad půlka ze všech vesnických mladíků. Oni dva ovšem ne, protože u Marty ani jeden z nich neměl vůbec žádnou šanci. Jenom je bavilo do Viktora dloubat, aby to neměl tak jednoduché. Kdyby šlo do tuhého, tak oba uměli dobře utíkat. Muselo by se něco moc neobvyklého stát, aby je dohonil. Takže si docela dovolovali.

„Komu tahle vaše záliba pomohla?“

„Jak pomohla? Nás to bavilo, milostpane.“

„Kdo ještě neměl u Marty vůbec žádnou šanci?“

„Ostatní si z Viktora neutahovali, to jenom my.“

„Některé by to ani nenapadlo,“ vycenil pyšně křivé zuby tovaryš. Jeho druh souhlasně přikývl.

Vrchní Albrecht je propustil. Zločin se zřejmě opravdu nestal. Viktor se jenom nechal vyprovokovat a nad zrádnou tůň naběhl zcela dobrovolně. Ani ševci, ani nikdo z dalších mladíků na břehu ho pod vodu neposlali násilím. Naopak. A přesto z toho všeho táhlo cosi divného a křivého.

Marta si utírala usazené oči, ale před vrchním Albrechtem rozhodně nejistá nebyla. A on musel v duchu připustit, že je to děvče, jež za hřích rozhodně stojí. Vznosná postava, tmavé husté vlasy, kterým se v copu zůstávat nechtělo, sametová pleť bez nejmenší chybičky, hluboké oči, jejichž uhrančivost nezastřely ani slzy. Těm jediným vrchní příliš nevěřil.

„Viktorovi záviděl kde kdo, milostpane,“ vyhnula se Marta konkrétnímu jménu. „Učil se od Italů na stavbách střílet kámen a vydělával hodně peněz. Koupil mi šátek a slíbil látku na šaty. Líbila jsem se mu.“

„Chtěl si tě vzít?“

„Chtěl by,“ děvče pohodilo hlavou. Vzdorně a nesouhlasně.

„Máš někoho bohatšího?“

V očích se jí zablesklo, po slzách nezůstala sebemenší stopa.

„Ten by taky chtěl, ale já ne. Je to moula.“ Zarazila se, když si všimla Albrechtova přísného pohledu.

„Má ten moula nějaké jméno?“

Dřív, než se mohla Marta rozhodnout, jestli odpoví, ozval se ostrý ženský hlas, který vrchní bezpečně poznal.

„To je neštěstí, milostpane. Už o tom Tereza ví?“

„To bude malér, matka,“ špitla Marta a chtěla zmizet ve stavení. Albrecht ji zadržel. Zpoza plotu se vynořila Františka. Její zástěra nenesla ani stopu po neopraných bramborách, které v ní ženy odnášely z vrchnostenské kanceláře. A vrchnímu došlo, že vdova Weisová, je zlodějka Terezie, kterou dopoledne za základě Františčina udání strčil do vrchnostenského arestu. Že utonulý je její syn tak patrně ještě nevěděla. Záhadou se mu však zdálo, jak se k jeho identitě dopracovala Františka.

„Nařídil jste nám přece,“ začala zeširoka, „abychom odnesly Karolíniny brambory. A když jsme přišly do statku, tak se přihnal Tomáš. To je Karolínin nejstarší syn. On je moc hodný hoch, ale obvykle trochu pomalejší v pohybech. Věřte, milostpane, že jsem ho ještě nikdy neviděla tak rychle běžet.“

Albrecht měl chuť s ženskou zatřást, aby se držela tématu, ale nakonec usoudil, že pár vedlejších informací nemůže uškodit a snad to přečká bez pohromy. Františka si jeho netrpělivosti nevšíkala, byť ji určitě vycítila. Možná si to dokonce o to víc vychutnávala. Za tu zaprášenou zástěru.

„Div, že mámě nepadl kolem krku. Ševcovští tovaryši prý pokřikovali na Viktora, že je trhan a chlap špatná a žádná holka se s ním nezahodí, když táhne krajem od skály ke skále. Viktor se k nim chtěl rychle dostat a zmalovat jim hřbet, jenže šlápl do hluboké vody a vír ho stáhl.“

„Tomáš u toho byl?“

„Nemám zdání,“ Františka se zamyslela, pak si dala ruce v bok a opravila se: „Jak znám Tomáše, tak určitě ne. K vodě nechodí, a když se schyluje k jakékoliv pranici, tak utíká pryč dřív, než padne první rána. Nejspíš mu to někdo vyprávěl.“

Vrchní sice vnímal, co Františka říká, ale zároveň poněkud od věci přemýšlel, jak moc může být dcera nepodobná matce. Marta ani vzdáleně nepřipomínala Františčinu kostnatou postavu, která se zřejmě nikdy nedokázala úplně narovnat. Jenom oči je prozrazovaly: obě v nich měly jakýsi skrytý výsměch. Nebylo však jasné, zda patřil zamilovanému kameníkovi, rozdváděnému selskému synkovi, nebo tápajcímu vrchnímu.

„Proč to Tomáše tak potěšilo? Je tak zlomyslný, nebo měl s Viktorem nějaké nevyřízené účty? Nebo je dokonce tak prostoduchý?“

Františka pokrčila rameny, ale nerozhodně nevypadla. Informace podané panskému úředníkovi však považovala za dostatečné a neměla chuť cokoliv rozvádět.

Šeřilo se, když vrchní Albrecht vkročil do místní hospody. Tkalcovští, krejčovští i ševcovští tovaryši si tu dopřávali pivo, někteří z nich výjimečně i tříkrejcarovou housku nebo krajíc chleba se sádlem jako doplněk hubené večeře od vlastní mistrové. Hospodská proběhla kolem vrchního s ošatkou

plnou nakrájeného chleba v jedné a talířem uzenek v druhé ruce, aniž by ho zaregistrovala. Albrecht se zájmem pozoroval, kdo si dovolil uprostřed týdne tak opulentní večeři. Nějak ho nepřekvapilo, když se nad vonícím masem zazubili Mládek s Milotou. Chlebem neopovrhli a závistivé pohledy ostatních ignorovali.

„Co slaví?“ zeptal se hostinské, když se vracela. Ta nejdřív z úleku před panským úředníkem, kterého si dřív nevšimla, několikrát podklesla v kolenou, než se zmohla na slovo.

„Neřekli, ale peníze složili předem.“

„Mistr Nádvorník je tak dobře platí?“

„To sotva! Je to starý lakomec,“ žena si polekaně zakryla rukou ústa a bojácně se rozhlédla kolem.

„Že by fušeřili?“ Albrecht se pobaveně usmíval a hostinská se nechala nakazit.

„Jeden má i pravou ruku levou a ten druhý má levé obě. Nádvorník s nimi má svatou trpělivost. Ti by si bokem nevydělali ani na slanou vodu. Zato huba jim jede jak šlejfířovi od Krasíkova. Ale za to peníze nejsou!“

Vrchní si pomyslel, že hostinská nemá tak docela pravdu, ale nehodlal ji zneklidňovat. Poručil si jalovcovou kořalku, opřel se o stěnu u dveří a skrytý ve stínu poslouchal řeči kolem stolu. Jeden z tovaryšů důležitě vysvětloval, kolik si může člověk vydělat na stavbě silnice. Věděl to přesně, protože na cestu přímo na stavbu obětoval volnou neděli. Zpátky šel celou noc a pondělí prospal za stavem. Stavební mistr mu řekl, že obyčejný dělník má sotva pětinu toho, co měl Viktor Weiss. Ale každý se může vypracovat. Někteří z tovaryšů sebekriticky odhadovali, že na takovou práci by neměli dost síly. „Tuhle ševci se tam určitě chystají,“ upozornil konečně jeden z diskutérů na Mládku s Milotou. „Při takové stravě budou za krátký čas lámat skály holýma rukama!“

Rozesmáli se všichni. I ti, kdo doposud pokukovali závistivě a přemýšleli, jak si to ti dva mohli dovolit.

„Závist je hřích a z vás se nikdy nikomu do zповědnice nechce, tak si ty řeči nechte,“ odsekl Mládek.

„Obžerství je taky hřích, takže půjdeš první,“ nedal se kdosi od stolu.

„Zmlkni, na řeči jsme tu my,“ přisadil si Milota a zakousl se do poslední uzenky.

„Dej pozor, ať ti nezaskočí,“ tovaryš mhouřil krátkozraké oči, „vzpomeneš si na toho, kdo to platí, a hned bude po chuti.“

„Pan mistr Nádvorník,“ Mládek neměl šanci dokončit. Smáli se všichni a hodně nahlas. I hostinská. Vrchní Albrecht si pomyslel, že tu opravdu něco nehraje, ale je třeba postupovat opatrně a nevyplašit – koho a proč, to ovšem vůbec netušil. Hostinská mu ochotně vyjmenovala všechny kolem tovaryšského stolu. Ovšem venku, aby si nevšiml: nikdo z nich a třeba i kdokoliv jiný, o jehož vztahu k podivnému příběhu zatím neměl vrchní ani tušení.

Podzimní den už dohasl docela. Vrchní s sebou světlo neměl, nepočítal s takovým zdržením a do Králík to bylo blízko, vlastně jenom přes kopec. Jeho kůň se cesty držel víc instinktem, než očima. Albrecht mu nechal volnost,

nepospíchal. Ve vzduchu byla cítit syrová zem, vlhká tráva a odkudsi na okamžik přivanula sladká vůně dozrálých švestek. Vrchní spíš cítil, než viděl, že kůň několikrát ostražitě pohnul ušima. Pak dokonce odfrkl. Tichounce, jen tak pro sebe. Cosi registroval. Někde hodně blízko. Albrecht hmátl pravačkou po loveckém tesáku, který měl pověšený na opasku. Nechal koně dojít ke křovisku rostoucímu na mezi, vedle kterého se stali prakticky neviditelní. Jemně přitáhl uzdu. Pak oba strnuli a naslouchali. Zatím co kůň měl jasno, muž na jeho hřbetě stále ještě tápal. Lidské smysly za těmi zvířecími výrazně zaostávaly. Znělo to jako nárek malého štěněte. Zprvu slabounký a přerušovaný. Jak se přibližoval, měnil se v lidský. Plačící osoba šla po pěšině za zahradami, obcházela stavení, aby nikoho nepotkala. Vrchního na koni nemohla za křovím v úvoze postřehnout, ani když se nad obzor vyhoupl obrovský měsíc. V jeho bledém světle Albrecht rozeznal dobře rostlého, vysokého mladého muže. Opřel se zády o kmen stromu a bez zábran nahlas vzlykal. Dlaněmi si rozmazával slzy po obličeji jako kluk, kterého přistihli, že krade švestky. Drzost ani odhodlání malého lupiče však neměl.

„Nikdy jí nic neřeknu do očí,“ opakoval si mezi jednotlivými vzlyky, „jenom mlčet umím. A ona se šklebí a vysmívá a pohledem uhrane jako had a – a je taková celá krásná. Já ji tak chci!“

Vrchní pustil tesák a pohladil koně po krku. Bez slitování se díval za mladým mužem, který se ne úplně jistým krokem konečně vydal sadem přímo ke statku. Byl tu zřejmě doma.

Před úředním stolem vrchního Albrechta se vystřídali všichni, kdo si v hospodě utahovali z Mládky a Miloty, ale nic důležitého neřekli. Ani krátkozraký krejčík, který provokoval nejvíc. Byl jenom obratnějším mluvkou, než všichni ostatní. I před samotným správcem panství. Vykroutil se z jeho dotazů bez sebemenší konkrétnosti. Písař zapisující výpovědi se nudil tak okázale, až to vrchního popuzovalo. Jenže celé dopoledne se dalo shrnout velmi lapidárně: utonutí Viktora Weise byla nešťastná náhoda. Kameník prostě šlápl na dno tůně, které tam nebylo. Albrecht přizpůsobil myšlenku úřednímu slohu a dokončil protokol pro krajský úřad. Musel mu hlásit všechna podobná úmrtí. Pak zamkl připravený spis i s průvodním dopisem do stolu.

„Koukáte jako vejř,“ oslovil znuděného písaře, a poslal ho rovnat registraturu, aby se vzpamatoval. Pak si nechal osedlat koně.

Rusovlasý muž, který měl v chalupě u řeky bidla na jarní led a háky podle požárního předpisu, přestal rachotit brdem na tkalcovském stavu a narovnal si záda jenom proto, aby se vrchnímu hluboce uklonil.

„Ti dva užvanění ševci jsou nezvykle při penězích,“ Albrecht při vstupu smekl klobouk. Sice víc pod nízkým stropem chalupy, než jako poctu domácím, ale gesto viditelně zapůsobilo.

„Za svoji nevymáchanou hubu, milostpane,“ tkadlec mluvil rozvážně a jistě.

„Táhnou se za mladým Vincencem. On sám se k řeči moc nemá, dokonce není ani moc důvtipný, ale může si leccos dovolit. Z těch dvou si udělal své poskoky.“

„Nevadí jim to?“

„Mají nejenom na dobré večere. Nádvořnice na nich šetří, jak může, a ten její tomu nebrání.“

„Kdo je Vincenc?“ Albrecht otázku položil, ale odpověď tušil předem. Nejstarší syn z druhého největšího statku, co leží na samotném kraji vesnice. Plačící, nemotorná postava v setmělém sadu, právě tak jako nesmělý nápadník krásné a drzé Marty. Tkadlec mu sice potvrdil jen to první, ale Albrechtovi to stačilo. Poslední svědectví pro uzavření případu měl. Pro panské úředníky sice obecně platilo, že před poddanými se nesmeká, ale někdy to nebylo na škodu. Tenhle muž nemluvil do větru. Byl by dobrým rychtářem. Z kolébky se na svět důvěřivě dívala dvě veliká kukadla a ručky se bez bázně natáhly k neznámu muži v temně zeleném kabátě. Albrecht znejistěl a zlehka pošimral dětskou dlaň. Odpovědí mu byl zářivý úsměv bezzubých dásní. Mladá matka se vylekaně omlouvala, ale když se sklonila k synkovi, byla hrdá a krásná. Živá Madona z hor. Vrchního napadlo, jak dlouho bude trvat, než se promění v kostnatou a hubatou chalupnici s potměšilým nebo úsečným pohledem. Klobouk si nasadil až před chalupou na břehu řeky.

Podzim se definitivně převrátil do zimy a koncem adventu umřel na souchotiny ševcovský tovaryš Mládek. Krátce na to si Milota vyžádal u vrchního Albrechta potřebné doklady, sbalil nářadí a zmizel ze vsi i z panství, aniž by počkal, až vyschnou cesty. V masopustě Karolína Vincencová s velkou slávou oženila syna Tomáše. Marta po jeho boku byla krásnou a sebevědomou nevěstou. Viktor Weis se stal nepotřebnou a proto dávno zapomenutou minulostí. Pro ni i pro její matku Františku. Terezie Weisová zemřela v prvním postním týdnu. Žalem, říkali lidé ze vsi. Vrchní Albrecht si tím jistý nebyl. Když dělal úřední soupis pozůstalosti, nenašel v mizerném podnájmu, kde žila, ani těch osmdesát brambor, za jejichž krádež ji na podzim strčil do arestu.

Prodané tajemství Woriktnů

„Nejsem si přesně jistá tím co jsem udělala. A tak se sama sebe ptám nebyla to jen jedna velká chyba? Možná že ano a možná že taky ne.“ Záhadná osoba jménem Architekt na železniční stanici King's Cross nebyla. Místo ní se mi do rukou dostala zlatá obálka s lístkem na vlak. Po všech strastiplných hádankách mě řidič limuzíny odvezl do vily Tajma do konečného cíle.

„Dobrý den, Architekt už na vás čeká v zahradě.“

„Rád vás poznávám, dovoluji abych se vám představil Thomas Worikton. A vy jistě musíte být inspektorka Evelyn Carlintonová. Prosím posadte se. Doufám, že vás mé hádanky nijak neurazily. Víím pro někoho vaší profese velmi jednoduché, ale čeho je moc, toho je příliš.“

„Tím jste mi odpověděl na jednu z mých mnoha otázek. Přesto to nevysvětluje, proč jsem tady?“

„Má zesnulá dcera Marrybele, milovala záhady. Až se jednoho osudného dne stala sama jednou velkou záhadou.“

„Co se jí stalo?“ „Mělo se jednat o otravu, ale nikdo nám nedokázal říct čím.“

„A chcete abych zjistila o jakou otravu se jedná.“

Budu vás ale muset odmítnout.“

„Samozřejmě vám za to štědře zaplatíme.“

„Tady nejde o peníze.“ Říká se že už nejste tak uznávaná své profese jako dřív.“

„Dobře, jsem tady pět minut, co jsem se o vás za tu dobu dozvěděla. Rád popijíte červené víno a kouříte doutníky. To jistě pobuřuje vaši ženu. Proto vám už několikrát po smrti vaší dcery vyhrožovala rozvodem. Tak a teď mi řekněte, mám pravdu? Být vámi neráčím vám mě zkoušet. Nevíte, proti komu stojíte, pane Worinktne. Než začnu vyšetřovat ráda bych věděla místo činu.“

„Dolores! Ukažte prosím slečně Carlintonové pokoj Marrybele.“ „Ano můj pane.“

„Hmm... Jedna stěna je jiná než ty druhé. Má odstín růžového parfému. Všude kolem jinak bílé tapety s růžovými růžemi. Hedvábné povlečení, drahé ručně vyšíváné koberce, diamantový lustr, plyšový medvídek, čínský porcelánový servis, porcelánové panenky. Prosím vás, kolik bylo slečně let. V době nehody jí bylo deset let. Kde byla Marrybele nalezená jako mrtvá. Na zemi u knihovny. Nebyla Marrybele na něco alergická. Na Arašidy ale Worinktonovi je nikdy nenechaly dovážet.“

Nehoda ani sebevražda v jejím věku nepřicházejí v úvahu.

„Chcete říct, že to byla vražda?“

„Ano a vrah Marrybele stále běhá na svobodě.“

„Pokud dovolíte, ráda bych se tu porozhlédla o samotě.“

„Jistě slečno.“

„Ležela mrtvá u knihovny. Tak se podíváme na tu knihovnu zblízka.“

Evelyn chtěla vzít knihu z prostřední police s názvem nečíst tajné, když vtom se s čista jasná začala knihovna pomalu otevírat. „Tajná chodba, kam asi vede?“ Když Evelyn procházela chodbami vily uslyšela něčí hlas.

„Nech mě to vysvětlit. Říkám ti, nech mě to vysvětlit!“

„Je to všechno tvoje chyba.“

Víš, co to s naší rodinou udělá.“

„Nikdo se nic nedozví. Nikdo neví že Marrybele nebyla naše dcera. A služebnictvo nic nepoví. Vše bude v pořádku.“

„V to doufej jinak mě už nikdy neuvidíš.“

„Tak že Marrybele není jejich dcera. A čím je vlastně dcera?“

A proč zrovna tahle chodba vede do pokoje Marrybele?

Musím na to přijít. Takže konec tajuplné chodby vede do salonku Anny Worinktonové. Zdá se že se tu střída větší luxus za ten druhý. Nábytek dovezený z Francie. Perly, diamantové náušnice, prsteny z ryzího zlata, náhrdelníky poseté zlatem. Šaty z těch nejdražších látek. Na tomhle tom mi něco nesedí. V tom okamžiku někdo vešel do dveří.

„Slečna Carlinktonová že? Ví paní, že jste v jejím salónku.“

„Ne, a co víte o té tajné chodbě. Zavedla mě jsem přes pokoj slečny Marrybele.“

Prosím vás, pokud něco víte o smrti slečny Marrybele musíte mi to říct. Víím, že Marrybele není pravá dcera Worinktů.,,

„Její dcera byla Annabelle. To jediné vám můžu říct.“

Někdy bývá pod svícnem ta největší tma.“

„Tma, pokoj Marrybele. To jsem si mohla myslet pod svícnem bývá ta největší tma. Pod lustrem...“

„Dobrý den, už tu na vás čekám. Víím, co jste udělala. Víím, že jste zabila Marrybele tak jako jste se snažila zabít vaši nevlastní dceru Annabelle.“ „Z čeho mě tady obvinujete. Bez důkazů mě nemůžete z ničeho obvinít.“

„A co váš deník? Chytré ho schovat v pokoji mrtvé dívky pod podlahu. Ale ne dost abych vás neodhalila.“

„A co jsem asi tak měla dělat. Měla jsem té malé zmiji nechat všechno mé budoucí dědictví.“ Nebylo to vaše dědictví ale Annabelle a když se vám ji nepodařilo zabít tak jste ji nechala vydědit. Jenže Annabelle zemřela při porodu a dědictví bylo odkázané její dceři Marrybele. Kvůli ostudě že vaše nevlastní

dcera porodí nemanželské dítě jste vy i váš manžel předstíraly že je Marrybele vaše. A vám už jen stačilo Marrybele otrávit a svézt to na nehodu. Detektive Wocharte odvedte ji. A tím končí můj další případ. Případ prodaného tajemství Worinktnů.“

Setkání na kolonádě

Vlak pomalu vyjíždí z *Central Station*. Stahují se mračna, což je v tomto období pro Glasgow tak typické. Ocelová šed' nad střechami cihlových budov ještě nejsou nic v porovnání s chmurami, které se kaboní v Klářině mysli. Což pro ni sice typické není vůbec, ale dnes k tomu má bohužel důvod. Před hodinou (ještě před první ranní kávou!!) byla nařčena z „přílišné investigativnosti a laciné akčnosti jejích článků“. Tento cejch jí udělila masmediální bohyně - Marcia Cruz - šéfredaktorka *People Today*. S nadsázkou lze říci, že kdo nezná *PT*, je buď analfabet nebo žije někde na periferii světa. Je to totiž nejprodávanější společenský magazín v UK.

Klára zamračeně pozoruje ubíhající perón. Slova Marcie se k ní neustále vracejí jako bumerang. Je roztrpčená čím dál víc. Jsou neopodstatněná a přehnaná. Klára totiž vždycky píše věcně, přesně vystihuje jádro věci, nic nepřikrášluje. Pocit křivdy zase rychle smete na dno mysli. Měla by se radši soustředit na úkol, kterým ji Marcia ráno pověřila s výrazem: „Snaž se konečně zplodit něco standardního, co odpovídá formátu našeho časopisu! Je to tvá poslední šance!“ Zadání bylo jednoduše strohé, neposkytující Klářině roztěkané, chvílemi až fantaziální mysli prostor pro selhání. Zajet do Troonu, vyhledat fotografa Roberta Müllera a sepsat s ním interview obohacené vlastním komentářem. Práce pro eléva.

Klára stihla ještě zavolat Dianně, že se plánovaná večerní dámská jízda z pracovních důvodů odsouvá na neurčito, asistentka jí už ve dveřích předávala její vždy připravený cestovní kufřík a objednaným poslíčkem z *Coffee Magic* byla zastižena jednou nohou v taxíku. Na náhlé výjezdy je Klára zvyklá. Navíc to tentokrát nebude na dlouho.

Motoráček si to spokojeně uhání na jih podél golfových plání, kde se i v tuto dobu trousí tu a tam postava vláčející za sebou brašnu na hole, a pobřežím, které probleskává mezi zvlněnými kopečky a vybělenými budovami farmářských usedlostí. Klára pohlédne na hodinky. Zbývá ještě pětadvacet minut na to, aby se nabiflovala pokud možno všechny informace, které jí asistentka Vanda vyhledala v archivu a zaknihovala do tlustých desek. Klára se pohodlně uvelebí na sedadle a otevře termohrnek. Lahodná vůně silné husté černé kávy prostoupí celým kupé a nažhaví ji do pohotovosti. Odborné rešerše pro teď přeskakuje a otevírá osobní data. Z černobílé fotky na ni hledí zhruba čtyřicetiletý muž, poměrně obtloustlý, krátké vlasy, na sobě pólo tričko a manšestrové kalhoty. Fotografie je osm let stará. Novější nejsou. Před osmi roky mediální existence Roberta Müllera totiž končí. Dle vlastních slov odjel sbírat materiály do Jižní Ameriky. Do civilizace se vrátil před několika málo dny. A to je sousto právě pro *PT*.

V poklidné pracovní pohodě cesta příjemně ubíhá. Klára si občas něco naškrábne do poznámkového bloku, sem tam si zvýrazňovačem podtrhává přímo v listech šedého šanonu. Co chvíli nepřítomně pohlédne do ubíhající krajiny.

V dalším odstavci se k její nelibosti dozvídá, že pan Müller velmi nerad poskytuje rozhovory a ke styku s medii má všeobecný odpor. „Tak to ti Marcio pěkně děkuji!“ pomyslí si Klára.

Vše kolem náhle pohltila tma, jak vlak vletěl do kilmarnockého tunelu. Nevidoucí oči zvedne ke ztemnělému oknu. Stejně rychle jako přišla, je temnota zase pryč a okolní krajinu prozáří ostré slunce. Romantickou scénérii za oknem však v sekundě zkalí cosi odporného. Klára se rychle naklání k okennímu sklu, aby se ujistila, že to, co zahlédla, nebyl klam ani omyl. Pod jedním z rozsáhlých porostů šípkových keřů leželo ženské tělo. Z pod vegetace jí vyčnívala hlava, jedna paže a horní část zad. Zbytek postavy zakrývaly trnité větve. Žena byla nahá, tmavé dlouhé vlasy jí z ramen spadaly až na zem a v natažené paži držela velké tyrkysové modré sluneční brýle. V příštím okamžiku Kláře už výhled zakryly stromy lemující trať.

Ztěžka dosedá na sedadlo. Je v šoku. Tomu, co spatřila, se nedá uvěřit, ale přesto jí chladná jistota nahnala husí kůži, sevřela žaludek a vymetla všechny ostatní myšlenky z hlavy. Teoreticky by si tam ta žena snad mohla prostě jen lehnout a usnout, ale nepříliš přirozená poloha jejího těla tomu nenasvědčovala.

Klára se jako ve snách prochází ulicemi Troonu. Ví, že musí jednat, ale na policii se jí přeci jen volat ještě nechce. Říci jim, že viděla z jedoucího vlaku kohosi ležet pod šípkovým keřem? Co když to byla jen nějaká bláznivá nudistka? Klára by pak sama vypadala jako cvok. A až by se Marcia dozvěděla, co tady tropí za zmatky, byl by to pro ni poslední důkaz, že novinářina pro ni není to pravé. V sekundě se rozhodně. Udělá to jinak. Někde si tady půjčí auto a zkusí TO místo najít. Pak se uvidí, co dál. Ze všeho nejdříve se ale musí najít.

Klára sedí u rohového stolu v jedné z pobřežních restaurací. Objednala si špenátovou polévku a lasagne s humřím masem v sýrové omáčce. Pod stolem si mimoděk zula boty a prosklenou stěnou pozoruje provoz na kolonádě.

Vždycky ráda sledovala tu hraniční linii mezi lidským a mořským světem. Mnoho lidí po celém světě se čas od času oddává této filozoficko přírodovědné (nebo kulturně biologické?) pozorovací činnosti. Klára vnímá ovšem dějiště setkání těch dvou zcela odlišných světů jaksí naopak. Lidské hemžení na břehu ji připadalo konstantní. Mělo své zákonitosti dané denní či roční dobou. Pokaždé se zde opakovaly obdobné situace v hlavních rolích se stále se opakujícími typy postav. Ne tolik oceán. S mořem to bylo jiné. Nikdy se nesetkala dvakrát s touž masou. Pokaždé ty hektolitry slané vody byly jinou osobností. Měly jinou barvu, neopakovaný rytmus, nepředvídatelnou náladu, odlišnou melodii.

Na nábrežní lavičku usedl tulák. Jeho oblečení už lecos pamatuje, sluncem vyšisované vlasy mu co chvíli rozčísne vítr. V ostře řezaných rysech se mu zrcadlí tak šedesátka. Otevřel svůj objemný tlumok a vytáhl sendvič. S pohledem upřeným k mořsky zakřivenému obzoru pomalu ukusuje, tu a tam hodí drobek rackům. Menší mráček se odvalil o kus dál a kolonádu zaplavilo ostré slunce. Tulák znovu hmátl do vaku a vytáhl tyrkysově modré brýle.

Ten den se už podruhé zastavil čas i krev v Klářiných žilách. S pusou dokořán vytřeštěně zírá na tulákovu obrýlenou tvář. Sice neví, co hodlá v příští minutě udělat a riskuje, že jí v tomto podniku už nikdy nedají ani mořskou trávu, ale rychlostí blesku letí ze dveří, přes ulici, rovnou k němu. V tu chvíli jí vůbec nedochází, že stojí tváří v tvář okrádači mrtvol, nebo dokonce vrahovi...

„Kde jste vzal ty brýle?!“ slyší sama sebe se zalykat. Chlap přestal žvýkat, prstem si posunul brýle na špičku nosu, čímž odkryl svůj překvapený pohled. Pak opět pomalu vsunul ruku do svého vaku a Klára mimoděk o krok ucouvla. „To jsem asi přehnala, ale přece mě nemůže oddělat přímo tady na kolonádě?!“ pomyslí si zděšeně. Ruku zase pomalu vytáhl. Drží v ní červené jablko.

„Dal mi je kamarád.“ odtušil po krátké odmlce.

„No to určitě! A kdy to bylo – asi tak před hodinou, ne?“ Klára už nemá, co ztratit.

„Mám je už tak čtyry měsíce, ale moc je nenosím. Vlastně je mám dnes poprvý.“

„Hm, to si myslím! A nemáte taky ode dneška nějaké nové ženské oblečení?“

Teď už na ni zírá skutečně vytřeštěně. „A mám tě, hochu!“ jása v duchu Klára.

„Cože?“ tolik ho svými dotazy překvapila, že se na víc nezmohl. Než stačí zareagovat, vytrhne mu Klára tlumok a jedním pohybem sype jeho obsah na dlažbu. Foťák, sešit, několik tužek, diář, kapesní jízdní řád, hedvábný šátek a několik dalších drobných osobních věcí. Pravda, u tuláka čekala spíš pár lahviček a špinavé spodáry, ale v tuhle chvíli ji zaujal hlavně ten hedvábný šátek. Evidentně dámský. Než Klára stačí cokoliv říct, vyskočí muž z lavičky a cloume s ní. „Sakra ženská, co to děláte?!“

Argumenty jí došly a tak rovnou pálí: „Viděla jsem ji! Viděla jsem ji z vlaku, jak tam leží mrtvá ve křoví! Ty brýle – ty brýle byly její!“

„Vteřinu stojí jak opařený a pak se začne smát na celé kolo. „Asi myslíte Sheeni?! Dnes jsme pracovali na exteriérech. Ona je můj model! Fotím kalendář pro *Rainfall Cosmetics*.“

Jeho slova ke Kláře dolétají pomalu jak terej plachtění, zatímco sbírá své věci ze země. Klára ještě stále stojí neschopna poskládat myšlenky natož věty, když jí vtiskne do dlaně vizitku a ptá se: „Nechcete zajít na kafe? Vypadáte, že byste ho potřebovala.“

Klára pomalu sklopí zrak k hnědému textu na vizitce:

„ROBERT MÜLLER, akademický fotograf“

.....

O dva dny později.

Klára sedí v kanceláři, upírá pohled na monitor a upíjí silnou horkou kávu z *Coffee Magic*. Dveře se bez zaklapání rozletí a vchází Marcia. Přes stůl hodí secvaklé listy strojopisu. „No vidíš, že to jde. To interview se NÁM celkem povedlo! Za deset minut na tebe bude čekat Taxi. Jeď do *Stirlingu*, propozice máš u Vandy.“

Smrt v paneláku

Jižní Město je i přes svoji pověst betonového sídliště poměrně klidným bydlištěm. Alespoň některé jeho části. Háje i Opatov sice často okupují bezdomovci a obě stanice metra působí značně zanedbaně, ale Chodov se svým moderním obchodním centrem patří k těm hezčím místům v Praze. Nedaleko se navíc nachází Chodovská tvrz s přilehlým parkem, který je za hezkého počasí plný lidí. Přesto se i v takto působivém prostředí může stát ten nejhorší zločin.

Před jedním z šedých paneláků hned vedle zmiňovaného parku se v pondělí odpoledne objevily policejní auta, společně se záchrankou a následně i koronerem. Celá oblast byla obehnána páskou a občané domu se jen horkotěžko dostávali do svých domovů.

Když policisté vstoupili do bytu rodiny Balíků, čekala je tam hrůzostrašná scéna. Na posteli v ložnici ležel mrtvý muž, kterému někdo podřízl nožem hrdlo. Vražedná zbraň se na místě nenacházela, takže její vzhled si mohli přítomní jen domyslet. Na první pohled zdrcená paní Balíková seděla v sanitce a nechávala si ošetřovat zranění na hlavě. Záchranáři ji poskytli teplý čaj a deku, zatímco hlavní vyšetřovatel Michal Krajník čekal opodál. Výslech zdrcených pozůstalých byl vždycky těžký, ale v tomto případě chtěl k němu přistoupit co nejdříve. Paní Balíková totiž byla přímo na místě činu, když se celá událost stala. Pošramocená hlava dávala tušit, že ani k ní nebyl vrah zcela milosrdný.

“Paní Balíková, povězte mi, co se tedy stalo?” zeptal se kapitán Michal Krajník, a přitom si měřil osobu před sebou. Jednalo se o pěknou ženu, které už pomalu táhlo na třicet.

S manželem prozatím neměli děti, zřejmě kvůli jeho velké pracovní vytíženosti. Pan Balík byl majitelem řeznictví, ve kterém si už řadu let plnil svůj sen o úspěšném podnikání.

“Zrovna jsem v předsíni uklízela, když jsem za sebou uslyšela velkou ránu. Někdo vyrazil dveře a než jsem se stačila otočit, praštil mě něčím po hlavě” řekla se slzami v očích paní Balíková, která byla očividně chvíli před zhroucením.

“A co dál? Co se dělo, když jste se vzpamatovala?” nevzdával to vyšetřovatel Krajník, i když mu bylo oběti líto.

“Když jsem se probudila, tak jsem šla za manželem, který spal v ložnici. A tam...” nedokončila větu a opět se srdceryvně rozplakala.

“Paní Balíková si teď potřebuje odpočinout. Odvezeme ji do nemocnice a s výsledkem můžete pokračovat, až se více vzpamatuje” řekl důrazně přítomný záchranář a posléze se svou pacientkou odjel pryč.

Jen ať si odpočine, řekl si v duchu policista a vydal se směrem k baráku. Ještě stále mu zbývalo vyslechnout sousedy. Většina vražd nebyla spáchána náhodným pachatelem, a proto byly velice důležité i místní drby. A v takovém paneláku jako je tento se vždycky najde řada lidí, kteří vám toho hodně řeknou. Potom už je jen důležité rozhodnout, co by mohla být pravda a co řečičky.

Na každém patře se nacházely tři byty, takže výslech mohl začít hned v těch vedlejších. Zatímco v jednom nikdo nebyl doma, sousedé Kůstkovi po druhém zazvonění otevřeli.

“Dobrý den, přejete si?” zeptala se žena s věkem něco málo přes třicet. Jako by nevěděla, na co se jdu zeptat, pomyslel si v duchu policista.

“Kapitán Michal Krajník, kriminální policie” představil se, ukázal průkaz a ihned pokračoval. “Jak už dozajista víte, pan Balík byl před několika hodinami zavražděn. Mohu se vás zeptat na pár otázek?”

Policisté samozřejmě neříkali všem lidem bydlícím nedaleko místa činu, jaký zločin se kousek od nich stal. Přesto je museli navštívit a doporučit jim, aby v následujících chvílích

neopouštěli byt a čekali návštěvu kompetentního kolegy. Šuškanďa a telefony od sousedů následně informovali všechny obyvatele, co se stalo i nestalo. Nepravdy se začali šířit hodně brzy.

„Slyšela jsem, že zabili pana Balíka i jeho manželku“ řekla paní Kůstková a v jejím hlase byla slyšet touha po informacích. V pokoji si hráli její dvě děti a manžel byl zřejmě v práci.

„Paní Balíková je naštěstí naživu, jen byla se zraněním odvezena do nemocnice“ odpověděl kapitán Krajník a v duchu zakroužil hlavou nad neoprávněným drbem. „Neviděla jste dnes ráno v okolí někoho podezřelého?“

„Jak sám vidíte, mám dvě malé děti. Takže opravdu nemám čas koukat, jestli tady náhodnou nezahlednu někoho podezřelého“ řekla trochu nabručeně vytížená matka, ale posléze už dychtivě pokračovala. „Ale jednu věc vám musím říct. Slyšela jsem, že Balíková měla poměr“ „A víte s kým, případně kde ten dotyčný bydlí? Někdo z tohohle baráku?“

„To určitě ne, to by na něm místní nenechali nit suchou. A ani nevím, kdo jinej by to mohl být“ odpověděla žena a už se ohlížela po dětech, které vyžadovaly její pozornost.

Ta už víc neví, řekl si kapitán, rozloučil se a vydal se vyslechnout ostatní sousedy. Nic nového už ale nezjistil. Nikdo nikoho neviděl, o údajné nevěře slyšelo i pár dalších lidí, ale netušili, kdo by to mohl být. S těmito informacemi se vydal za svých kolegou na místo činu, který zrovna hledal případné stopy.

„Tak co máš“ řekl kapitán Krajník.

„Nic moc. Očividně se nejednalo o žádného amatéra. Nenechal nám tu žádné stopy, otisky ani vražednou zbraň.“ řekl mladší policista Lukáš Dolejš. U policie byl teprve půl roku a tohle byl jeho první větší případ. Vlastně se na něj docela těšil. Především chtěl ukázat svému kolegovi, co se naučil na akademii. Michal Krajník byl stará škola a na Lukáše se díval trochu opovržlivě. I proto ho maličko mrzelo, že nemohl jít rovněž vyslechnout sousedy.

„Hele mladej, tady už asi nic nezjistíme. Běž si domů odpočinout a zítra se na to znova vrhneme“ řekl Lukášovi starší kolega a nedal mu příliš prostoru pro protesty.

„A co jsi zjistil ty?“ zeptal se Michala, který se tvářil trochu nerudně.

„Nic moc. Nikdo nic neviděl. Zato se barákem šíří drby, že Balíková měla poměr. Ale těžko říct, kolik je na tom pravdy. Prej to nebyl nikdo z baráku“

Tak to není dobřej začátek, řekl si Lukáš a vyrazil ke svému domovu. Svědkové žádní, vražedná zbraň zmizela. Tohle vyšetřování se blíží k rychlému závěru s nálepkou odloženo. Ale tímhle způsobem Lukáš svůj první případ ukončit rozhodně nechtěl. Navíc měl stále pocit, že něco důležitého opomenul.

*

Druhý den ráno dorazil Lukáš Dolejš na stanici a čekalo ho tam nemilé překvapení. Převeleli ho na jiný případ, který se týkal krádeže v místním supermarketu. Zloděje chytli v nedaleké hospodě, takže se nejednalo o žádný velký rébus. Zbýval mu jen výslech a posléze i odpovídající papírování. Hned po výslechu došel za svým kolegou, který měl dál pracovat na případu vraždy pana Balíka.

„Michale odvolali mě z případu té vraždy, nevíš proč?“ řekl Lukáš a snažil se přitom tvářit dostatečně naštvaně.

„Řekl jsem šéfovi, že to zvládnu prozatím sám. Stejně není příliš důkazů a zbývá jen vyslechnout lidi u něj v práci. Hlavně se nerozčiluj, na tomhle kariéru stejně neuděláš“ odpověděl mu s šklebem na tváři Michal a dál se věnoval svým věcem.

Odpoledne měl Lukáš hotovo, tak se ještě do policejního systému podíval, jak to vypadá s jeho minulým případem. Michal stačil vyslechnout i pár kolegů, kteří popsali Balíka jako

trochu přísnějšího šéfa, ale jinak docela milého chlapíka. Pořád nebylo na čem postavit pátrání, ale mladému policistovi stále něco vrtalo v hlavě.

Neopomenul něco na místě činu? Stále měl pocit, že tam viděl nějaký předmět, který tam úplně nepatřil. Ale nemohl přijít na to, co to bylo. Byt balíků byl zařízen poměrně všedně, na policiče se nacházelo je pár fotbalových suvenýrů, které hlava rodiny sbírala. Jinak nic zajímavého. Musí se tam jít znovu podívat. Sice už se nejednalo o jeho případ, ale co kdyby ho pomohl vyřešit? Potom by mu to snad nikdo nezazlíval.

Vyzvedl si klíče od bytu, které policie dostala od paní Balíkové. Naštěstí je u sebe neměl Michal a kolega u výdeje věcí nevěděl, že už Lukáš na případu nedělá. Hned se vypravil do paneláku, který se zvedal nad malebným parkem. Cestou do bytu nikoho nepotkal, ale když do něj vstoupil, dýchla na něj strašidelná atmosféra místa vraždy. Postupně procházel místnosti až dorazil do obývacího pokoje.

Na jedné z polic ležela velká kamenná soška Buddhy. Na první pohled pěkná dekorace, ale nějak mu k manželské dvojici neseděla. Vypravil se k ní, když za sebou uslyšel kroky. Otočil se a za ním stál kapitán Michal Krajník, který na něj mířil neslužební pistolí.

“Michale, co to děláš? A jak jsi se sem dostal?” řekl překvapeně Lukáš a nespustil přitom oči z namířené zbraně.

“Nechal jsem si udělat svoje klíče. Ty ses v tom prostě musel vrtat vid’?” odpověděl mu jeho kolega.

“O čem to mluvíš? Neblbni a přestaň na mě mířit tou bouchačkou” řekl trochu roztřeseným hlasem Lukáš, i když mu bylo jasné, že zřejmě stojí tváří v tvář vrahovi.

„Potkal jsem jí tady v parku. Seděla si tam na lavičce a četla nějaký časopis. Hned jsem věděl, že tuhle musím dostat. A ona se ani nebránila a začala se mnou hned koketovat. Až po první noci u mě doma mi řekla, že je vdaná. S manželem už byla jenom kvůli prachům, o které by díky předmanželské smlouvě přišla. Tak jsem se jí rozhodl pomoci. Dohodli jsme se, že ho zabiju svým nožem, kterého se pak zbavím. A aby i ona měla alibi, praštím jí něčím po hlavě. Tahle soška se mi v obchodě líbila, ale ona se rozhodla si ji nechat. Husa jedna. Prej, aby potom měla vzpomínku, jak se ho chytře zbavila. A když mi řekli u nás, že sis vzal klíče od bytu, hned mi to bylo jasné. Ale vezmeš si to sebou do hrobu.“

Řekl starší policista a vystřelil. Naštěstí Lukáš jeho krok očekával a stačil se vrhnout za nedaleký gauč. V letu ještě vyndal svoji služební pistolí a vypálil na kolegu jako hrdinové z jeho oblíbeného filmu Matrix. Tolik štěstí neměl, trefil ho jen do ramene, ale na odzbrojení to stačilo. Kolegovi vypadla zbraň a s křikem se svalil na podlahu.

*

Paní Balíková se hodně divila, když ji přišla policie zatknout hned při jejím propuštění z nemocnice. Stále dokola tvrdila, že přece ona je tady oběť, ale k ničemu jí to nebylo. V jejím počítači totiž našlo IT oddělení několik emailů, ve kterých se domlouvala na vraždě s kapitánem Krajníkem. Byl by to vlastně dokonalý zločin, kdyby žena neudělala několik hodně hloupých chyb.

Lukáš k sobě dostal mladého parťáka, se kterým jeli na stejné vlně. Přestože se díky předchozímu vyřešení případu stal jeho nadřízeným, nechoval se k němu nijak povýšeně a společně vyřešili řadu dalších vražd a jiných zločinů.

Vítejte v Nekropolis

Detektiv Phil Graner přijel do jednoho odlehlého městečka, aby tam vyšetřoval vraždu. Bylo to takové nenápadné město za horami položené nízko. Říkalo se o něm, že je tam mělká zem, a detektiv měl velice brzy pochopit proč.

V docela klidném městě došlo k hromadné vraždě čtyř mužů. Byli několikrát střeleni do hlavy a do jejich genitálií, což se zdálo být velice bizarní. Právě ale na takovéto případy byl detektiv Phil zvyklý, ovšem tentokráte ho kromě případu mnohem víc překvapilo prostředí, do kterého se vydal, a ve kterém se tento ohavný zločin odehrál.

Lidé v tomto městečku byli dost podivní, bylo na nich vidět, že na ně okolní svět nemá moc velký vliv. Když detektiv dorazil do městečka za starostou, byla mu okamžitě přidělena asistentka a průvodkyně Patricia, která mu měla usnadnit vyšetřování.

Právě od ní se detektiv dozvěděl všechny podrobnosti o tomto případě, a zjistil, že ve skutečnosti byl ještě o něco bizarnější, než mu řekli na jeho velitelství. Podle očitých svědků se totiž na pozadí těchto vražd děli podivné věci, které byly od místních lidí popsány jako návštěvy mrtvých. Jako první asistentka Patricia zavedla detektiva k jedné staré paní, která bydlela přímo na okraji tohoto městečka. Detektiv si k ní přisedl a vyslechl si její příběh.

„Včera mě přišla navštívit moje matka.“ Řekla mu stará paní.

„A co je na tom špatného? Nemáte snad s ní dobrý vztah?“

„Ona už je deset let mrtvá.“ Odpověděla stará paní.

„Tak to je vážné.“ Prohlásil nezaujatě detektiv.

S něčím podobným se detektiv samozřejmě ještě nikdy předtím nesetkal, a to ho čekali další podobné návštěvy. Druhý byl muž, který vypadal jako celkem rozumný člověk, proto bylo pro detektiva dost zavádějící jeho výpověď.

„Tohle mi včera namaloval můj syn.“ Řekl svědek.

„To je krásný.“

„Umřel minulé léto.“

„To už tak krásný není.“

Pak ho čekal poslední takzvaný očitý svědek, a to byla matka, které umřela její dcera, a i ta jí přišla jedné noci navštívit, samozřejmě poté, co zemřela. To bylo pro detektiva asi nejdojemnější, protože ta dcera právě vystudovala, a pak když se vrátila do města, tak jí tady někdo znásilnil a zabil. To však pro detektiva na věci nic neměnilo. On na duchy nevěřil, a na to, že by lidé mohli povstávat z mrtvých, to taky ne.

Následně ho asistentka zavedla na asi nejvýznamnější místo, které se v celém městě nacházelo. Bylo to také místo, které mělo vysvětlit ty četné návštěvy mrtvých lidí, pokud by se uvažovalo, že mrtvý skutečně povstali.

Asistentka zavedla detektiva na místní hřbitov, a nebyl to jen tak ledajaký hřbitov. Detektiv na něj pohlédl a jeho výraz mluvil za vše. Hroby a hrobky, kam až lidské oko dohlédlo. Ještě nikdy neviděl tak obrovský hřbitov, kamenné kříže všech velikostí, hrobky a hroby všech různých tvarů, někdy i v různých barvách.

„Kdybych nevěděl, kde jsem, myslel bych si, že jsem vstoupil do židovského ghetta těsně po druhé světové válce. Co to vůbec je? Vždyť to není hřbitov, to je velkoměsto. Tohle místo je jako New York mezi hřbitovy.“

„Ano, taky to má rozlohu padesáti kilometrů čtverečních. Populace pět milionů, šest set osmdesát tři tisíc devět set padesát jedna obyvatel.“ Řekla asistentka.

„A z toho všichni mrtví. Nebo snad ne?“ Ptal se usměvavě detektiv.

„To záleží na tom, čemu věříte.“

„Já nevěřím ničemu, co mi neřekne televize, nebo chlap, co mi leští boty. Jinak, zdá se, že bůh je pro tohle místo skvělý realitní agent.“

„Spíše smrt, i když to je pro některé lidi to samé.“

Kolik je tady vlastně hrobek?“

„Něco kolem sedmi tisíc.“

„Tak to je fajnový hřbitov. A kolik je tady hrobů?“

„Něco málo přes dva miliony.“

„Jak vidím, je to tady rozdělené i na čtvrtě, přesně jako v New Yorku. Tady máme čínskou čtvrt, soudě podle těch orientálních oltářů, tady máme exotickou čtvrt, když se podívám na tu spoustu ovoce kolem, a tady máme židovskou čtvrt.“

„To jste poznal podle těch svícňů?“ Ptala se zvědavě asistentka.

„Vlastně podle toho, že ty hroby vypadají poměrně lacině, zřejmě někdo nechtěl moc utrácet.“ Vtípkoval detektiv, „A támhle máme továrnu, vidím, že se tam kouří.“

„To není továrna, to je krematorium.“

„Vždyť já vím, to je jako průmyslová zóna, to taky patří k této pohřební metropoli?“

„Ano, všechno kolem toho. I ty malé hroby podél, které jsou na kopci.“

„Tomu by se zase dalo říkat venkov. Někteří lidé... vlastně mrtvolky si asi potrpí na soukromí. A co jsou támhle ty malé hrobečky na okraji? To je nějaké předměstí?“

„To je zvířecí hřbitov, převážně domácích mazlíčků.“

„Hezký, i zoo tady máme. Víím o jednom autorovi, který by z tohoto místa přímo šlel. Co tady máme dalšího, o čem bych měl vědět?“

„Jsou tu i poměrně obrovské hrobky.“

„Vážně? Neříkejte!“ Podivil se sarkasticky detektiv, „A jaké obrovské hrobky?“

„Například je tu také pyramida, a v ní hrobka jednoho faraona.“ Odpověděla asistentka.

„Tak to si děláte srandu?“ řekl nevěřičně detektiv, „Chcete mi namluvit, že se tady k vám do tohohle s prominutím zapadákovy dostal nějaký faraón?“

„Samozřejmě, že se tady nenechal pohřbít on sám.“ Vysvětlila asistentka.

„No tomu bych se právě divil. V té době přece ani o této zemi nemohl vědět, nebo že by ano?“

„Jeho hrobku zde postavili jeho údajní potomci, kteří chtěli, aby byl pohřben hodně daleko od své domoviny. Prý kvůli tomu, aby bylo jeho tělo, co nejdál od zlých duchů Egypta. V Egyptě bylo pohřbeno spousta jeho nepřátel, kteří by ho navěky pronásledovali a nedali mu klid.“

„Pokud věříte na tyhle duchy, nemyslíte si, že není jedno, jak daleko tělo pohřbíte. Duchové si vás tak jako tak najdou, pokud by chtěli, a samozřejmě pokud by byli skuteční, a pokud by vůbec na tomhle všem záleželo.“ Komentoval skepticky detektiv.

„Nemusíte tomu věřit, ale je to tak.“

„Jediné, co je pro mě zajímavé, že tady v tomhle pohřebním městě jsou taky pozoruhodné pamětihodnosti, jako je například tahle faraonova hrobka. Takže se tu najdou i zajímavé turistické atrakce. Divím se, že ještě nikdo nepřemýšlel o tom, udělat z tohoto pochmurného místa poutní místo, kam by se turisté jezdili dívat na ten největší a nejděsivější hřbitov na světě.“

Poté, co si detektiv velice podrobně prohlédl celý hřbitov, tak se vydal navštívit muže, který mu měl údajně také pomoci. Jenže jakmile detektiv zjistil, kdo ten muž je, a v co věří, začal o tom dost silně pochybovat.

První věc, na kterou se ho ten muž zeptal hned poté, co vstoupili do jeho sálu, totiž byla:

„Věříte na duchy, pane Granere?“ Ptal se detektiva duchovní.

„Asi stejně jako na poctivé rozhodčí a politiky.“ Řekl s velkým úsměvem detektiv Phil.
„Duchové jsou všude kolem nás.“ Říkal velice vznešeným hlasem duchovní, „Chodí mezi námi, pozorují nás, hlídají nás, snaží se s námi komunikovat prostřednictvím různých znamení.“

„Včera mi na auto nasrali holuby. Chtěli mi tím snad něco duchové říct?“

„Vy mě neberete vážně, pane Granere.“ Zvýšil mírně hlas duchovní.

„A vy máte až příliš velkou fantazii. Kdybyste věnoval stejně času pomáháním místním lidem, jako věnujete pohádkám a duchům, možná by v tomhle okolí bylo o několik hrobů míň.“

Prozatím se poroučím, až budu potřebovat umělou lobotomii, vím, kde vás najdu.“

A pak detektiv odešel a venku si ještě povzdechl:

„Je vždycky hezké vidět, že má člověk koníčka, kterému se dál věnuje a udělá si z něj svoje zaměstnání, ale tohle už je na mě trochu moc.“

„Vy nemáte věci okolo duchů a nadpřirozena příliš v lásce, že ne, detektive?“ Zeptala se řečnickou otázkou asistentka Patricia.

Detektiv se na ni znuděným pohledem podíval a řekl jí:

„Tohle místo je jako něčí noční můra. Všude kolem jsou samí blázni a není cesty ven.“

Za jeden den to detektivovi stačilo, a tak svoji asistentku poprosil, aby ho zavezla do jeho hotelu. Byl to samozřejmě jediný hotel v tomhle zapadlém městečku. Moc turistů zde nejezdilo, proč taky?

Návrh detektiva Phila zněl sice realisticky, ale ve skutečnosti se tohle město v minulosti snažilo udělat zde turistické centrum, ovšem vůbec se to nepovedlo. Nikdo se tomu nedivil. Jediné na co by se turisté zde mohli podívat, byl akorát největší hřbitov na světě. Proto jediní turisté, kteří sem dobrovolně jezdili, byli gotici, vyvolávači mrtvých a nekrofilové.

Poté, co se detektiv ubytoval, tak si potřeboval ještě zařídit pár věcí. Když už se blížil večer, detektiv Phil zrovna telefonoval ve svém pokoji.

„Poslyš, tu asistentku, kterou jste mi poslali, mám takový dojem, že až moc věří na duchy. Měli jste mi sem raději poslat někoho normálního. Navíc musím poznamenat, že navzdory tomu, že se jedná o spirituálně založenou osobu, tak asi nic nenamítá na plastické chirurgie, soudě podle její jizvy pod uchem. Mimochodem, zatím jsem se moc daleko v případě nedostal. Podle toho, co jsem viděl, tak podezřelý zde může být každý. Jinak, mám se tady skvěle. Mám tu přímo kouzelný výhled.“

Přitom se detektiv rozhlížel ze svého okna, ze kterého viděl obří hřbitov.

Když šel pak detektiv v noci spát, zažil celkem živou noc, což znělo ironicky, když vzal v potaz, že bydlel hned u hřbitova. Neustále myslel na to, co vlastně všichni ti místní lidé viděli, a nemohl kvůli tomu ze začátku spát. A když už detektiv konečně usnul, tak mu najednou někdo začal klepat na dveře. Detektiva to vzbudilo a přirozeně se divil, kdo by to mohl být.

Když otevřel dveře, byl za nimi jeho starý parťák, který s ním kdysi pracoval. To však detektiva celkem vyděsilo, protože ten kolega byl už pět let mrtvý. V tom šoku se ale naštěstí detektiv probudil, a zjistil, že to byl pouhý sen. I tak ho to ale celkem znepokojilo, když vzal v potaz, že je hřbitov hned vedle něj, a že nikdy předtím žádný takový podobný sen neměl.

Chápal, že si s ním nejspíš jeho fantazie pohrávala zvlášť, když řešil takový bizarní případ.

Na druhý den detektiv pokračoval ve vyšetřování smrti těch čtyř mužů. Ráno se procházel po městě se svojí asistentkou, aby si dali dohromady všechny informace, a v tu chvíli je najednou oslovil jeden plešatý muž, který stál na rohu ulice.

„Váš přítel Roy vás pozdravuje, detektive.“ Řekl neznámý člověk detektivovi.

„Můj přítel Roy je mrtvý.“ Odpověděl klidně detektiv.

„Já vím.“ Usmál se plešatý muž.

To detektivovi vyznělo velice podivně, když si uvědomil, že právě o tom partnerovi Royovi se mu předchozí noc zdálo. Nicméně detektiv si tedy mohl do sbírky zařadit dalšího podivína, kterého v této oblasti potkal.

Když se pak blíže na tohoto muže informoval, zjistil o něm, že to je další bytost, která má nadpřirozené schopnosti. Tento člověk uměl údajně hovořit s mrtvými, a to tak, že k němu promlouvali vždy ve spánku. Možná by se dalo říct, že to bylo spíše ve snu. Když se tento muž probudil, což bylo většinou uprostřed hřbitova, jelikož byl ještě k tomu náměsíčný, pamatoval si na slovo přesně, co mu ti mrtvý ve snu řekli.

Byl to tedy další případ pro psychiatra, alespoň v očích detektiva. Místní však věřili, že právě kvůli tomu, že byl tento muž náměsíčný a ku podivu vždy při své chůzi ve spánku navštěvoval hřbitovy a krematoria, je tento muž díky tomu opravdu schopen mluvit s mrtvými.

Lidé věřili, že k němu mrtvý promlouvají právě, když se prochází ve spánku po hřbitovech a on si pak vždy na druhý den pamatuje, co mu jednotliví lidé říkali, nehledě na to, kolik mrtvých lidí k němu ve spánku během jedné noci promluvalo. Většinou to byli právě pozdravy od zemřelých příbuzných, a sem tam to byl nějaký vzkaz, který obsahoval pro příjemce nějaký obsáhlejší smysl.

Většinou tomu rozuměl jenom ten, komu byl vzkaz adresován, a tak to mělo vlastně být. Mnoho lidí si ale v zásadě kladlo otázku, proč navštěvuje právě hřbitovy a krematoria. Detektiv Phil na to měl však jednoduchou a ráznou odpověď.

„Samozřejmě, že navštěvuje jen hřbitovy a krematoria, jestli jste si nevšimli, tak tady v tomhle městě ani nic jiného, než hřbitovy a krematoria není.“

Řekl detektiv své asistentce, která už detektivovi předtím dala několikrát najevo, že na takovéhle věci nejspíš věří.

Detektiv se rozhodl, že se trochu podrobněji zaměří na ten obří hřbitov a chtěl prohledat některá místa, která byla jeho asistentkou označena za ty nejpodstatnější, pokud šlo o posmrtný život.

Na tento průzkum se s ním samozřejmě vydala i jeho asistentka, která se v oblasti hrodek celkem vyznala. Detektiva zvláště zaujaly ty velké hrobky, které připomínali hroby velkých králů. Asistentka detektivovi naznačila, že za jednu z nejvýznamnějších hrodek je považována právě ta Egyptská hrobka, o které tehdy mluvili.

Právě do ní se detektiv s asistentkou vydali, jelikož tahle hrobka byla také největší. Byla to pyramida, která měla vevnitř spoustu chodeb a několik pohřebních síní. Vyhlíželo to v jednom okamžiku, jako by se nacházeli v nějakém cestopisném dokumentu o Egyptu, jelikož v dolních chodbách pyramidy se nic nelišilo od těch originálních, které jsou i v Egyptě. Kdyby detektiv nevěděl, kde se nachází, myslel by si, že právě prochází jednou z pyramid v Gíze.

Kromě objevení několika významných lidí, kteří tam byli pohřbeni, detektiva zaujali nápisy a obrázky na zdech. Bohužel většina z nich byli hieroglyfy, takže si mohl detektiv pouze domýšlet, co znamenají. Podle obrázků mu ale bylo jasné, jaký byl účel hrobky, a všechno další, co nevěděl, to mu s radostí vysvětlila jeho asistentka.

Když se dostali na místo, kde ležel mumifikovaný faraón, tak kousek od něj se nacházeli vzácné artefakty. Jeden z nich měl být zvláště významný, a to už jenom proto, že toho měl hodně společného se smrtí a s posmrtným životem. Byla to kniha mrtvých, kniha, která dokázala vrátit zesnulým život. To byla samozřejmě poslední část skládky, kterou hlavně detektiv Phil potřeboval.

„Tak teď už mi je to všechno naprosto jasné. To kniha mrtvých probouzí k životu mrtvé. A jeden z těch mrtvých údajně zabil ty čtyři muže. Takhle by to snad mělo podle vás být?“ Ptal se detektiv vyzývavě své asistentky.

„Nemusí to být jediné vysvětlení, ale klidně nějak takhle by to mohlo být.“ Odpověděla asistentka.

„Dobrá, už dost s těmi nadpřirozenými nesmysly. Raději se teď podrobně podíváme na tu knihu, a vy mi ještě jednou vysvětlíte, jak to podle vás má všechno fungovat. Kde je tedy ta zatracená kniha?“

„Není tady.“

„Jak to myslíte, že tady není?“

„Měla se nacházet tady na podstavci, ale není tu. Někdo ji nejspíš musel ukrást.“

„Tak to je prostě skvělé. Jinak to snad ani dopadnout nemohlo.“ Řekl si s povzdechem detektiv.

Asistentka dobře věděla, že se tahle vzácná kniha nachází v této hrobce, stejně tak to vědělo celé město. Knihu tedy mohl podle názoru detektiva Phila z hrobky odcizit kdokoliv v tomhle městě. Nakonec hrobka nebyla nijak podrobně hlídána, pokud tedy nepočítáte ty několik tisíc let mrtvé strážce stojící v pozlaceném brnění u vchodu do hlavního sálu hrobky.

Detektivova důkladná návštěva Egyptské hrobky mu leccos naznačila. Například uvážil, že pokud jsou ty všechna zmrtvýchvstání skutečná, tak právě tahle vzácná kniha to všechno způsobuje. Stále se však pokoušel najít racionální vysvětlení, byl si jistý, že nějaké takové určitě musí existovat.

Další den se vydal za hlavním podezřelým, který podle něho nebyl nikdo jiný, než ten duchovní, kterého chodilo celé město navštěvovat. Pokud by měl mít někdo důvod k vyvolávání mrtvých, tak by to měl být právě tento člověk, aspoň podle detektiva. Duchovní však odmítal jakékoliv tvrzení o tom, že je zloděj.

„Přišel jste za mnou jenom proto, že jsem v tomhle městě ten nejspirituálnější člověk?“

„Ne, přišel jsem za vámi, protože jste ten největší magor v tomhle městě.“ Řekl detektiv Phil.

„Takové urážky nemusím strpět, nemáte proti mně žádné důkazy, že jsem právě já odcizil tu knihu.“

„Možná nemám žádné důkazy, za to však mám vážné důvody myslet si, že právě vám by se ta kniha mohla celkem hodit. Nakonec jste to přece vy, kdo rád vyvolává duchy a hovoří s mrtvými. A taková kniha mrtvých by pro vás byl skvělý doplněk.“

Po velice podrobném hledání se kniha mrtvých našla, byla přesně tam, kde ji každý čekal.

Byla v trezoru pana duchovního, a tak už nemělo být pochyb o tom, kdo knihu odcizil.

U duchovního se kniha našla, a tudíž to byl ten nejpodstatnější důkaz, jaký mohli najít.

Detektiv však byl stále na pochybách. Sice se mu hned na první pokus podařilo dopadnout a usvědčit hlavního podezřelého, ovšem přišlo mu to v tu chvíli až moc snadné.

Navíc stále nevyřešil záhadu okolo těch čtyř mrtvých mužů. Místní lidé se ovšem s tímto vysvětlením spokojili a uvěřili tomu, že někdo ukradl knihu mrtvých, aby ji následně používal k černé magii. To, že kniha mrtvých měla podle místních obyvatel vysvětlovat oživující nebožtíky, pro detektiva neznamenovalo z vyšetřovacího hlediska prakticky nic. Chtěl přijít na kloub tomu, co se stalo ve skutečnosti, a vysvětlení podle něj muselo být rozhodně racionální.

Detektiv se tedy snažil na věc podívat trošku z jiného pohledu. Když dal stranou všechny ty spirituální věci, zbyl mu nakonec pouze jeden prostý příběh, a jedno prosté vysvětlení. To však musel odvodnit z několika informací, které během svého pátrání zjistil.

Ještě jednou se tedy podíval na místo činu, kde zemřeli ti čtyři muži. Odehrálo se to nedaleko hřbitova. To nebylo nic zvláštního, jelikož všechny místa ve městě byli nedaleko hřbitova. Ten hřbitov byl tak neskutečně rozlehlý, že se nacházel podél celého města.

Detektiv tedy začal přemýšlet po tom nejjednodušším motivu, který by mohl existovat. Na ten se mu podařilo přijít ve chvíli, kdy přišel na to, kdo byli ti čtyři muži, a co vlastně právě oni kdysi udělali. Detektiv pak dostal podezření na jednu osobu.

V ten večer se detektiv vydal se svou asistentkou do márnice. Tam si detektiv chtěl ještě jednou důkladně prohlédnout těla všech zavražděných mužů. Poprosil tedy doktora, aby mu těla ukázal. Přitom pozoroval zajímavou reakci své asistentky Patricie, která se na těla dívala s velkým opovržením. Detektivovi připadalo, že je znala, a právě tato reakce potvrdila docela jasně jeho hypotézu.

Phil se pak ještě jednou pozorně podíval na svou asistentku, a pak mu to najednou všechno došlo. Jak mu ta stará paní říkala, že její kamarádce umřela dcera, která vystudovala práva, a dělala pro policii. Dcera, kterou tady někdo v okolí znásilnil a zabil.

Detektiv si to dal dohromady, a díky tomu se mu podařilo zjistit, kdo vlastně zabil ty čtyři muže. Celou tu dobu to byla Patricia, to ona byla dívka, kterou ti čtyři muži znásilnili. Ona je zabila, a snažila se to zakrýt bizarním příběhem o tom, že mrtvý vstávali z hrobů, aby se mstili. Dokázala přesvědčit v podstatě úplně všechny ve městě, všechny kromě detektiva samozřejmě.

Patricia totiž ve skutečnosti nezemřela, byla pouze znásilněna, což jí zostudilo na tolik, že raději předstírala svoji smrt. Proto tak mohla navštívit svoji matku, zatímco otec, který tvrdil, že ho navštívil jeho mrtvý syn, měl pouze halucinace, protože užíval až moc tlumivých léků na bolest. Jakmile to takhle všechno detektiv podal, asistentka se zachvěla a s nejistým hlasem detektivovi řekla.

„Tohle nemůžete myslet vážně? Já přece nejsem dívka, kterou znásilnili. Vždyť ta vypadala úplně jinak.“

„Kdepak jste to vy. Po plastické operaci všichni vypadáme trošku jinak, zvlášť když je to účel takové operace, abychom vypadali jinak. Nesnažte se mi teď z toho nijak vyklouznout. Naplánovala jste si to velice dobře, a já vás za to oceňuji. Ovšem nepočítala jste s jednou věcí. Jednak s tím, že já sám na duchy a povstávání z mrtvých nevěřím. To ale pro vás nehrálo zase tak velkou roli.“

Vlastně to byl taky váš cíl, přimět mě, abych uvěřil, že někdo vyvolal ducha dívky, kterou znásilnili čtyři muži, a ta se jim pak pomstila hned poté, co povstala ze svého hrobu. Problém však bylo, že ta dívka nezemřela, protože ta dívka jste vy. Své maskování jste provedla takřka dokonale, ovšem na mě to neplatí. Navíc jsem si uvědomil, že jste to byla vy, kdo mi poradil, abych se podíval do faraonovy hrobky, kde jsem zjistil, že byla kniha mrtvých ukradena. Nakonec to bylo přesně to, co jsem měl zjistit. Následně jsem měl zjistit, že knihu odcizil duchovní, a ho také zatknout. Jenže to bych nesměl uvěřit duchovnímu, když mi řekl, že mu tam tu knihu někdo podstrčil. Jak jsem říkal, ten duchovní byl sice cvok, dokázal lidi zblbnout, ale neměl motiv k tomu, aby prováděl takovéto věci. V tomhle městě si totiž bohatě vystačil i beztoho, aniž by musel zdejší lidi přesvědčovat, že tady opravdu mrtvý vstávají z hrobů. Nikdo na světě nedokáže vládnout takovou silou.“

Asistentka Patricia byla tedy zatčena za čtyřnásobnou vraždu. Nehledě na to, jak skvěle měla svůj plán vymyšlený, nestačilo to na to, aby jí to prošlo.

Jediná záhada byla, koho viděla ta žena, kterou přišla navštívit její matka. To bylo jediné, co moc nezapadalo, jelikož ta žena tam skutečně byla. Dokonce jí prý někdo viděl jít po ulici směrem na hřbitov. Byla to tedy jediná záhada, která pro detektiva zbyla, jenže jako by jí

detektiv ani nechtěl nějak dál rozvíjet. Obával se totiž, že by mohl přijít na něco, co by dost možná přesahovalo rámec jeho možností. Nechal to tedy být.

Vítejte v Nekropolis

Detektiv Phil Graner přijel do jednoho odlehlého městečka, aby tam vyšetřoval vraždu. Bylo to takové nenápadné město za horami položené nízko. Říkalo se o něm, že je tam mělká zem, a detektiv měl velice brzy pochopit proč.

V docela klidném městě došlo k hromadné vraždě čtyř mužů. Byli několikrát střeleni do hlavy a do jejich genitálií, což se zdálo být velice bizarní. Právě ale na takovéto případy byl detektiv Phil zvyklý, ovšem tentokráte ho kromě případu mnohem víc překvapilo prostředí, do kterého se vydal, a ve kterém se tento ohavný zločin odehrál.

Lidé v tomto městečku byli dost podivní, bylo na nich vidět, že na ně okolní svět nemá moc velký vliv. Když detektiv dorazil do městečka za starostou, byla mu okamžitě přidělena asistentka a průvodkyně Patricia, která mu měla usnadnit vyšetřování.

Právě od ní se detektiv dozvěděl všechny podrobnosti o tomto případě, a zjistil, že ve skutečnosti byl ještě o něco bizarnější, než mu řekli na jeho velitelství. Podle očitých svědků se totiž na pozadí těchto vražd děli podivné věci, které byly od místních lidí popsány jako návštěvy mrtvých. Jako první asistentka Patricia zavedla detektiva k jedné staré paní, která bydlela přímo na okraji tohoto městečka. Detektiv si k ní přisedl a vyslechl si její příběh.

„Včera mě přišla navštívit moje matka.“ Řekla mu stará paní.

„A co je na tom špatného? Nemáte snad s ní dobrý vztah?“

„Ona už je deset let mrtvá.“ Odpověděla stará paní.

„Tak to je vážné.“ Prohlásil nezaujatě detektiv.

S něčím podobným se detektiv samozřejmě ještě nikdy předtím nesetkal, a to ho čekali další podobné návštěvy. Druhý byl muž, který vypadal jako celkem rozumný člověk, proto bylo pro detektiva dost zavádějící jeho výpověď.

„Tohle mi včera namaloval můj syn.“ Řekl svědek.

„To je krásný.“

„Umřel minulé léto.“

„To už tak krásný není.“

Pak ho čekal poslední takzvaný očitý svědek, a to byla matka, které umřela její dcera, a i ta jí přišla jedné noci navštívit, samozřejmě poté, co zemřela. To bylo pro detektiva asi nejdojemnější, protože ta dcera právě vystudovala, a pak když se vrátila do města, tak jí tady někdo znásilnil a zabil. To však pro detektiva na věci nic neměnilo. On na duchy nevěřil, a na to, že by lidé mohli povstávat z mrtvých, to taky ne.

Následně ho asistentka zavedla na asi nejvýznamnější místo, které se v celém městě nacházelo. Bylo to také místo, které mělo vysvětlit ty četné návštěvy mrtvých lidí, pokud by se uvažovalo, že mrtvý skutečně povstali.

Asistentka zavedla detektiva na místní hřbitov, a nebyl to jen tak ledajaký hřbitov. Detektiv na něj pohlédl a jeho výraz mluvil za vše. Hroby a hrobky, kam až lidské oko dohlédlo. Ještě nikdy neviděl tak obrovský hřbitov, kamenné kříže všech velikostí, hrobky a hroby všech různých tvarů, někdy i v různých barvách.

„Kdybych nevěděl, kde jsem, myslel bych si, že jsem vstoupil do židovského ghetta těsně po druhé světové válce. Co to vůbec je? Vždyť to není hřbitov, to je velkoměsto. Tohle místo je jako New York mezi hřbitovy.“

„Ano, taky to má rozlohu padesáti kilometrů čtverečních. Populace pět milionů, šest set osmdesát tři tisíc devět set padesát jedna obyvatel.“ Řekla asistentka.

„A z toho všichni mrtví. Nebo snad ne?“ Ptal se usměvavě detektiv.

„To záleží na tom, čemu věříte.“

„Já nevěřím ničemu, co mi neřekne televize, nebo chlap, co mi leští boty. Jinak, zdá se, že bůh je pro tohle místo skvělý realitní agent.“

„Spíše smrt, i když to je pro některé lidi to samé.“

Kolik je tady vlastně hrobek?“

„Něco kolem sedmi tisíc.“

„Tak to je fajnový hřbitov. A kolik je tady hrobů?“

„Něco málo přes dva miliony.“

„Jak vidím, je to tady rozdělené i na čtvrtě, přesně jako v New Yorku. Tady máme čínskou čtvrt, soudě podle těch orientálních oltářů, tady máme exotickou čtvrt, když se podívám na tu spoustu ovoce kolem, a tady máme židovskou čtvrt.“

„To jste poznal podle těch svíců?“ Ptala se zvědavě asistentka.

„Vlastně podle toho, že ty hroby vypadají poměrně lacině, zřejmě někdo nechtěl moc utrácet.“ Vtípkoval detektiv, „A támhle máme továrnu, vidím, že se tam kouří.“

„To není továrna, to je krematorium.“

„Vždyť já vím, to je jako průmyslová zóna, to taky patří k této pohřební metropoli?“

„Ano, všechno kolem toho. I ty malé hroby podél, které jsou na kopci.“

„Tomu by se zase dalo říkat venkov. Někteří lidé... vlastně mrtvolky si asi potrpí na soukromí. A co jsou támhle ty malé hrobečky na okraji? To je nějaké předměstí?“

„To je zvířecí hřbitov, převážně domácích mazlíčků.“

„Hezký, i zoo tady máme. Víím o jednom autorovi, který by z tohoto místa přímo šlel. Co tady máme dalšího, o čem bych měl vědět?“

„Jsou tu i poměrně obrovské hrobky.“

„Vážně? Neříkejte!“ Podivil se sarkasticky detektiv, „A jaké obrovské hrobky?“

„Například je tu také pyramida, a v ní hrobka jednoho faraona.“ Odpověděla asistentka.

„Tak to si děláte srandu?“ řekl nevěřičně detektiv, „Chcete mi namluvit, že se tady k vám do tohohle s prominutím zapadákovy dostal nějaký faraón?“

„Samozřejmě, že se tady nenechal pohřbít on sám.“ Vysvětlila asistentka.

„No tomu bych se právě divil. V té době přece ani o této zemi nemohl vědět, nebo že by ano?“

„Jeho hrobku zde postavili jeho údajní potomci, kteří chtěli, aby byl pohřben hodně daleko od své domoviny. Prý kvůli tomu, aby bylo jeho tělo, co nejdál od zlých duchů Egypta. V Egyptě bylo pohřbeno spousta jeho nepřátel, kteří by ho navěky pronásledovali a nedali mu klid.“

„Pokud věříte na tyhle duchy, nemyslíte si, že není jedno, jak daleko tělo pohřbíte. Duchové si vás tak jako tak najdou, pokud by chtěli, a samozřejmě pokud by byli skuteční, a pokud by vůbec na tomhle všem záleželo.“ Komentoval skepticky detektiv.

„Nemusíte tomu věřit, ale je to tak.“

„Jediné, co je pro mě zajímavé, že tady v tomhle pohřebním městě jsou taky pozoruhodné pamětihodnosti, jako je například tahle faraonova hrobka. Takže se tu najdou i zajímavé turistické atrakce. Divím se, že ještě nikdo nepřemýšlel o tom, udělat z tohoto pochmurného místa poutní místo, kam by se turisté jezdili dívat na ten největší a nejděsivější hřbitov na světě.“

Poté, co si detektiv velice podrobně prohlédl celý hřbitov, tak se vydal navštívit muže, který mu měl údajně také pomoci. Jenže jakmile detektiv zjistil, kdo ten muž je, a v co věří, začal o tom dost silně pochybovat.

První věc, na kterou se ho ten muž zeptal hned poté, co vstoupili do jeho sálu, totiž byla:

„Věříte na duchy, pane Granere?“ Ptal se detektiva duchovní.

„Asi stejně jako na poctivé rozhodčí a politiky.“ Řekl s velkým úsměvem detektiv Phil.
„Duchové jsou všude kolem nás.“ Říkal velice vznešeným hlasem duchovní, „Chodí mezi námi, pozorují nás, hlídají nás, snaží se s námi komunikovat prostřednictvím různých znamení.“

„Včera mi na auto nasrali holuby. Chtěli mi tím snad něco duchové říct?“

„Vy mě neberete vážně, pane Granere.“ Zvýšil mírně hlas duchovní.

„A vy máte až příliš velkou fantazii. Kdybyste věnoval stejně času pomáháním místním lidem, jako věnujete pohádkám a duchům, možná by v tomhle okolí bylo o několik hrobů míň.“

Prozatím se poroučím, až budu potřebovat umělou lobotomii, vím, kde vás najdu.“

A pak detektiv odešel a venku si ještě povzdechl:

„Je vždycky hezké vidět, že má člověk koníčka, kterému se dál věnuje a udělá si z něj svoje zaměstnání, ale tohle už je na mě trošku moc.“

„Vy nemáte věci okolo duchů a nadpřirozena příliš v lásce, že ne, detektive?“ Zeptala se řečnickou otázkou asistentka Patricia.

Detektiv se na ni znuděným pohledem podíval a řekl jí:

„Tohle místo je jako něčí noční můra. Všude kolem jsou samí blázni a není cesty ven.“

Za jeden den to detektivovi stačilo, a tak svoji asistentku poprosil, aby ho zavezla do jeho hotelu. Byl to samozřejmě jediný hotel v tomhle zapadlém městečku. Moc turistů zde nejezdilo, proč taky?

Návrh detektiva Phila zněl sice realisticky, ale ve skutečnosti se tohle město v minulosti snažilo udělat zde turistické centrum, ovšem vůbec se to nepovedlo. Nikdo se tomu nedivil. Jediné na co by se turisté zde mohli podívat, byl akorát největší hřbitov na světě. Proto jediní turisté, kteří sem dobrovolně jezdili, byli gotici, vyvolávači mrtvých a nekrofilové.

Poté, co se detektiv ubytoval, tak si potřeboval ještě zařídit pár věcí. Když už se blížil večer, detektiv Phil zrovna telefonoval ve svém pokoji.

„Poslyš, tu asistentku, kterou jste mi poslali, mám takový dojem, že až moc věří na duchy. Měli jste mi sem raději poslat někoho normálního. Navíc musím poznamenat, že navzdory tomu, že se jedná o spirituálně založenou osobu, tak asi nic nenamítá na plastické chirurgie, soudě podle její jizvy pod uchem. Mimochodem, zatím jsem se moc daleko v případě nedostal. Podle toho, co jsem viděl, tak podezřelý zde může být každý. Jinak, mám se tady skvěle. Mám tu přímo kouzelný výhled.“

Přitom se detektiv rozhlížel ze svého okna, ze kterého viděl obří hřbitov.

Když šel pak detektiv v noci spát, zažil celkem živou noc, což znělo ironicky, když vzal v potaz, že bydlel hned u hřbitova. Neustále myslel na to, co vlastně všichni ti místní lidé viděli, a nemohl kvůli tomu ze začátku spát. A když už detektiv konečně usnul, tak mu najednou někdo začal klepat na dveře. Detektiva to vzbudilo a přirozeně se divil, kdo by to mohl být.

Když otevřel dveře, byl za nimi jeho starý parťák, který s ním kdysi pracoval. To však detektiva celkem vyděsilo, protože ten kolega byl už pět let mrtvý. V tom šoku se ale naštěstí detektiv probudil, a zjistil, že to byl pouhý sen. I tak ho to ale celkem znepokojilo, když vzal v potaz, že je hřbitov hned vedle něj, a že nikdy předtím žádný takový podobný sen neměl.

Chápal, že si s ním nejspíš jeho fantazie pohrávala zvlášť, když řešil takový bizarní případ.

Na druhý den detektiv pokračoval ve vyšetřování smrti těch čtyř mužů. Ráno se procházel po městě se svojí asistentkou, aby si dali dohromady všechny informace, a v tu chvíli je najednou oslovil jeden plešatý muž, který stál na rohu ulice.

„Váš přítel Roy vás pozdravuje, detektive.“ Řekl neznámý člověk detektivovi.

„Můj přítel Roy je mrtvý.“ Odpověděl klidně detektiv.

„Já vím.“ Usmál se plešatý muž.

To detektivovi vyznělo velice podivně, když si uvědomil, že právě o tom partnerovi Royovi se mu předchozí noc zdálo. Nicméně detektiv si tedy mohl do sbírky zařadit dalšího podivína, kterého v této oblasti potkal.

Když se pak blíže na tohoto muže informoval, zjistil o něm, že to je další bytost, která má nadpřirozené schopnosti. Tento člověk uměl údajně hovořit s mrtvými, a to tak, že k němu promlouvali vždy ve spánku. Možná by se dalo říct, že to bylo spíše ve snu. Když se tento muž probudil, což bylo většinou uprostřed hřbitova, jelikož byl ještě k tomu náměsíčný, pamatoval si na slovo přesně, co mu ti mrtvý ve snu řekli.

Byl to tedy další případ pro psychiatra, alespoň v očích detektiva. Místní však věřili, že právě kvůli tomu, že byl tento muž náměsíčný a ku podivu vždy při své chůzi ve spánku navštěvoval hřbitovy a krematoria, je tento muž díky tomu opravdu schopen mluvit s mrtvými.

Lidé věřili, že k němu mrtvý promlouvají právě, když se prochází ve spánku po hřbitovech a on si pak vždy na druhý den pamatuje, co mu jednotliví lidé říkali, nehledě na to, kolik mrtvých lidí k němu ve spánku během jedné noci promluvilo. Většinou to byli právě pozdravy od zemřelých příbuzných, a sem tam to byl nějaký vzkaz, který obsahoval pro příjemce nějaký obsáhlejší smysl.

Většinou tomu rozuměl jenom ten, komu byl vzkaz adresován, a tak to mělo vlastně být. Mnoho lidí si ale v zásadě kladlo otázku, proč navštěvuje právě hřbitovy a krematoria. Detektiv Phil na to měl však jednoduchou a ráznou odpověď.

„Samozřejmě, že navštěvuje jen hřbitovy a krematoria, jestli jste si nevšimli, tak tady v tomhle městě ani nic jiného, než hřbitovy a krematoria není.“

Řekl detektiv své asistentce, která už detektivovi předtím dala několikrát najevo, že na takovéhle věci nejspíš věří.

Detektiv se rozhodl, že se trošku podrobněji zaměří na ten obří hřbitov a chtěl prohledat některá místa, která byla jeho asistentkou označena za ty nejpodstatnější, pokud šlo o posmrtný život.

Na tento průzkum se s ním samozřejmě vydala i jeho asistentka, která se v oblasti hrodek celkem vyznala. Detektiva zvláště zaujaly ty velké hrobky, které připomínali hroby velkých králů. Asistentka detektivovi naznačila, že za jednu z nejvýznamnějších hrodek je považována právě ta Egyptská hrobka, o které tehdy mluvili.

Právě do ní se detektiv s asistentkou vydali, jelikož tahle hrobka byla také největší. Byla to pyramida, která měla vevnitř spoustu chodeb a několik pohřebních síní. Vyhlíželo to v jednom okamžiku, jako by se nacházeli v nějakém cestopisném dokumentu o Egyptu, jelikož v dolních chodbách pyramidy se nic nelišilo od těch originálních, které jsou i v Egyptě. Kdyby detektiv nevěděl, kde se nachází, myslel by si, že právě prochází jednou z pyramid v Gíze. Kromě objevení několika významných lidí, kteří tam byli pohřbeni, detektiva zaujali nápisy a obrázky na zdech. Bohužel většina z nich byli hieroglyfy, takže si mohl detektiv pouze domýšlet, co znamenají. Podle obrázků mu ale bylo jasné, jaký byl účel hrobky, a všechno další, co nevěděl, to mu s radostí vysvětlila jeho asistentka.

Když se dostali na místo, kde ležel mumifikovaný faraón, tak kousek od něj se nacházeli vzácné artefakty. Jeden z nich měl být zvláště významný, a to už jenom proto, že toho měl hodně společného se smrtí a s posmrtným životem. Byla to kniha mrtvých, kniha, která dokázala vrátit zesnulým život. To byla samozřejmě poslední část skládky, kterou hlavně detektiv Phil potřeboval.

„Tak teď už mi je to všechno naprosto jasné. To kniha mrtvých probouzí k životu mrtvé. A jeden z těch mrtvých údajně zabil ty čtyři muže. Takhle by to snad mělo podle vás být?“ Ptal se detektiv vyzývavě své asistentky.

„Nemusí to být jediné vysvětlení, ale klidně nějak takhle by to mohlo být.“ Odpověděla asistentka.

„Dobrá, už dost s těmi nadpřirozenými nesmysly. Raději se teď podrobně podíváme na tu knihu, a vy mi ještě jednou vysvětlíte, jak to podle vás má všechno fungovat. Kde je tedy ta zatracená kniha?“

„Není tady.“

„Jak to myslíte, že tady není?“

„Měla se nacházet tady na podstavci, ale není tu. Někdo ji nejspíš musel ukrást.“

„Tak to je prostě skvělé. Jinak to snad ani dopadnout nemohlo.“ Řekl si s povzdechem detektiv.

Asistentka dobře věděla, že se tahle vzácná kniha nachází v této hrobce, stejně tak to vědělo celé město. Knihu tedy mohl podle názoru detektiva Phila z hrobky odcizit kdokoli v tomhle městě. Nakonec hrobka nebyla nijak podrobně hlídána, pokud tedy nepočítáte ty několik tisíc let mrtvé strážce stojící v pozlaceném brnění u vchodu do hlavního sálu hrobky.

Detektivova důkladná návštěva Egyptské hrobky mu leccos naznačila. Například uvážil, že pokud jsou ty všechna zmrtvýchvstání skutečná, tak právě tahle vzácná kniha to všechno způsobuje. Stále se však pokoušel najít racionální vysvětlení, byl si jistý, že nějaké takové určitě musí existovat.

Další den se vydal za hlavním podezřelým, který podle něho nebyl nikdo jiný, než ten duchovní, kterého chodilo celé město navštěvovat. Pokud by měl mít někdo důvod k vyvolávání mrtvých, tak by to měl být právě tento člověk, aspoň podle detektiva.

Duchovní však odmítal jakékoliv tvrzení o tom, že je zloděj.

„Přišel jste za mnou jenom proto, že jsem v tomhle městě ten nejspirituálnější člověk?“

„Ne, přišel jsem za vámi, protože jste ten největší magor v tomhle městě.“ Řekl detektiv Phil.

„Takové urážky nemusím strpět, nemáte proti mně žádné důkazy, že jsem právě já odcizil tu knihu.“

„Možná nemám žádné důkazy, za to však mám vážné důvody myslet si, že právě vám by se ta kniha mohla celkem hodit. Nakonec jste to přece vy, kdo rád vyvolává duchy a hovoří s mrtvými. A taková kniha mrtvých by pro vás byl skvělý doplněk.“

Po velice podrobném hledání se kniha mrtvých našla, byla přesně tam, kde ji každý čekal.

Byla v trezoru pana duchovního, a tak už nemělo být pochyb o tom, kdo knihu odcizil.

U duchovního se kniha našla, a tudíž to byl ten nejpodstatnější důkaz, jaký mohli najít.

Detektiv však byl stále na pochybách. Sice se mu hned na první pokus podařilo dopadnout a usvědčit hlavního podezřelého, ovšem přišlo mu to v tu chvíli až moc snadné.

Navíc stále nevyřešil záhadu okolo těch čtyř mrtvých mužů. Místní lidé se ovšem s tímto vysvětlením spokojili a uvěřili tomu, že někdo ukradl knihu mrtvých, aby ji následně používal k černé magii. To, že kniha mrtvých měla podle místních obyvatel vysvětlovat oživující nebožtíky, pro detektiva neznamenal z vyšetřovacího hlediska prakticky nic. Chtěl přijít na kloub tomu, co se stalo ve skutečnosti, a vysvětlení podle něj muselo být rozhodně racionální.

Detektiv se tedy snažil na věc podívat trošku z jiného pohledu. Když dal stranou všechny ty spirituální věci, zbyl mu nakonec pouze jeden prostý příběh, a jedno prosté vysvětlení. To však musel odvodnit z několika informací, které během svého pátrání zjistil.

Ještě jednou se tedy podíval na místo činu, kde zemřeli ti čtyři muži. Odehrálo se to nedaleko hřbitova. To nebylo nic zvláštního, jelikož všechny místa ve městě byli nedaleko hřbitova.

Ten hřbitov byl tak neskutečně rozlehlý, že se nacházel podél celého města.

Detektiv tedy začal přemýšlet po tom nejjednodušším motivu, který by mohl existovat. Na ten se mu podařilo přijít ve chvíli, kdy přišel na to, kdo byli ti čtyři muži, a co vlastně právě oni kdysi udělali. Detektiv pak dostal podezření na jednu osobu.

V ten večer se detektiv vydal se svou asistentkou do márnice. Tam si detektiv chtěl ještě jednou důkladně prohlédnout těla všech zavražděných mužů. Poprosil tedy doktora, aby mu těla ukázal. Přitom pozoroval zajímavou reakci své asistentky Patricie, která se na těla dívala s velkým opovržením. Detektivovi připadalo, že je znala, a právě tato reakce potvrdila docela jasně jeho hypotézu.

Phil se pak ještě jednou pozorně podíval na svou asistentku, a pak mu to najednou všechno došlo. Jak mu ta stará paní říkala, že její kamarádce umřela dcera, která vystudovala práva, a dělala pro policii. Dcera, kterou tady někdo v okolí znásilnil a zabil.

Detektiv si to dal dohromady, a díky tomu se mu podařilo zjistit, kdo vlastně zabil ty čtyři muže. Celou tu dobu to byla Patricia, to ona byla dívka, kterou ti čtyři muži znásilnili. Ona je zabila, a snažila se to zakrýt bizarním příběhem o tom, že mrtvý vstávali z hrobů, aby se mstili. Dokázala přesvědčit v podstatě úplně všechny ve městě, všechny kromě detektiva samozřejmě.

Patricia totiž ve skutečnosti nezemřela, byla pouze znásilněna, což jí zostudilo na tolik, že raději předstírala svoji smrt. Proto tak mohla navštívit svoji matku, zatímco otec, který tvrdil, že ho navštívil jeho mrtvý syn, měl pouze halucinace, protože užíval až moc tlumivých léků na bolest. Jakmile to takhle všechno detektiv podal, asistentka se zachvěla a s nejistým hlasem detektivovi řekla.

„Tohle nemůžete myslet vážně? Já přece nejsem dívka, kterou znásilnili. Vždyť ta vypadala úplně jinak.“

„Kdepak jste to vy. Po plastické operaci všichni vypadáme trošku jinak, zvláště když je to účel takové operace, abychom vypadali jinak. Nesnažte se mi teď z toho nijak vyklouznout. Naplánovala jste si to velice dobře, a já vás za to oceňuji. Ovšem nepočítala jste s jednou věcí. Jednak s tím, že já sám na duchy a povstávání z mrtvých nevěřím. To ale pro vás nehrálo zase tak velkou roli.

Vlastně to byl taky váš cíl, přimět mě, abych uvěřil, že někdo vyvolal ducha dívky, kterou znásilnili čtyři muži, a ta se jim pak pomstila hned poté, co povstala ze svého hrobu. Problém však bylo, že ta dívka nezemřela, protože ta dívka jste vy. Své maskování jste provedla takřka dokonale, ovšem na mě to neplatí. Navíc jsem si uvědomil, že jste to byla vy, kdo mi poradil, abych se podíval do faraonovy hrobky, kde jsem zjistil, že byla kniha mrtvých ukradena. Nakonec to bylo přesně to, co jsem měl zjistit. Následně jsem měl zjistit, že knihu odcizil duchovní, a ho také zatknout. Jenže to bych nesměl uvěřit duchovnímu, když mi řekl, že mu tam tu knihu někdo podstrčil. Jak jsem říkal, ten duchovní byl sice cvok, dokázal lidi zblbnout, ale neměl motiv k tomu, aby prováděl takovéto věci. V tomhle městě si totiž bohatě vystačil i beztoho, aniž by musel zdejší lidi přesvědčovat, že tady opravdu mrtvý vstávají z hrobů. Nikdo na světě nedokáže vládnout takovou silou.“

Asistentka Patricia byla tedy zatčena za čtyřnásobnou vraždu. Nehledě na to, jak skvěle měla svůj plán vymyšlený, nestačilo to na to, aby jí to prošlo.

Jediná záhada byla, koho viděla ta žena, kterou přišla navštívit její matka. To bylo jediné, co moc nezapadalo, jelikož ta žena tam skutečně byla. Dokonce jí prý někdo viděl jít po ulici směrem na hřbitov. Byla to tedy jediná záhada, která pro detektiva zbyla, jenže jako by jí detektiv ani nechtěl nějak dál rozvíjet. Obával se totiž, že by mohl přijít na něco, co by dost možná přesahovalo rámec jeho možností. Nechal to tedy být.

Vrahův omyl

„Heleno, nevíš, kde mám ten zelený svetr?“ kapitán z pražské kriminálky balil na dlouho vytouženou a stále odkládanou dovolenou. Zločinci bohužel nerespektují, že i chlapi z mordparty by potřebovali občas někam vyrazit za odpočinkem.

„Tady je, Slávku.“ Helena se usmívala. Těšila se moc, chystali se na svůj první společný výlet, který už několik měsíců odkládali, protože její přítel „pořád řešil nějaké mordy“, jak tomu Helena říkala.

Sedla si v kuchyni a zamyslela se. Připadalo jí to tak dávno, co Slávka poprvé potkala při vyšetřování smrti její kamarádky Jany. Přitom to není ani rok a půl. Nečekala, že najde sobě blízkého, a tak citlivého člověka mezi detektivy, kteří jsou v jednom kuse nuceni se zabírat násilím.

Ze snění ji vyrušil Ben. Její zlatý retrívr měl pocit, že si ho v tom balení nikdo nevšímá a začal Heleně olizovat ruku. „Necháš toho,“ odstrčila ho Helena. Tak zase do práce, ať už konečně vyjedou! Rychle pryč, než Slávka někdo zase odvolá. Zatím to vypadalo, že srpnové vedro utlumilo veškeré vášně i v podsvětí, tak proč toho honem nevyužít. Hlavně odjet někam hodně daleko, kde Slávka nikdo nezná. Byla proto ráda, že nechal na ní, kam pojedou. Zdálo se, že už nic nebrání, aby strávili nejbližších čtrnáct dní v malém hotýlku, zapadlém kdesi na Moravě.

Pavel Lukáš pochopil svůj omyl. Najednou se mu rozbřeslo! Proč byl tak slepý. Vždyť k vůli tomu románu opustil své dva úžasné kluky a ženu, která mu až do té doby byla oporou. Najednou vše uviděl v jiném světle. Pro Blanku byl pouze náhrada, hojila si jejich vztahem rány z nepodařeného manželství a Pavel byl první po ruce.

Poznali se na jednom večírku, kam byl pozván bývalým kolegou Radimem a Blanka, tehdy kolegova druhá žena, mu hned zpočátku nadbíhala.

Trochu se opili, trochu flirtovali, no a měli příležitost, protože Radim odešel dříve, tak Pavel Blanku doprovodil domů, aby nešla sama. Po cestě mu vyprávěla, jak je nešťastná, že přišla o dítě, něco mlela o sebevraždě bývalé Radimovy manželky, moc tomu nerozuměl. Líbila se mu, doma byla s Květou v poslední době nuda, stále se vymlouvala na únavu a bolest hlavy. Tak si začal román.

Dnes už to ale viděl jinak. Stal se jen nástrojem Blančiny pomsty, když zjistila, že je jí manžel nevěrný. Ještě, že mu to kamarád Vláďa prozradil, jinak by byl za blbce. Vláďa Plachý, spolužák Pavla z ‚vejšky‘ prohlásil, že většího proutníka, než Radima nezná, Blanka, že je na něj naštvaná a nejspíš si potřebovala zvednout sebevědomí. Vláďa byl dnes vůbec nějak sdílný, Pavel měl pocit, že něco zůstalo nevyřčeno, ale oba neměli mnoho času na rozhovor.

Pavel se rozhodl, že vše napraví. Nakoupil dárky pro kluky, sbalil si věci a zatelefonoval manželce, že za nimi přijede na dovolenou. Květa byla s kluky na Moravě. Trochu se divila, ale nakonec souhlasila, ať přijede.

Nastartoval motorku. Ještě se staví naposledy u Blanky a ten jejich nešťastný román ukončí!

„Slávku zpomal, je to tady samá zatáčka a už se stmívá“, strachovala se Helena.

„Promiň, zamyslel jsem se. Viděla jsi toho motocyklistu, co nás teď předjel? A za ním hned to fáro, ten taky jel jak blázen, jako by se honili“, rozčiloval se kapitán Veselovský.

„Snad nechceš pracovat i na dovolené? Nejraději bys jim dal pokutu, co?“ smála se Helena.

„Ale ne,“ mávl rukou Slávek, „to nechám na dopravácích. Napadlo mne jen, že jsem už to auto někde viděl, jen nevím kde, mělo takovou zvláštní metalízu.“ Kapitán Veselovský vrtěl hlavou, něco mu to auto připomnělo, jen nevěděl co.

„Ty prostě nepřestáváš pracovat ani na dovolené.“ Helena si povzdychla, ale nezlobila se. Hlavně aby dojeli na místo a nezabloudili. Už je špatně vidět. Těšila se na teplou večeři a útulný pokojík, který znala už od dětství, kdy tam jezdili s rodiči na dovolenou. Ty časy jsou už dávno pryč, ale věřila, že na ty pěkné vzpomínky naváže novou kapitolou.

„Tady je benzinka, nedáme si polívku? Říkala jsi, že jsou zde vyhlášené.“

„Slávku, ne, pan domácí na nás čeká s večeří. V jeho penzionu vaří výbornou domácí kuchyni.“

A tak je Slávek poslušně jel dál. Však už to není daleko.

Pavel jel už dlouho a začalo se stmívát. Pojednou ucítil divnou únavu. Musím se stavít na kafe, pomyslel si a zastavil na první benzínce, co mu přišla do cesty. Byl překvapený, kolik tam sedělo lidí. Objednal si silného turka a dal se do řeči s prodavačem:

„Máte tu plno, to děláte tak dobrý kafe?“

Muž se usmál: „To nevím, ale polívky mojí ženy jsou zde vyhlášené. Nechcete ochutnat, dnes máme bramboračku?“

„Tak mi ji dejte, stejně mě nikdo s večeří nečeká.“

Pavel si pochutnával na polévce, byla opravdu dobrá, takovou už dávno nejedl. Naposledy u Květy, své ženy, ta uměla vařit!

Zaplatil a vyrazil do tmy. Drobně přšelo. Ještě že zná dobře cestu. Měl takový divný pocit. Už když jedl, cítil něčí pohled v zádech, jako by ho někdo pozoroval. Teď po chvíli jízdy znovu. Ve zpětném zrcátku uviděl světla. Ten vůz už za ním jel, než zastavil na benzínce. Nebo se plete? Měl trochu strach, a tak si oddychl, když ho vůz velkou rychlostí předjel. Už to není daleko. Za Luhačovicemi odbočí na Slavičín, a pak už jen kolem Rokytnice a bude brzy v Jestřábí. A v něm malý penzion, kam jezdili už s kamarády od dětství a Květa se tam zalíbilo. Pro kluky tam byl ráj. Jeho kluci... už se na ně těšil a věřil, že i oni na něj. Kontakt s nimi za ten půlrok neztratil, Květa mu je ráda často posílala na víkend, když se cítila unavená z práce.

Za autobusovou zastávkou Rokytnice silnice vede do lesa, po chvíli vystupuje ven a už jsou vidět světla Jestřábí. Netrpělivě přidal plyn. Pojednou ho oslnila silná záře a zleva, z cesty z lesa, vyrazilo auto. Dostal smyk, položil motorku, a pak...už jen tma.

Probral se velkým chladem, celým tělem, jako by mu procházel mráz. Najednou spatřil, jak se k němu někdo sklání a dává mu dlaň před obličej. Polekal se, chtěl se bránit, ale nemohl se ani pohnout, tak zavřel oči a ani raději nedýchal... ten obličej zná... zase tma.

V Jestřabí, v malém penzionu Vlára, seděli v jídelně Slávek s Helenou a pochutnávali si na vynikající večeři.

Tak dobrou svíčkovou jsem už dávno nejedl, pomyslel si kapitán z pražské pátračky raději jen v duchu, aby se snad nedotkl kuchařského umění svojí přítelkyně. Retriřr Ben také už s plným bříškem, spokojeně ležel Heleně u nohou.

U sousedního stolu seděla žena s dvěma chlapci. Když přišli, Helena se s ní zdravila a představila mu ji jako Květu. Zdála se mu nervózní. Asi na někoho čekala.

Jinak byla jídelna prázdná. Ostatní se přesunuli do vedlejší místnosti, odkud se ozývala hra na kytaru a veselé prozpěvování. Chata neměla televizi, ale to nikomu nevadilo. Všichni návštěvníci se znali a vystačili si bez ní. Naopak to místo vyhledávali, aby si odpočinuli od všech strastí světa. A pan domácí se snažil, aby byli spokojeni. Žádný internet, žádná televize a signál na mobil jen na kopečku za chatou, to byl základ úspěchu regenerace nervového systému. Proto Helena vytáhla Slávka do těchto míst svého dětství, kde se zdálo, že čas se zastavil. Doufala v malou pravděpodobnost zastižení na tomto místě, kde lišky dávají dobrou noc, a kde se snad ani žádné zločiny nemohou páchat, jak je tu krásně.

Přidali se ke zpívající skupině. Po chvíli vešel pan domácí. Všichni ztichli, byl nějaký bledý. „Zrovna přijel syn a říká, že u Rokytnice v lese byla nějaká ošklivá bouračka. Je tam záchranka a policajti.“

Otevřenými dveřmi nahlédla žena, co seděla prve s chlapci v jídelně:

„Nebyla tam motorka?“ zeptala se.

„Ano, ten muž jel na motorce. Vypadá to s ním špatně, asi ho převezou vrtulníkem do nemocnice ve Zlíně.“

Žena zbledla: „Snad to není můj manžel, měl už tu být a jel taky na motorce.“

„To může být někdo jiný, nepanikařte. Ale pro klid vaší duše zavolám kamarádovi od policie ze Slavičina.“

Zatím, co pan domácí telefonoval vzadu za domem, v chatě všichni ženu utěšovali. „Neboj se, Květo, Pavel je zkušený řidič, to nemůže být on.“

Slávek vyšel ven a zapálil si cigaretu. Domácí k němu seběhl a smutně povídá:

„Tak bohužel, zraněný je skutečně Pavel Lukáš. Vůbec nevím, jak to mám paní Květě říct. Pomůžete mi, prosím? Máte určitě s takovou situací zkušenosti. A pak má můj kamarád ještě jednu prosbu. Něco se mu nezdá na té nehodě. Není jasné, proč pan Pavel vlastně havaroval. Cesta je tam docela přehledná. Když jsem se o vás, pane kapitáne, zmínil, požádal mě, abych vás poprosil o pomoc s vyšetřováním.“

„A je to tady zas!“ uslyšeli za sebou Helenu, co vykoukla ze dveří. „Zaslechla jsem vás. Květě to povím raději sama, ještě, že už její kluci spí! Ty jed, budeš víc platný u nehody.“

Slávek si oddechl. Byl rád, že se nezlobí.

V lese u rozcestí už ho čekalo policejní auto. Vystoupil mladý muž příjemného vzhledu. Podali si ruce:

„Kapitán Veselý“

„Dobrý večer, pane kapitáne, jmenuji se Karel Dobrý. Sloužím jako strážmistr u policie ve Slavičíně. Byli jsme zavoláni k dopravní nehodě, ale nějak se mi to nezdá. Ten řidič skoro vůbec nebrzdil, prostě asi za jízdy položil motorku a narazil do stromu. Jako by se něčeho lekl. Když přijela sanitka, říkali, že je v bezvědomí a že má asi poranění páteře. Ale ten muž, co ho našel, tvrdí, že se na chvíli probral a něco mumlal, jako: „ta tvář, ta tvář...znám ho...“ Už ho odvezl vrtulník na traumatologii ve Zlíně.“

Kapitán Veselý pokynul neznámému vedle stojícímu muži a strážníkovi řekl: „Zajistěte místo činu, a tady tu odbočku taky. Teď tu už nic neuvidíme, ale ráno brzy za světla to tu znovu prohledáme. Já si teď promluvíím s tímto mužem.“

Přistoupil k němu: „Tak mi, prosím, povězte, jak jste ho našel?“

„No, já jel na kole z práce domů, a když jsem vjížděl po silnici do lesíka, v dálce jsem uviděl takový podivný záblesk světla. Na UFO nevěřím, tak jsem myslel, že někdo otáčí vůz. Ale zpět žádné auto nejelo, jen jsem v dálce matně viděl koncová červená světla nějakého vozu. Bylo mi to divné, a tak jsem dával pozor a rozhlížel se a najednou jsem uviděl v pangejtu tu motorku a pak toho muže. Šel jsem k němu a zkušel mu tep, jestli žije a on najednou otevřel oči a zamumlal něco o té tváři. Asi blouznil.“

„Měl jste dojem, že chce popsat, co se mu stalo?“

„Možná, nevím, moc jsem mu nerozuměl, a pak hned zase ztratil vědomí. Zavolał jsem záchranku. To je všechno.“

„Dobře, děkuji. Tady strážmistřovi ukažte občanský průkaz, abychom si mohli zapsat vaši adresu, a domluvíme se s vámi na sepsání výpovědi.“

Kapitán Veselý si svítil baterkou na silnici, ale nedoufal, že v té tmě něco najde. Zašel se ještě podívat na tu odbočku do lesa, odkud údajně cyklista viděl ten záblesk „UFA“. Bylo to tam docela rozbahněné, protože zvečera trochu sprchlo. Takže viděl celkem slušné otisky nějakých pneumatik a u toho otisky velkých bot. To nemohlo být dlouho, co zde to auto stálo a někdo z něj vystoupil. Rozhlédl se kolem a zavolał strážmistřa Dobrého, aby to místo obehnal páskou a silnici zajistil značkou. Víc dnes v té tmě nemá cenu pátrat. Ráno budou pokračovat. Když odcházel, zahlédl na zemi oharek od cigarety. Ten, co čekal, si z dlouhé chvíle i zapálil. Pro jistotu ho opatrně sebral do sáčku, který nosil stále v náprsní kapse. Ráno snad přijede větší parta ze Slavičína, i když už tušil, že bude muset zavolat starému kamarádovi ze Zlína. Pokud se potvrdí cizí zavinění, může se z toho vyklubat pokus o vraždu, a na to by už přijeli kolegové z kraje.

Najednou jako když do něj střelí:

„Strážmistře, pojdte sem! Víte, mohu se mýlit, ale pro jistotu někoho pošlete hlídat do nemocnice Pavla Lukáše. Ať zjistí, jak mu je a pokud se probere, zeptá se doktora, zda je možné ho vyslechnout. Protože jestli je to pokus o vraždu, přijde se asi pachatel podívat, zda nemůže oběť něco vyzradit. A hlaseť mi, co jste zjistili!“

V chatě zatím vládla posmutnělá nálada. Nikomu se nechtělo jít spát. Většina z hostů zraněného Pavla znala. Na chatu jezdili jako skalní příznivci tohoto odlehlého místa. Když se kapitán Veselý vrátil, všechny oči se na něj tázavě upřely.

„Moc toho zatím nevím“ obrátil se na Květu, „váš manžel havaroval a odvezli ho do Zlína. Zatím je v bezvědomí. Zítra se dozvíme více.“

Květa nic neříkala. Heleně připadala nějak zamlklá už při jejich příjezdu. Přistoupila k ní a konejšivě jí položila ruku na rameno. Květa se najednou rozmluvila:

„Víš, Heleno, my jsme teď nějaký čas s Pavlem bydleli odděleně. Měl ženskou. Ale o kluky se staral, bral si je na víkendy, bylo to příjemné, mohla jsem si odpočinout. Včera mi najednou zavolał, že za námi přijede, že chce se mnou mluvit. Měla jsem z toho strach. Už jsem si zvykla, ale kluci by určitě chtěli, aby se vrátil.“

„A ty ne?“

„Upřímně? Ne. Ale dovolenou jsem dětem kazit nechtěla, tak jsem mu řekla, ať přijede.“

Kapitán Veselý zpozorněl: „A kdo byla jeho milenka, nevíte?“

„Nezajímalo mne to!“ odsekla Květa. Najednou se rozbřečela: „Já mu pořád říkala, ať si koupí auto, a tu motorku prodá, že to není bezpečné, vždyť je to nezodpovědné, otec od rodiny a takhle hazarduje. Kdo mi teď bude pomáhat s kluky, teď budu na všechno sama.“

Sklouzla do hysterie. Helena ji chytla pevně kolem ramen a odvedla ji. „Pojď, dám ti prášek a lehneš si!“

Slávka napadlo, že ji vůbec nezajímalo, jak se manželovi daří! Je zahleděná jen do sebe a lituje se, napadlo ho. Ta jistě neříká celou pravdu!

Nazítří ráno bylo na silnici v lesíku mezi zastávkami v Rokytnici rušno. Přijela výjezdovka ze Slavičína, ale nevěděli si s tím moc rady. Měli dojem, že v tom ten kapitán z Prahy hledá zbytečně mouchy. Pro ně to byla nehoda na mokré silnici. Nějaký záblesk v dáli považovali jen za výplod fantazie statečného vzpěrače pivních půllitrů. Místní známá firma, mysleli si. Ale Pavel Lukáš byl skvělý a zkušený řidič, to kapitán Veselý věděl, říkali to jeho kamarádi a konečně ani jeho žena to nepopřela. A taky tu bylo svědectví toho cyklisty, prý vzpěrače půllitrů, který ale včera nevypadal opilý. Rozhodl se tedy pro jistotu zavolat starému kamarádovi ze studií dnes již majorovi Váchalovi. S Čendou toho prožili hodně, nejednu lumpárnu vymysleli, inu mládí!

Než přijede mordparta, obhlížel si znovu místo, kde předešlý večer určitě parkovalo nějaké auto. Stále se mu vracela vzpomínka na včerejší jízdu autem, na chvíli, kdy ho předjížděl motocykl a vzápětí to auto, to mu bylo nějak povědomé. Ale pak žádnou havárku nepotkali, musel ten motocyklista někde zastavit, a tím pádem i to auto, pokud ho tedy sledovalo. A on s Helenou je zatím předjeli.

„Polívka!“ vykřikl najednou, až sebou ostatní trhli. No jasně, jeli přece kolem té vyhlášené benzínky s polívkami. Musí se tam jet podívat, aby zjistil, zda se nemýlí.

Major Váchal věděl, že Slávek je zkušený kriminalista, proto neváhal a poslal své chlapce za ním do terénu.

„Kluci zajistěte všechny stopy, protože Slávek ví, co dělá, své práci rozumí, tak ať mi před tím Pražákem neuděláte ostudu!“

A kluci se činili, jen co je pravda, místo bylo předem zajištěno, ocenili, že se jim tam nikdo nebrouzdal a nepodupal to tam. Kapitán Veselý jen mávl rukou a na slova uznání odvětil, že je to hlavně zásluha místního strážmistra Dobrého. Odlili stopy pneumatik a i nějakých bot kolem a převzali si oharek od cigarety. Rozhlédli se po okolí a nafotili silnici. Uvidí se, co z toho bude. Ještě vyslechnout všechny svědky. Snad se už Pavel Lukáš probral.

Květa využila kapitánovy nepřítomnosti, rychle zabalila, posadila kluky do auta a vyrazila na cestu domů. Kluci brzo usnuli, tak měla klid na přemýšlení.

Musí jet za Vládou, musí vědět, co se stalo! Proč jen za nimi včera nepřišel? Byli přece domluveni, že jí pomůže manželovi vysvětlit situaci.

Co si vůbec Pavel myslel? Že když si našel jinou, ona že bude sama? A pak najednou, když si usmyslí, že se zase vrátí? A ona že ho zase přijme s otevřenou náručí? Cítila se ponížena a byla uražená. Takový měli spokojený život. Myslela si, že má pěkné manželství a najednou taková zrada. Ta čůza Nováková uměla jen odvádět chlapy od rodin. Však už to jednou udělala a šla přes mrtvoly, vždyť u toho byla nějaká sebevražda, jak se povídalo...

Kde včera ten Vláška byl? Snad ho nenapadlo udělat nějakou blbost? Honily se jí v hlavě různé myšlenky... Už aby byla v Praze.

V nemocnici strážmistr zjistil, že Pavel Lukáš je stále v bezvědomí. Od lékaře se dozvěděl, že stav je vážný, nastalo krvácení do mozku, a pokud se pacient probere, není jisté, zda si bude něco pamatovat. A nejspíš zůstane ochrnutý na dolní končetiny.

„Je mi ale divné, pane kapitáne, že tam za ním nikdo nepřišel, ani jeho žena. Ani se po něm zatím nikdo cizí neptal. Jak jste nařídil, seděl celou noc za dveřmi náš člověk. Já ho teď vystřídám.“

Kapitán Veselý položil telefon. Ani se tomu po včerejším rozhovoru s Květou Lukášovou nedivil. Ta ženská něco tají. Vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby měla taky nějakého šamstra. No nic, řekl si, pojedou si dát vyhlášenou polévku.

Seděl nad horkým česnekovým krémem a musel uznat, že je důvod se zde na cestě zastavit. Takovou lahodu už dávno nejedl. Nějak se ale nemohl soustředit na tu dobrotu. Vrtalo mu v hlavě, jak rychle se Květa Lukášová vytratila. Ani nikomu nic neřekla. I Helena byla překvapená. Naštěstí si ale vzpomněla na Pavlova kamaráda ze studií, který s ním sem na chatu jednou také přijel, nějaký Vláška Plachý, inženýr, pracuje v jedné stavební firmě v Praze. Bude tam muset zajet, snad se Helena nebude zlobit.

Vzal prázdnou misku a odnášel jí na odkládací stůl. Při tom se rozhlížel po místnosti. Kdyby člověk seděl v této uličce, ani by si nemusel všimnout, že ho někdo sleduje, řekl si. Je to tady pěkně schované. Postával u pultu a čekal, až muž obslouží zákazníka. Pak přistoupil a potichu se představil.

„Můžeme si někde promluvit?“ Přešli do zadní části. U pultu teď obsluhovala autorka úžasných polívek. Kapitán Veselý ukázal muži fotografii Pavla Lukáše.

„Viděl jste tu včera v podvečer tohoto muže? Přijel na motocyklu. Nevšiml jste si, že by ho někdo sledoval? A ještě by mne zajímalo, zda jste tu neviděl Toyotu s takovou zvláštní metalízou?“

„Nevyšetřujete tu havárku z Rokytnice? Ten muž tu skutečně byl, pamatuju si ho, protože se mnou dal do řeči. Byl pak takový zamyšlený. A při odchodu se stále rozhlížel. Všiml jsem si i toho auta, zastavilo totiž hned u vjezdu, zhasnul světla, ale nikdo nevystoupil. Bylo mi divné, že nejde tankovat, ani nejde na jídlo. Když ten motorkář odjížděl, tak to auto vyjelo se zhasnutými světly. Víc nevím, byl tu včera frmol.“

Na Jestřábí u chaty seděla Helena s Benem a nastavovala tvář slunci. Když se Slávek vrátil, hned z dále se omlouval:

„Nezlob se, Helenko, pojedou teď asi na dva dny do Prahy. Slibuji, že až se vrátím, budu ti už pak cele k dispozici.“

„Máš pár věcí sbaleno na cestu i se svačinou. K obědu byl báječný řízek, tak jsem ti ho dala mezi dva chleby. A nemusíš mi nic vysvětlovat, já už dávno vím, že tě to pátrání nikdy nepustí! My to tady s Benem nějak vydržíme.“
Skvělá žena! Pomyslel si.

Na obloze se začaly objevovat mraky a začalo trochu mrholit. Kapitán Veselý zapnul stěrače. V hlavě se mu rojily myšlenky jedna za druhou. Při jízdě autem se mu vždy nejlépe přemýšlelo.

Kdo mohl mít největší prospěch z Lukášovy smrti? Jeho žena, její údajný milenec (zatím nevěděl, kdo to je, či zda vůbec existuje) nebo to byla pomsta Lukášovy milenký, že ji opustil? Ženské jsou mstivé, když někdo zradí jejich hrdost. Také nesmí zapomenout na možnost, že milenký měla manžela, a ten by měl také motiv, kdyby se o nevěře své ženy dozvěděl. Pojede si nejprve promluvit s kamarádem motorkáře Lukáše. Snad se od něj dozví, kdo byla Lukášova milenký a zda měla jeho žena také nějaký vztah.

Kolegové mu zjistili Plachého adresu. Když zastavil před domem, zazvonil mu mobil. Volal strážmistr Dobrý:

„Pane kapitáne, volám z nemocnice ze Zlína. Vystřídal jsem tady ráno kolegu a najednou se tu zjevil takový vysoký, štíhlý chlap středních let, už trochu prošedivělý blondák. Procházel se po chodbě sem a tam, byl mi podezřelý, pořád jakoby na někoho čekal. Když se objevil doktor, přihnul se k němu a něco mu překotně vysvětloval. Doktor mu něco odpověděl, ale do chlapa jako když střílí, rychle vyrazil pryč. Doktor mi pak řekl, že chtěl mluvit s Lukášem, prý má pro něj vzkaz od ženy, ale když mu odpověděl, že to policie zakázala, tak vzal roha.“

Kapitán Veselý strážmistřovi poděkoval za zprávu, pověřil ho, ať dále Lukáše hlídají a zavěsil. Přistoupil k domu a zazvonil. Snad se tu konečně dozví, kdo je ta milenký Pavla Lukáše, aby mohl pokročit ve vyšetřování.

Inženýr Plachý seděl v křesle a utěšoval Květu Lukášovou:

„Neboj se, Květuš, nás přece nikdo podezřívát nebude. A nevíš, proč to vyšetřuje policie? Přece to byla nehoda, ne? A proč jsi tak narychlo odjela, mohlo by to být podezřelé!

„Nechtěla jsem to zatím říct klukům, na to je dost času. Budou teď pár dní u mámy, než se to vše vyjasní. A proč jsi za námi nepřišel, byli jsme přece domluvený, že mi pomůžes Pavlovi vše vysvětlit.“

„Měl jsem v práci mimořádnou poradú, ale myslím, že už je to teď stejně jedno.“

Najednou někdo zazvonil. Plachý šel otevřít. Kapitán Veselý mu ukázal průkaz a vešel dovnitř. Tam uviděl Květu a zarazil se: Tak kamarád utěšuje přítelovu ženu!

„Vás bych tu nečekal. Ale aspoň vás nemusím hledat, když jste mi ráno tak náhle zmizela. Vy dva se znáte?“

„No stejně byste se to dozvěděl. Co Pavel od Květy odešel, trochu jsem jí pomáhal se vzpamatovat ze žalu,“ křečovitě vysvětloval Vláša.

Kapitán Veselý hleděl překvapeně z jednoho na druhého. Tak takhle to tedy je! Kamarád Pavla Lukáše je zároveň i milenec jeho ženy!

„Tak mi pěkně povězte, co jste dělal včera večer. Také by mne zajímalo, jak jste se vy dva seznámili a zda víte, kdo byla milenký Pavla Lukáše.“ Kapitán se posadil a pozoroval je, jak nervózně hledí jeden na druhého. To jsem zvědav, co si teď honem vymyslí, napadlo ho. Zpočátku měl dojem, že je vše jasné, minimálně, že je pan inženýr jedním z podezřelých, ale jak Plachý začal vyprávět, tato teorie se mu zbortila, jako domeček z karet.

Blanka Nováková se probudila oblečená na gauči. Nejprve si nemoha vzpomenout, co se vlastně včera stalo. Jen kdyby mě tak nebolela ta hlava. Zeptá se Radima, zda nemá nějaký prášek, často je na svou migrénu užíval.

Vstala a šla do ložnice, ale Radim tam nebyl. Postel byla netknutá. Zarazilo ji to. Co se to vlastně včera stalo? Vzpomínky na ten nepěkný večer, se jí začaly vynořovat.

Vůbec poslední období bylo to nejhorší, co zatím v životě zažila. Když přišla o dítě, oběma se jim zhroutil svět a Radim se jí začal odcizovat. Zdálo se, že její smutek ho jen dráždil. Byl na ni vysloveně hnusný. Měla pocit, že jí to dává za vinu. Takový nesmysl! A pak... začal se stále později vracet z práce, až se jednou dozvěděla, že je jí nevěrný. Pověst o jejím muži nelhala, vzala si proutníka. Jak mohla být tak naivní?

Popadla ji zlost a při první příležitosti si začala románek s Radimovým bývalým kolegou. Doufala, že bude Radim žárlit a vrátí se k ní. Když včera viděl Pavla od ní odcházet, nasedl do auta a někam odjel. Vlastně ani netušil, že už je všemu konec. Pavel se tu stavil, aby Blance oznámil, že se vrací ke své ženě. Bylo jí to jedno, nemilovala ho. Byl jen nástrojem její pomsty. Přijel na motorce, jel pak za rodinou na Moravu, říkal.

Ale kde je Radim teď? Večer, když se tak náhle ztratil, usnula na gauči, když se před tím trochu posílila domácí pálenkou. Jak to, že se ještě nevrátil?

Najednou uslyšela cvaknout klíče v zámku. Oddechla si.

„Kde jsi byl celou noc?“ zeptala se nesměle.

Radim jí odsekl: „Nestarej se, nic ti do toho není...“ Vypadal hrozně. Byl neupravený a jeho oči těkaly z místa na místo. Blanka chtěla říct něco smířlivého, vysvětlit to, vždyť by se vše dalo ještě napravit, ale najednou někdo zazvonil u dveří. Překvapeně koukala na manžela, jak sebou škubl a zmizel do ložnice se slovy: „Pro nikoho tady nejsem.“

Kapitán Veselý seděl v autě a přemýšlel. Nikdy by mu ani na mysl nepřišlo, že mu ten protivný chlap Novák vstoupí znovu do cesty. Předchozí případ se mu znovu připomněl. Jak je ten svět malý. A to měl tak pěknou teorii o milenci Květy Lukášové, co by se rád zbavil manžela své milenky. Ale inženýr Plachý měl neotřesitelné alibi. Večer byl v kanceláři a vidělo ho tam spoustu kolegů na nějaké mimořádné poradě.

Ale dozvěděl se zajímavou skutečnost. Milenkou Pavla Lukáše byla Blanka Nováková, druhá žena Radima Nováka, kterého před rokem a půl vyšetřoval, když se zastřelila jeho první žena. O dítě, které spolu čekali, přišla, a to bylo možná příčinou neshod v novém manželství. No jasně, Radim Novák, vyhlášený proutník! U něj bylo jen otázkou času, kdy se znovu spustí. Nováková prý dle slov Plachého hledala u Pavla útěchu, no a taky to asi bylo trochu natruc. Pavel Lukáš byl Radimův bývalý kolega a všichni se znovu potkali na nějakém večírku.

Nejprve to vypadalo, že budou mít pravdu chlapci ze Slavičína, ale po rozhovoru s technikou si už byl jistý, že se tu jedná o pokus o vraždu. Nasvědčovaly tomu stopy pneumatik jak na silnici, tak i na vedlejší cestě. Z nedopalku cigarety se určitě zjistí DNA. A ten blondatý podezřelý chlap z nemocnice ve Zlíně, to vypadá na Nováka. Pojede teď za ním. Je sobota, tak by měl být doma. Byl zvědav, koho tam zastihne.

Před jejich domem uviděl stát auto se stříbrnou metalízou. Byla to Toyota Land Cruiser. Sáhl na kapotu, byla ještě teplá.

Najednou se mu rozbřeslo! Vrátil se mu ten pocit, že auto, co je předjíždělo po cestě na Jestřábí, už někde viděl. Bylo přece Nováka. Ta jeho metalíza se mu vryla do paměti. Viděl ho

tu stát před domem, už tehdy, když před rokem a půl vyšetřoval smrt Novákovy první ženy. Vzorky odebrané z místa činu odpovídaly podle techniků vozu Toyota. Zajímalo by mě, zda se budou shodovat s tímto vozem, pomyslel si. Začínalo se to rýsovat. Kdo z těch dvou byl za volantem? Byl tam Novák sám, nebo tam byli oba?

Zazvonil. Dlouho nikdo neotevíral, jen záclonka za oknem se nepatrně pohnula. Tak zazvonil znovu. Nakonec mu přišla otevřít Blanka Nováková.

Skoro ji nepoznal, jak zestárla. Ta neměla jednoduchý život, řekl si.

„Paní Nováková, je doma váš manžel? Rád bych s ním i s vámi mluvil.“

„Ale manžel není doma.“ Nováková se začervenala.

„To nevádí, promluvíme si tedy jenom s vámi.“

Vešli do bytu. „Paní Nováková, řekněte manželovi, že s ním nutně potřebuji mluvit. Nemá cenu se schovávat.“ Novák vykoukl z ložnice:

„Co tu chcete?“ Bylo vidět, že je silně nervózní. Blanka na něj nechápavě koukala.

Asi zrovna přijel, pomyslel si kapitán Veselý. Byl zvědavý, co se dozví, zjevně se ještě nestihli domluvit. Dle reakcí Novákové, pochopil, že byl na výletě Novák sám.

Využil rozpaků a zhurta na něj spustil:

„Povezte mi, kde jste oba byli včera večer!“

Zaražený Novák se najednou probral a zvýšeným hlasem překotně vysvětloval:

„Blaničce nebylo včera dobře. Vařil jsem jí čaj, a pak jsme se společně dívali na tu detektivku v televizi, co běžela od osmi hodin. Že, Blani? Šli jsme brzo spát.“

Blanka na něj nevěřičně zírala. Bylo vidět, že je vyvedená z míry. Pak nejistě přikývla.

„Takže o té nehodě Pavla Lukáše nic nevíte?“ uhodil na něj kapitán Veselovský.

„O jaké nehodě,“ vyděsila se Blanka. „Vždyť tu včera večer ještě byl. Řekl mi, že jede za manželkou, chtěl se s ní udobřit.“ Otočila se na manžela: „Víš, rozešli jsme se.“ Novák nevěřičně opakoval: „Jak, rozešli?“

„Pavel Lukáš měl bouračku na motorce,“ pokračoval kapitán Veselý, „v místě nehody bylo spatřeno jedním cyklistou podobné auto, jako máte vy, pane Nováku!“ útočil dál detektiv a cíleně si trochu upravil skutečnost. „Zraněného pak ten cyklista našel a slyšel ho ještě vyslovit jedno jméno,“ vymýšlel si dál, kul železo, dokud bylo žhavé.

Novák se rozohnil: „Na tu dálku to vůbec nemohl poznat!“

„Jak víte, na jakou dálku to bylo?“ Novák se zarazil, viděl, že se dal nachytat. Blanka stála a nevěřičně kroutila hlavou: „Kde jsi vlastně včera byl?!“

„Měl byste konečně začít mluvit pravdu, pane Nováku. Vaše auto má ještě teď teplou kapotu, vrátili jste se před chvílí. V nemocnici vás také poznali. Sejmuli jsme otisky pneumatik, porovnat to s vaším vozem nebude problém. A cigaretu, kterou jste tam vykouřil, jsme poslali na rozbor DNA slin, které tam zbyly.“

Novák byl mimo. Přemýšlel o tom, co řekla jeho žena, a pochopil, jak se hrozně mylil! Všechno to bylo zcela zbytečné! Pokusil se zabít milence své ženy zcela zbytečně. Roztřásl se a ztěžka dopadl na židli. Pak se rozpovídal.

Radim Novák se vzpomínkami přenesl do předešlého večera, kdy přistihl Pavla vycházet z jejich domu. Jako smyslů zbavený nasedl do svojí Toyoty a jel za milencem své ženy. Viděl ho zde už několikrát. To nemohl snést. Ač sám věrností neoplýval, nevěru své ženy nebude

tolerovat! Jak si to Blanka představuje, začít si románek s jeho bývalým kolegou? A ten Pavel je tedy taky pěkný prevít, svede mu klidně manželku, a to je sám ženatý. To mu tedy nedaruje! Moralizoval, a vůbec mu nedošlo, že měří ostatním jiným metrem, než sobě.

Jel zpovzdálí a snažil se ho neztratit z dohledu. Musí se ho zbavit! Nedovolí, aby mu Blanku odvedl. Byla jen jeho. Škoda, že přišli o to dítě, měl strach, že ji doma už nic neudrží. Ale bez boje se nevzdá. Přemýšlel, jak se ho nejlépe zbavit. Srazit ho nemůže, to by bylo nápadné. Někde ho předjede a počká si na něj. Kam to jen jede?

Cesta ubíhala. Teď odbočil k nějaké benzince. Nenápadně tam za ním zajel, zaparkoval na kraji a zhasl světla. Jak se stmívalo, prosklenými výlohami uviděl uvnitř Pavla, jak si něco kupuje a sedá si ke stolu. Čekal, až vyjde, nasedne na motorku, a opatrně, nejprve bez světel, jel znovu za ním. Začalo mrholit. To by mu mohlo být ku prospěchu.

Ve Slavičíně mu už bylo jasné, kam jede. Míří do Jestřabí. Jednou tam spolu byli ještě jako kolegové. Rychle ho předjel a velkou rychlostí vyrazil kupředu. Po chvíli jízdy uviděl před sebou příhodné místo. Tam, kde silnice na chvíli zahýbá do lesíku, bude dobrá příležitost vykonat, co si předsevzal. Tam mu ty zálety zarazí. Blanka je jen jeho! Jel rychle, aby se měl čas připravit.

Zastavil na takové odbočce, kde tenkrát parkovali, když se šli do lesa podívat na houby. Obhlédl terén, postavil auto šikmo světly proti místu, kde čekal, že se Pavel objeví a zhasnul světla. Ještě si zapálil cigaretu, byl nervózní. Seděl v autě a kouřil otevřeným okýnkem, aby mohl poslouchat, až uslyší motorku. Napínal oči, zda uvidí v dáli její světla. Nervy měl napjaté k prasknutí. Snad to vyjde!

Když uslyšel zdáli motor a vzápětí uviděl i světlo motocyklu, rychle típl cigaretu, nastartoval, a když se motorka přiblížila, rozsvítil náhle světla a se šilným řevem motoru, vyrazil proti ní! Pak rychle zabrzdil, taktak že do motorky nevrátil, a strhnul auto doprava, aby se vyhnul srážce. Stranou zahlédl, jak Pavel na motorce prudce strhl řízení doprava ze silnice, motorka dostala na mokré silnici smyk, položila se a řidič vyletěl a narazil do stromu. Ani skoro nestačil brzdit. Radim otočil auto a seběhl se podívat, jestli se mu pomsta podařila. Pavel ležel divně zkroucený a zdálo se, že už nedýchá. Rychle nasedl do auta a odjel.

V Jestřabí zastavil za vesnicí a snažil se uklidnit. Snažil se zvolna dýchat, aby uvolnil napětí. Přemýšlel, co by měl teď udělat. Vystoupil z auta a šel se projít. Neměl odvalu jet zpátky stejnou cestou. Došel až na kraj vesnice, kde bylo malé bistro. Tam si sedl a dal si kafe. Přišel pěšky, jeho auto nikdo neviděl, tak se cítil celkem bezpečně.

Jak tam chvíli seděl, zaslechl u sousedního stolu hovor o nehodě nějakého motocyklisty. Mluvil o tom muž, co právě přijel. Prý nehodu objevil místní cyklista. Muž s očima navrch hlavy vyprávěl, že cyklista se zraněným ještě mluvil, než ztratil vědomí.

Když to Radim uslyšel, polekal se. Musí zjistit, zda je to pravda. Počká do zítřka, přespí v lese v autě a ráno zjistí, kam zraněného odvezli. Druhý den se dozvěděl, že Pavel leží ve Zlíně a vydal se tam. Byl celý rozlámaný a byla mu zima. Chvíli čekal na chodbě, nevěděl, kde Pavel leží a bál se někoho zeptat. Když uviděl doktora, dodal si odvalu. Při zmínce o policii ale zpanikařil a utekl. Nasedl do auta a raději jel rychle do Prahy. Doma se domluví s Blankou.

Kapitán Slávek Veselý seděl s Helenou a svým kamarádem ze studií majorem Čeňkem Váchalem na terase před chalupou v Jestřabí a pili kafe. Vzpomínali na svá studentská léta, co vyváděli na ubikacích za lumpárny. Major Váchal spokojeně hleděl na Helenu a pomyslel

si, že se ti dva k sobě skvěle hodí. Moc to Slávkovi přál. Po jednom nepodařeném manželství byl jeho kamarád dlouho sám.

Pojednou Slávek zvažněl:

„Díky, Čendo, žes mi ohledně té nehody věřil a podpořil mě. Hned zpočátku se mi na tom něco nezdálo. Ten večer, co jsme sem s Helenkou přijížděli, toho motocyklistu a i to Novákovo auto jsme po cestě viděli. Helena se mi ještě smála, že bych jim nejraději napařil pokutu za rychlou jízdu. Už tenkrát jsem měl pocit, že to auto je mi povědomé. No a včera se mi Novák pěkně sesypal, když zjistil, že se vlastně pokusil vraždit zbytečně. Takový vrahův omyl to byl. Že nebyl večer doma, bylo jasné i potom, co jsem se dozvěděl, že v televizi žádná detektivka tentokrát neběžela, byla totiž změna v programu, což nemohl vědět.“

Major Váchal smutně pokýval hlavou: „V nemocnici jsem se dozvěděl, že se Lukáš už probral a promluvil. Nováka poznal, když se nad ním skláněl. Báł se ho, tak nedýchal, aby si Novák myslel, že už je mrtvý. Došlo mu, že to bylo schválně. Ale bude na vozíku, bohužel.“

„Je mi toho chlapa líto, i když si to částečně taky zavinil sám. Má zkažený život, a žena se s ním rozejde, od té žádné pomoci čekat nemůže. Ta je teď spíš našťvaná, že se bude muset sama starat o kluky. Myslela si, že mu je bude strkat a užívat si s Plachým. Dobře jí tak. Plachý se na otcovskou roli moc netvářil.“

„Život se s nikým nemazlí a vlastně je docela spravedlivý. Každému to spočítá!“ poznamenal ještě Slávek.

Slunce pěkně hřálo a Ben spokojeně pobíhal kolem. Vypadalo to, že už jim nic nezabrání, aby si tu letošní dovolenou společně užili.

Vražda ve výtahu

Poručík Bernard Brix nepatřil k těm, kteří by se nechali vykolejit jakoukoli neobvyklou situací, přesto když byl povolán k tomuto případu, nezbylo mu než nechápavě kroutit hlavou. Stál před otevřeným výtahem a zadumaně si mnul bradu. Vysoký, hladce oholený muž v upnuté košili a tvídovém saku působil až surrealisticky, když si z několikametrové vzdálenosti prohlížel otevřený výtah.

Strážník Švec, který očekával detektiva na místě činu, se zaručil za to, že vše zůstalo v původním stavu – v pravém rohu kabiny opřené mrtvé tělo zhruba šedesátiletého muže, kufřík, zakrvavený nůž a nakonec nepřírozně zakroucená kytarová struna. Na těle zřetelné stopy bodání a škracení.

Brix přistoupil k výtahu, avšak nevstoupil do něj. Zachmuřeně si prohlížel každou píd' prostoru napovídající mu, kým zavražděný byl. Vyšší majetkové poměry byly naprostou samozřejmostí – drahé hodinky, oblek, perfektně udržovaný knírek a naleštěné italské boty. Poručík si byl jist, že nešlo o loupežné přepadení, nýbrž o chladnokrevnou vraždu.

Následně věnoval svou pozornost oběma zbraním. Nůž se jevil jako zcela nový. Jeho perfektní ostří nemělo s látkou a lidskou tkání žádný problém. Ačkoli rány byly přesné a hluboké, působily téměř rozpačitě. Jednalo se o tři rány, vyskytující se nahodile po celém hrudníku. Stejný problém nastal se strunou, ležící vedle. Proces škracení musel být několikrát přerušen a opětovně započat. Že by vrahem na poslední chvíli hnulo svědomí?

„Strážníku?“ pronesl poručík Brix klečíc před výtahem na muže za páskou.

„Ano, pane?“

„Jste si jist, že nikdo s výtahem do vašeho příjezdu nemanipuloval?“

„Ano. Na každém patře je kamera nasměřovaná přímo na výtah. Neměli jsme možnost ještě videozáznam shlédnout, nicméně bezpečnostní služba tohoto mrakodrapu se zaručila, že okamžitě zastavila provoz výtahu. Do mého příjezdu tu z ochranky někdo hlídal. Pro záznamy si akorát přijíždějí naši technici.“

„Inu dobře,“ klečel dál. „Pachatelé se odtud museli dostat po schodišti. Shlédněte videozáznam, vytvořte popis útočníků a okamžitě po nich začněte pátrat. Co zatím víme?“

„Ochranka vypověděla, že z výtahu vystoupili dva muži. Dole nastoupili tři. Co se ale dělo cestou do nejvyššího poschodí, netušíme.“

„Ať se stalo cokoli,“ napřímil se konečně poručík za doprovodu nepříjemného křupnutí v koleni, „zločinci jsou oba. Vzhledem k jejich neopatrnosti nebude problém je vypátrat.“

Po notné chvíli pohlédl na strážníka, který se zdráhal poručíkovi něco povědět.

„Víte,“ řekl zajíkávě. „Ono nic z toho nebude potřeba, poněvadž jsme je už zadrželi.“

„Cože? Proč jste to neřekl hned? Ta vražda působí velmi amatérsky, nicméně pokud se nechají okamžitě dopadnout, tak vše dává smysl. Vyslechl jste je?“

„No,“ poškrábal se strážník na hlavě. „V tom je další problém. Odmítají mluvit. Nejen odpovídat na naše otázky, ale dokonce odmítli i právního zástupce. Majitel mrakodrapu nám poskytl k dispozici jednu místnost, kde je hlídáme, dokud nepřijede kriminálka, aby je převezla na stanici. Bude to chvíli trvat.“

„Zkoušeli jste je rozmluvit?“

„Přírozně. Na žádné výhrůžky zákonem nereagovali. Jsou dosti zatvrzelí.“

„Proč odmítají mluvit?“ pronesl poručík Brix spíše sám k sobě a nepřítomně se zahleděl k výtahu.

„No. To já nevím, pane,“ odvětil netrpělivě strážník. Poručík si jej nevsímal. Postavil se před výtah a zavřel oči. Strážník stál za ním a neviděl, co ctěný Bernard Brix provádí. Otočil se směrem k policejní pásce a hlídal, aby se přes ni nikdo nepokusil dostat.

Poručík Bernard Brix si představoval, jak do budovy vchází tři muži. Dobře oděni. Významné pohledy. Možná jdou do nějaké z kanceláří vyřídit nutné finanční či administrativní záležitosti. Podle všeho přišli spolu. Přivolají si výtah, do kterého nastoupí. Je nutné, aby nikdo další do výtahu nenastoupil. Cestou dva z nich zabijí třetího. Jsou předem domluveni a mají zbraně. Proč to ale provedou zároveň? S dopadením museli počítat.

Otázek přibývalo.

*

Zatímco technici zkoumali místo činu, strážník z recepce přivedl muže, který byl svědkem příchodu oněch tří mužů.

„Děkuji, že jste se dostavil.“

„To je přece samozřejmost, pana detektive,“ pronesl recepční. „Takové věci se nestávají dennodenně.“

Skutečně málokdy se stane, že z výtahu vystoupí méně osob, než kolik jich nastoupí, pomyslel si Bernard Brix.

„Jsem rád, že jste je chytili,“ pokračoval recepční. „Jistě to jsou pěkní grázlové. Možná se dokonce jedná i o nějaký gang. Nikdy si nemůžete být jisti. Já bych je hnal hned za katr a zavedl bych trest smrti.“

„Zajímavá teorie, kterou raději přenecháme politikům, co vy na to?“ usmál se poručík, který se nerad pouštěl do filozoficky právnických otázek s lidmi, kteří mluví dříve, než uvažují. Pokud vůbec uvažují. „Znáte zavražděného?“

„Samozřejmě,“ usmál se recepční. „To je – ehm – byl pan Sebastian Egrt. Jeho firma zde dříve sídlila. Slyšel jsem, že zkrachoval. Občas zavolaal a pronajal si nějakou místnost jako krátkodobou kancelář. Na to se tu specializujeme – pronajímáme kanceláře například na den, když si chce někdo v soukromí a na úrovni domluvit významné obchodní transakce nebo jiné záležitosti. To byste nevěřil, kolik lidí využije tyto anonymní prostory. Pan Egrt volal velmi často. Byl slušný, tichý a vždy platil předem.“

„Takže na dnešek měl pronajatou kancelář?“

„Ano,“ usmál se recepční s upnutým motýlkem. „Ale tentokrát to bylo zvláštní, protože se ptal po kanceláři v nejvyšším patře. Jeho firma v minulosti sídlila ve čtvrtém podlaží a vždy jsme mu pronajímali nějakou místnost v těch místech, protože neměl rád změny. Dokonce na zdech zůstaly vyvěšeny všemožné certifikáty a firemní ocenění. Nyní chtěl výš a já se tomu přirozeně divil, ale jsem obyčejný recepční, ale dávno jsem pochopil, že dokud se platí, není nic problém.“

„Zajímavé,“ mnul si poručík bradu, přičemž očima o recepčního vůbec nezavádil.

„Takže bylo obvyklé, že si pan Egrt takto přivedl návštěvu?“

„Ale co vás nemá!“ téměř vykřikl. „Naopak. Pan Egrt využil každé minuty, kdy měl kancelář pronajatou. Návštěvy mu chodili bez doprovodu. Když tak o tom přemýšlím, dnes bylo všechno jinak.“

„Neprohlédl jste si je? Neviděl jste někdy v minulosti jednoho z těch dvou pánů?“

„Víte, to je součástí mojí práce, pozorovat lidi a vnímat jejich zvyky, přání a potřeby. Na tváře mám dobrou paměť a jsem si jist, že oba pánové byli v této budově dnes poprvé. Mám ovšem takový pocit, že jednoho z nich odněkud znám. Kde jsem ho jen viděl? Dobrý pocit z toho vskutku nemám.“

„Děkuji vám,“ usmál se poručík a poprvé se na recepčního zahleděl. Přikývnul a dal mu najevo, že je má opustit.

„Mohl bych ještě něco dodat?“

„Ano?“

„Víte,“ zajíkal se, „pan Egrt byl velmi pečlivý a musel mít všechno perfektně naplánované, a ačkoli jsme to po něm nikdy nevyžadovali, dával nám seznam hostů. Ti dva na něm nejsou. Je tam jenom jedna osoba. Jeho osobní lékař – doktor Lipský. Měl by tu být každou chvíli.“

Poručík zachmuřeně svažil obočí.

„Tak pokud dorazí, okamžitě ho nasměrujte ke mně. Děkuji mockrát. Pěkný den.“

*

„Pane poručíku,“ pronesl unaveně strážník, „chápu, že se jedná o velice závažný zločin, ale je toto skutečně nezbytné? – chci říct, že je jasné, kdo pana Egrta zabil. Zločince jsme chytli. Ti půjdou před soud a do vězení, ať už promluví či nikoli. Zde není žádná záhada, je mi líto. Známe vaši historii a často hledáte tajemství tam, kde nejsou.“

„Strážníku,“ pronesl nepřítomně poručík, když vyběhl schodiště. „Chcete být někdy detektivem?“

„Ne,“ odsekl. „Pochopte mě – tady je vše dané, mohli bychom být užiteční někde jinde. Nemyslím to nijak zle.“

„Můžete říci svůj názor,“ pronesl poručík, stojící na schodišti ve čtvrtém patře. „To je při naší práci důležité. Často si ten poslední, od koho byste to čekal, všimne něčeho zásadního a celý případ získá nový rozměr. Představte si, že dáte vozidlo k automechanikovi, protože vám prasklo lanko u stěrače a vy chcete lanko nové. On vám to opraví a zároveň si všimne – poněvadž je to profesionál – že by bylo vhodné doplnit brzdovou kapalinu. Vy byste to nechal být, však to nebylo součástí objednávky, já bych jej na to upozornil a kapalinu doplnil.“

Součástí naší práce není jenom dopadnout vraha, ale přijít na jeho motiv a na způsob, jakým byl zločin spáchán. Někdy v budoucnu se totiž může stát, že se někdo pokusí někoho zabít obdobným způsobem. V tu chvíli již budeme připraveni. Nebo to jednoduše chápejte jako cvičení vašich mentálních dovedností. Co vy na to?

Mimochodem, proč nechcete být detektivem?“

Strážník se na něho usmál a s klidem pronesl: „Mám pocit, že jsou všichni detektivové zbytečně moc užvanění.“

Poručík s úsměvem mávnul rukou a zabral za dveře. Chápal, že na mnohé působí jako blázen, když často i celé měsíce trávil nad neuzavřenými případy, snažíc se je vyřešit. Vždy se našlo několik minut, během kterých se mohlo přihodit něco, co by celý případ obrátilo naruby. Něco, na první i druhý pohled naprosto nepravděpodobného a nejasného. Za tím „něčím“ se hnál, dokud to nenalezl.

Jakmile vystoupili z prostoru schodiště mezi kanceláře, prostředí se rázem proměnilo. Útulné, světlé a skleněné kancelářské prostory dodávaly čtvrtému patru nádhernou vzdušnost a klidnost. Dvanácté patro, které bylo mnohem dražší, tak příjemně nepůsobilo.

„Když jsme tedy u toho,“ pronesl k strážníkovi poručík Brix rozhlížeje se po čtvrtém patře. „Jaký je podle vás motiv k dnešní vraždě?“

„Zřejmě to byli nějakí obchodní partneři, kteří se dozvěděli, že je pan Egrt na mizině, a tak se rozhodli konat.“

„Zajímavá teorie,“ zastavil se u velkého okna a hleděl na rozlehlé město, „ale co by z toho měli? Když ho zabijí, peníze tím nezískají. Spíše hromadu dalších potíží. Nějaký jiný nápad?“

„Vlastně bych jeden měl,“ chytil se strážník za hlavu. „Všichni zešíleli. Pokud bych ho chtěl zabít, určitě to neudělám v budově, která je prošpikovaná kamerami a ze které se nedostanu ven, aniž by si mě někdo všiml!“

„Vidíte,“ pohlédl poručík na strážníka, „že to jde, když se chce. Ve vašem případě, když jste našťvaný. Pokračujte.“

„Chtěli se snad nechat chytit?“ zeptal se.

„Tahle myšlenka se nabízela, ale v tom vzácném případě, kdy se zločinec úmyslně chce nechat dobrovolně lapit, snaží se, aby to tak nevypadalo. Oni vlastně vystoupili z výtahu s tím, že nechtějí odejít. Nijak se nebránili, neprotestovali. Prostě tu chtěli zůstat, aby viděli, co se bude dít dál.“

„Vždyť to říkám,“ rozčiloval se strážník, „že jsou to blázni.“

„K tomu nám jistě ještě něco poví ten recepční,“ zamysleně si zamumlal Brix. Otočil se o sto osmdesát stupňů a prohlížel si prostory kanceláře velmi pomalým pohybem hlavy. „Co si myslíte o té naplánované schůzce pana Egrta s jeho doktorem tady v kancelářích? Není to zvláštní?“

„Podle všeho měl pan Egrt více zvláštních návyků. Upřímně – chodil oblečený jako z třicátých let minulého století. Jeho firma zkrachovala, přesto měl potřebu se stále do bývalých prostor vracet. A to o něm nic dalšího nevíme. Proč by si tedy nemohl zvat doktora do kanceláře pronajaté na jeden den? Řekněte sám, je to to nejdivnější, co jste za dnešek viděl?“

„Ani náhodou,“ ušklíbl se na strážníka. Chtěl ještě něco dodat, ale v tom okamžiku mu zazvonil telefon. Byl to recepční s krátkým oznámením ohledně příchodu osobního lékaře pana Egrta.

„My o vlku...“ pronesl poručík, a ještě jednou se zahleděl z okna. „Co byste říkal, kdybychom se prošli do dvanáctého patra a tento případ uzavřeli?“

Strážník na něho vyvalil oči. Vrtalo mu hlavou, proč nepoužít druhý výťah. Za tento vysokohorský výstup bych měl dostat metál, pomyslel si. Když se vyšplhal až nahoru, poručík tam se samolibým výrazem ve tváři již nějakou dobu stál. Strážník byl v tu chvíli rád, že s takovou elitou nemusí často pracovat.

*

U širokého stolu z dubového dřeva, v jehož čele stál poručík Bernard Brix a jeho dnešní pobočník strážník Švec, se usadilo kromě dobře známého, usměvavého a pro všechny bezejmenného recepčního, před chvílí příchozího osobního lékaře pana Egrta, několik techniků, doktora Lipského a dvou mužů zarputile si hrajících na tichou poštu.

„Musím se přiznat,“ začal konečně poručík Brix, „že první věc, která mě po prohlédnutí místa činu zarazila, byla ta, proč by někdo někoho zabíjel dvakrát najednou? Co kdyby jedna metoda nebyla dostatečně účinná? Bylo by nepravděpodobné, že se jednalo o jediného vraha. Ale dva vrazi najednou? Musel je sžírat skutečně velký hněv. Podle všeho jste se s panem Egrtem znali (ukázal na oba pány), ale proč by tedy s vámi a s vaším hněvem nastoupil společně do výtahu?“

Poručík Brix udělal dramatickou pauzu, během které si pečlivě oba muže prohlédl. Jeden naprosto strohý – starý orel, který poznal všechny krajiny světa a neznal strach. Jeho rysy byly ostré a ošlehané. Poručík si nedokázal představit, čím by jej mohl vyvést z míry. Druhý muž byl zcela jiného ražení. Ačkoli byl oděný v saku a kravatě, stejně jako první muž,

necítil se v nich pohodlně. Jistě nebyl na takový oděv zvyklý. Na rozdíl od dokonale upraveného zevnějšku prvního muže, tento měl vlasy dlouhé, neoholené strniště přecházejícího až do plnovousu.

Poručík Brix si nedokázal nevšimnout, že je muž s plnovousem pozorován mužem z recepcie, který se dle výrazu ve tváři poprvé v životě mračil. Poručík ten pohled znal.

„Zaslechli jsme, že byl pan Egrt nucen zavřít svůj podnik. Zkrachoval. V dnešní době to není nic neobvyklého. Kancelář si zde někdy pronajímá kvůli tomu, aby uzavřel všechny pohledávky, dluhy a další obchodní záležitosti. Chtěl odcházet s čistým štítem, což je úctyhodné. Neznáme ovšem jeho osobní poměry. Co jeho rodina? Řekl bych, že pan Egrt byl muž, který si vše odpracoval. Nikdy nechtěl nic zadarmo. Chtěl si na to vydělat vlastníma rukama, aby mohl zase dát lidem práci a hlavně – zajistil svou rodinu.“

Strážník Švec na poručíka pohlédl a uvažoval, jak si může vymýšlet z patra takovou báchorku. Jeho zvědavost stále rostla, byl si totiž jist, že poručík na něco přišel, jen si své nedobrovolné posluchače musel naladit na správnou notu.

„Jenže pokud by si pan Egrt najal někoho, aby jej zavraždil – například kvůli pojistnému podvodu – takový člověk by se přece nechtěl nechat lapit, jenže tito dva pánové, kteří prokazatelně jeli výtahem s panem Egrtem ve chvíli jeho smrti, se *chtěli* nechat dopadnout. Nikam neutíkali. Zůstali zde a vyčkali na příjezd policie, s kterou tedy odmítají stále komunikovat. Což ale nijak nevádí, poněvadž my už stejně všechno víme. S radostí vám musím oznámit, že je případ vyřešen.“

Jak lékař, který se notnou dobu snažil neúspěšně ujmout slova, tak recepční i strážník na něho překvapivě pohlédli. Technici, kteří již dávno výstřednosti poručíka znaly, se jen nenápadně ušklíbili.

„Pan Egrt si pronajal kancelář zde ve dvanáctém patře místo jeho obvyklého čtvrtého patra. Provedl to tak z vlastní vůle nebo tím byl zde přítomnými pány donucen? Na chvíli připustíme, že se pan Egrt ocitl s těmito dvěma muži v kabině výtahu nedobrovolně. Bez náznaku obrany. Ještě nevíme, co pana Egrta zabilo ve skutečnosti – zda pobodání či škracení strunou. Pokud pitva odhalí jednu či druhou možnost, může to znamenat, že vrah je jen jeden. Nemohl mít ovšem pan Egrt nějaké zdravotní potíže a brát léky? – pane doktore, bylo obvyklé, že si vás pan Egrt zval do kanceláře?“

„Ale vůbec ne,“ pronesl vyrovnaným hlasem postarší lékař. „Poprosil mne, zda bych se za ním stavil výjimečně zde. Nežádal o vyšetření, nýbrž chtěl, abych s sebou přinesl jeho lékařské zprávy. Podezřívám jsem ho, že si je chce okopírovat a probrat je s dalšími lékaři. Teď vidím, že tomu tak není.“

„Přesně tak,“ přerušil jej poručík Brix. „Nebral náhodou pan Egrt nějaké léky? Netrpěl závažným onemocněním?“

„Pan Egrt bral mnoho léků. Měl vrozenou srdeční vadu a upřímně...zbývalo mu maximálně několik týdnů života.“

Nyní i technici zpozorněli a s překvapivým zájmem se rozhlíželi po celé obsádce kanceláře. Při pohledu na vrahy, bylo všem jasné, že oni nijak překvapeni nejsou.

„Jistě měl k dispozici nějaké léky proti bolesti, je to tak?“

„Ano,“ přitakal mírně lékař. „Předepisoval jsem mu relativně silné. Trpěl velkými bolestmi. Vždycky jsem žasl, jak dokáže se stále stejnou vážností probírat obchodní záležitosti. Všichni ostatní by se zaměřili na svoje zdraví.“

„Děkuji, pane doktore,“ přerušil poručík Brix snovou úvahu. „Panu Egrtovi nezbývalo příliš času, a protože zde mluvíme o distingovaném a pečlivém muži, který měl rád všechny své záležitosti v pořádku, proč si pro dnešek pronajal kancelář? Zřejmě jej trápilo, že jeho

podnik zkrachoval a nechtěl odejít z tohoto světa s dluhy. Ctihodné, není-liž pravda? Většina lidí by se na jeho místě spíše zajímala sama o sebe, jak řekl pan doktor.“

Poručík Bernard Brix si mnul bradu a udělal krok dopředu směrem ke stolu. V místnosti by bylo možné zaslechnout dopadající špendlík. Až do takové míry byli všichni vtaženi do představení poručíka Brixeho.

„Dva pánové. Dva podezřelí,“ rozpřáhl ruce a všechny pohledy spočinuli na orlím nosu a plnovousu. „Dvě vražedné zbraně. Byli zadrženi okamžitě po vraždě. Nepromluvili. Neznáme identitu ani jednoho z nich. Nicméně já se domnívám, že zde s námi sedí osoba, poznávající alespoň jednoho z nich.“

Opět překvapivé pohledy. Poručík obcházel kolem stolu, až se zastavil u recepčního. „Jak se jmenuje tento muž?“ pohlédl na muže v obleku s dlouhými vlasy a mozoly na ruce.

„Nemám tušení,“ zajíkal se recepční.

„Ale ano, moc dobře to víte. Už jste ho viděl. Není to možná váš šálek kávy, ale kdybych vám ukázal tuto vražednou zbraň (technik mu podal igelitový obal se zakrvavenou strunou) co to ve vás evokuje?“

Recepční vzal předmět doličný do ruky, jako by to byla křehká, vzácná váza z dob nějaké pradávky čínské dynastie a zahleděl se na ní. Poté pohlédl na podivného muže s dlouhými vlasy a v tom okamžiku mu to konečně došlo.

„Už si vzpomínám!“ s radostným jekotem téměř zakřičel. „Tenhle pán je zpěvák a kytarista z té metalové kapely – sakra, jak se jen jmenují? *Bratrovrah!* Ano, ta jeho kapela se jmenuje *Bratrovrah!* Můj bratr poslouchá tuhle šílenou hudbu, která je podle mého naprosto příšerná a násilnická. Nevím, zda s nimi ale hraje ten druhý pán.“

„Děkuji vám převelice. Je to přesně tak. Ten druhý pán je podle mého názoru nějaký vysoce postavený vojenský činitel. Tito dva muži mají společné dvě věci. Za první, jsou bohatí. A za druhé, byli by ochotni zaplatit větší finanční obnos za to, aby dosáhli svých cílů, nicméně jejich morální kodex a společenské postavení jim bránily v tom, aby někoho skutečně zabili. Jenže když jim ctihodný pan Egrt, který stejně umíral, nabídl, že jej mohou zabít s minimálním rizikem, proč by to nevyužil hudebník metalové kapely, kterému dochází inspirace? Při pohledu na jeho tvář vidím, že se v hlavě rodí nápady na nové album a to ani neberu v potaz, jaký mediální rozruch to vyvolá a jeho kapela se dostane opět na vrchol. Důvody zde velkého válečníka jsou mnohem prozaičtější – chtěl si připomenout staré časy, kdy se ještě bojovalo konvenčním způsobem.“

Nepochybuji o tom, že v kufříku pana Egrta nalezneme náležité insignie zprošťující vás veškeré viny. Zpráva, kterou dostanu do rukou po pitvě, bude s naprostou jistotou tvrdit, že si pan Egrt vzal tolik medikamentů, že by mu nejspíše každou chvíli stejně selhaly játra a ledviny. A za zabití mrtvoly vás velký trest čekat nebude.“

Oba vrahové úctyhodně pokyvovali hlavou, takto rychlé rozuzlení neočekávali. Konečně mohli promluvit. Všichni začali opěvovat skvělý život pana Egrta. Případ byl vyřešen a od této chvíle jej přebírali právníci.

„Pane poručíku,“ pronesl zaraženě strážník Švec, „mohl byste mi vysvětlit, jak jste na to přišel?“

„Víte strážníku,“ odvedl si ho stranou. „Pamatujete, jak jste si stěžoval, když jsem vás vláčel do čtvrtého patra? Jak zbytečné vám to připadalo?“

„Ano.“

„Kdybyste si tolik nestěžoval a nevyptával se a spíše se rozhlížel kolem sebe, zjistil byste, že firma, kterou pan Egrt vlastnil, se zabývala poskytováním luxusních zážitků přesně

na míru. Vážně jste si nevšiml žádných certifikátů a poděkování od významných osobností, politiků a podnikatelů? Přicházeli za ním lidé, kteří měli specifická přání a on dělal – samozřejmě za nemalou částku – vše pro to, aby byl jejich zážitek dokonale naplněn. Chodili za ním lidé znudění životem, vyhořelí a nešťastní boháči, kteří zažili snad úplně všechno. Tito dva pánové chtěli zaplatit za to, aby poznali pravou atmosféru vraždy. Přirozeně je odmítl. Něco takového je přece naprosto neetické. Jenže firma zkrachovala, on umíral a chtěl odejít s čistým štítem a se zaopatřenou rodinou. Myslím, že si tento poslední vykonaný zážitek, nechal pan Egrt velmi dobře zaplatit. A jak řekl sám náš oblíbený recepční, jehož jméno jsem dosud nebyl s to si zapamatovat – dokud se platí, není nic problém.“

Vraždy z nenávisti

Baker Street, číslo 221b, legendární pracovna Sherlocka Holmse. Dům neustále obklopaný turisty tak, že si jej lze sotva vyfotit. Dnes dům ale obklopovaly leda tak policejní pásky se zákazem vstupu.

Zrzavá žena střední postavy se tlačila přes dav ke dveřím domu, aby se mohla dostat dovnitř. Podlezla policejní pásky a zmizela v útrokách vysokého domu.

Jak stoupala po dlouhých schodech a mýjela jednotlivé pokoje, přidal se k ní černovlasý muž. Společně se zastavili ve třetím patře.

"Kde je ta mrtvola?" zeptala se pevným hlasem žena. Muž zvedl ruku a ukázal napravo od nich. Žena se v mužově společnosti vydala přesně na opačnou stranu.

"Je tam o dost víc krve než minule," prohodil muž stejně pevným a sebejistým hlasem jako žena. "Nedivil bych se, kdyby ta krev nebyla oběti. Tolik jí snad ani člověk v těle nemá."

"Pane Jackete," ozvalo se za zády té dvojice. Oba se ihned otočili. Okamžitě jak žena spozorovala nádobku u příchozího muže, rozšířily se jí zorničky a rychle ustoupila.

"Můžete to laskavě dát jinam?!" promluvila s odporem žena a odvrátila od zkumavky s krví oči.

"Ou, samozřejmě slečno Damontová, omlouvám se. Pane Jackete, budu u oběti."

"Jistě. Děkuji."

Muž v bílém plášti se otočil a rázným krokem odešel do místnosti, kde byla nalezena mrtvola.

"Už je pryč?" zeptala se opatrně žena.

"Ano, je," potvrdil muž. "Fóbie pokračuje dál?"

"Jen nesnesu pohled na krev, to je vše," vydechla žena a vykročila dál do místnosti. Ta byla plná voskových figurín záporáků z legendárních románů. Nechyběl ani slavný detektiv s dýmkou v puse usazený v křesle.

"Ale dost ti to přece musí vadit při vyšetřování, ne?"

"Ani ne, Damiane. Jsem zvyklá mluvit k živým lidem a ne doslova vidět do těch mrtvých. Proč si myslíš, že jsem šla dělat psycholožku a ne vyšetřovatelku vražd? Ve své práci můžu lidem ještě pomoci. V téhle už ne."

Pomalou se žena přibližovala k jedné z figurín a pečlivě si ji prohlížela, než našla několik větších škrábanců. Okamžitě vytáhla malý fotoaparát a vyfotila si to.

"Jak jim jde vyšetřování vedle?" nadhodila žena téma, aby nebylo v místnosti takové ticho.
"Co Dominic?"

"Žádná sláva, pořád jedno a to samé, jen je to tentokrát žena," odpověděl suše Damian. "A co se týče Dominica, stále nic extra. Spíš to vypadá, jakoby se na tu mrtvolu nedokázal ani podívat."

Žena odvrátila oči od figuríny a otočila se na svého společníka.

"Vážně? Na to s jakým nadšením nám básnil o tom, jak je do vyšetřování zapálený se tedy moc nepředvedl. A to už tu je od... od kdy vlastně?"

"Myslím," zamyslel se muž, "že od jednadvacátého září. Pamatuji si to, protože to byl mezinárodní den míru."

"Je tady skoro druhým měsícem a pořád nic nepředvedl. Čekala jsem, že přijde a budeme mít vraha do tří dnů. Nevím co s ním je, ale takhle nám je k ničemu."

"No, nezbývá nám nic jiného než čekat, Jodie. Asi už mě tu nebudeš potřebovat, co? Tak já půjdu vedle. Doufám, že se alespoň trochu pohnuli."

Muž odešel a Jodie Damonová osaměla. Samota jí nevadila. Alespoň se mohla soustředit na svou práci. Obešla všechny exponáty velice pečlivě a když nafotila všechna poškození, schovala fotoaparát a vydala se ven z místnosti.

Sešla dlouhé schody dolů, kde se posadila do křesla a čekala, až za ní přijdou všichni její kolegové.

První šel jako vždy velitel celého týmu, muž, který ji už před rokem požádal, aby jim pomohla vyšetřovat případy. Arthur Hale.

Za ním stále usměvavá hnědovlasá žena hubené postavy. Vyšetřovatelka, Jasmine Page.

Dalším byl muž, kterého Jodie znala ze všech nejvíce. Černovlasý sympaťák, kterého dnes již potkala. Damian Jacket.

A jako poslední mladý nováček. Ani teď nevypadal tak šťastně a natěšeně, jako když přišel poprvé. Pohledný brunet malého vzrůstu, ve kterém se ale skrýval velký potenciál. Jeho příjmení Jodie pořád zapomínala, spojila si ho vždy jen s milým křestním jménem, Dominic.

"Slečno Damonová," pozdravil Jodie Arthur a podal jí na přivítání ruku. Jodie ji s radostí přijala a vřelý pozdrav mu oplatila.

"Jak jste pokročili?" okamžitě se zeptala.

"Zatím nijak moc. Jediné co snad máme je nějaká stopa od krve. Pak už jen tu krev, která zajisté není oběti. Pošleme ji do laborky, ať se na to kouknou," odpověděl Jodie Damian.

"No, moc toho nemáme. Kdo našel tu stopu?"

"Já," okamžitě se ke svému úspěchu přihlásila Jasmine. "A ještě Damian zapomněl zmínit ten kus látky. Myslím, že by na něm mohlo být DNA vraha."

"Výborně!" usmál se Jodie. "Musíme hledat spojitosti mezi všemi případy. Nějaká v tom jistě bude."

"Pochybují," zabručel Arthur. "Každá vražda je zcela jiná. Myslím, že to nebude dílo jednoho člověka."

"A já zase myslím, že bude," usmívala se dál Jodie. "To totiž nervózní vrazi dělají. Mění techniky, aby zmátli policii. Jenže tam vždy zanechají něco stejného. A to bude u všech vražd! Jen to musíme najít."

Arthur přikývl, rozloučil se a vyšel z domu. Podobně to tak udělala i Jasmine s Damianem. Okamžitě po nich zmizel z místnosti o Dominic. Jodie už zase šla domů sama.

Domů dorazila autobusem kolem osmé hodiny. Vytáhla klíče a odemkla zámek. Otevřela dveře a rozsvítila.

Její byt byl malý, ale zevnitř vypadal o dost větší. Většinu zdí zakrávaly velké knihovny přeplněné knihami. Občas se objevil i nějaký ten obraz od méně známého umělce.

Zrzka si odložila malou tašku na věšák a přešla do další místnosti. V ruce přitom svírala svůj malý fotoaparát.

Rozsvítila si malou stolní lampičku a posadila se do sametového křesla.

Tentokrát vzala fotoaparát do obou rukou a pomocí tlačítka se dostala do galerie obrázků. Všechny si je znovu prošla a porovнала s několika fotkami na konferenčním stolku.

Stejně jako na nových fotografiích byly i na těch starých poničené věci. Občas jen nepatrně.

"Proč to dělá?" ptala Jodie nahlas. Místo dlouhého přemýšlení raději vytáhla kožený zápisník. Do něj si zapisovala všechny věci z případu. Každý večer si je potom pročetla a hledala souvislosti.

Vzala do ruky tužku, otevřela zápisník na nové stránce a začala psát.

18. listopadu

Vražda v muzeu Sherlocka Holmse (Baker Street dům 221b.)

Oběť - žena. Totožnost -?

Zvláštní znaky - poničené figuríny ve vedlejších místnostech

Nová zjištění - stopa a kus látky u oběti, krev nepatřící oběti

"Objevitel" většiny stop: Jasmine

Své zápisky si znovu přečetla. Přetočila na předchozí stranu a přečetla si je i tam. Hledala souvislosti. Našla je poměrně rychle.

Vzala si nový papír a tužkou ho postupně popsal pojmy, které se u každé vraždy opakovaly.

- Jasmine

Začala u té, kterou viděla u každého zápisku. Jasmine. Proč je vždy ta, kdo objeví nové stopy? A to občas i na dost neobvyklých místech. Nebyla u ní zvyklá (ani u ostatních případů), aby ona byla ta, co boduje. Rozhodně na tom bylo něco podezřelého.

- krev

Všechny ty vraždy byly neobyčejně krvavé. Když přišla první, nebylo to nic zvláštního - kolegové tělo přikryli bílým prostěradlem, aby se Jodie mohla porozhlédnout po místnosti. Moc dobře si ale všimla, že krve s každým případem přibývalo. Už u třetího případu musela stát venku. Jakoby se někdo snažil, aby se k tělu prostě nedostala. Jenže o její fóbii moc lidí nevědělo. Vrahem musí být někdo, kdo už ji osobně zná. Přešla tedy k dalšímu bodu.

- rozbité věci

Stopa, která snad nejvíce spojovala všechny případy. Ale také jediná stopa, kterou Jodie zatím rozluštila a přiblížila jí k vrahově totožnosti.

"Samozřejmě," usmála se Jodie. "Nechápu, jak mě to nemohlo napadnout dříve."

Na další papír si vypsala všechny poničené věci a místa činu.

Britské muzeum - několik mozaikových masek a replika rossetské desky

Národní galerie - asi deset replik obrazů van Gogha, da Vinciho a Michelangela

Covent Garden - pět obrazů pouličních umělců

Britská knihovna - kolem třiceti knih

Přírodopisné muzeum - dva interaktivní exponáty

Muzeum Sherlocka Holmse - několik figurín

Všechny ty zničené věci, zamýšlela se Jodie, vlastně nebyly vůbec cenné. Jodie z toho rychle a bez větších obtíží odvodila jediné - pachatel nechtěl zničit něco cenného.

"Takže vrah chtěl prostě jen něco zničit. Ne ale něco nenahraditelného, přesto ale věci, ke kterým nejde jen tam přijít a poškrábat," přemýšlela Jodie nahlas. "A z toho je zřejmé, že si

tím pachatel chtěl jen něco dokázat!"

Jodie si k sobě nadšeně přisunula zápisník a okamžitě do něj svůj nový objev zapsala.

"Náš vrah je egocentrický maniak, co si chce dokázat svou moc. A už jsem zase o něco blíže k jeho dopadení!"

*

Druhý den se Jodie zase vypravila do práce, tentokrát do budovy policie. Uvnitř v pátém poschodí už na ni čekala celá parta.

"Zavřete, prosím," požádal Arthur a Jodie tedy zavřela dveře.

"Dobře, shrneme si, co už víme," začal Arthur. "Takže v podstatě vůbec nic. Šestá vražda a my pořád nevíme nic!"

"No, to vlastně není tak úplně pravda," postavila se Jodie.

"Vy jste na něco přišla, slečno Damonová?"

"Vlastně ano," usmála se Jodie a přešla k tabuli naproti všem sedícím. "A myslím, že to je dost důležité. Jelikož jsem nemohla být na místě činu (všichni víme proč), našla jsem o něco dál od těla poničené předměty. V každém případě se jedná o, řekněme, zanedbatelnou škodu. Všechny předměty se dají nahradit. Jejich poničení jim ale v některých případech dost razantně ubere na hodnotě."

"Takže můžeme předpokládat, že se jedná o egocentrického člověka, co si zvedá těmito drobnými škrábanci ego?" nadhodila Jasmine.

Jodie Jasminina rychlá odpověď zaskočila.

"Ano, přesně tak," potvrdila Jodie s podezíravým pohledem. "Jak jsi na to přišla?"

"No, vlastně mě na to navedla knížka, kterou jsem dneska našla na stole," usmála se Jasmine. "Nejspíše si ji u mě někdo zapomněl."

"Nejspíše," podotkla Jodie.

"Tím jsme dost pokročili. Máte ještě něco?" naléhal Arthur.

"Ano, mám," otočila se na tabuli za sebe Jodie a zapsala pod datum 13. listopadu nové, 18. listopadu. Včerejší datum. "Domnívám se, že pokud je náš vrah takový egoista, bude se nám vysmívat do obličeje. A někam se prostě a jednoduše podepíše. Jakkoli. Může to být přezdívkou, barva, cokoli! Hlavní bude, že ho to bude vystihovat. Něco takového musíme najít."

"Jo, ale kde to máme hledat?" namítl Damian. Jodie na to pokrčila rameny.

"No a co když to je zašifované ve dnech?!" vyhrkla Jasmine.

"Jak to myslíš?" promluvil snad úplně poprvé Dominic.

"Jednoduše," podotkla Jasmine. Vstala a postavila se na místo Jodie u tabule. "Tady máme dny, kdy se staly ty vraždy. Konkrétně 23. září, 12. října, 14. října, 18. října, 13. listopadu a 18. listopadu. Mezi každou novou vraždou je úsek několika klidných dní. Co když ty dny mezi vraždami něco označují? Souřadnice nebo nové datum. V těch číslech může být cokoli!"

"Zajímavé," podotkl Arthur. "Za pokus nic nedáme. Kolik je tedy rozmezí dnů od jednotlivých vražd?"

Jodie vzala rychle do ruky kalendář a hlásila číslo značící počet dní. Jasmine je zapisovala. Na tabuli se teď na čestném místě dole v pravém rohu pyšnilo pět čísel. 19, 2, 4, 26 a 5.

"Výborně. Co že ta čísla teda znamenají?" zeptal se Damian. Jasmine se na ta čísla dlouze zadívala a hledala nějaké vodítko. Po dlouhých dvou minutách ticha vzala do ruky fix a začala na tabuli psát stejná čísla, jen různě od sebe oddělená.

19. 2. 4:26:5

"Mám to chápat tak, že je to datum?" nechal se slyšet Damian.

"Možná," připustila nervózně Jasmine. "Každopádně bych to ale prověřila. Nemáme daný rok, takže to může být v minulosti nebo v budoucnosti. Musíme zkusit všechno."

"Dobře," usmál se Arthur. "Tak to prověř. Ale ještě předtím, má někdo ještě něco, čím by mohl přispět do případu?"

"Ano, už mi volali z laborky," přihlásil se Dominic. "Ta krev je směs krve oběti a krve prasečí. Té je tam tedy převaha."

"Fajn. Ještě někdo něco? Ne? Takže se dáme do práce," rozpustil poradu Arthur a vyšel s ostatními ze dveří. Jen Jodie tam zůstala.

Otočila se k tabuli a prohlédla si všechna ta čísla. Nevěřila, že by se z nich dalo sestavit jen datum a čas. To na toho vraha nesedělo. Silně egocentrický člověk do čísel zašifruje o dost víc než jen datum nebo třeba i souřadnice. Zašifruje tam něco, co vede k němu.

Velice pečlivě zkoumala všechna čísla. Potřebovala z nich dostat slovo. A nenapadlo ji nic primitivnějšího než napsat si na tabuli celou abecedu. Ta čísla mohla značit pořadí jednotlivých písmen v abecedě. Všechna čísla v ní vyhledala a hned i zapsala, až jí vznikla řada pěti písmen.

SBDZE

Ani po změně pořadí písmena nedávala smysl. Věděla, že v těch číslech je něco skryto, luštit

to ale mohla klidně celý den a na nic nemusela přijít.

"A co když," zamyslela se dál. "To není skryté v těchto číslech. Co když je to v těch, které máme celou dobu na očích! V těch datech!"

K 23 přiřadila W, k 12 L a tak pokračovala až k 18 ke které přiřadila R.

WLNRRM

"Zatraceně!" zaklela. Muselo tam něco být, něco určitě ano! Pečlivě si písmena prohlížela. Ani po jiném seskupení nedávala smysl. Co ji ale zaujalo bylo N, M a dvě R.

V jedné vůbec nejlehčí šifře jménem atbaš se dvě abecedy napíše pod sebe, s tím že jedna je opačná. Jodie si už nepamatovala, co má jaké písmenko za nové, ale jistě věděla, že M a N se v šifře mění na N a M. Dvě R zároveň značili, že se zde písmena opakují. Což konečně mohlo znamenat, že se jedná o slovo.

Pod svou nynější abecedu si tedy napsala novou, která začínala písmenem Z a končila písmenem A. Všechna písmena si v abecedách pečlivě vyhledala. Nesměla udělat chybu.

Pro prohlédnutí si nově řady šesti písmen odstoupila od tabule. Sama nemohla uvěřit tomu, že pouhá šifra jí dala to, co všichni hledají už dva měsíce. Jméno vraha.

*

"Co nám chceš říct?" ptal se Arthur, když zavíral dveře malé místnosti.

"Kdo je vrah," odpověděla hrdě Jodie.

"Aha, a z čeho jsi to jako zjistila, když máme sotva jednoho podezřelého co má dokonalé alibi na všechny vraždy."

"To brzo zjistíš. Teď mě ale prosím poslouchejte."

Jodie přešla k tabuli a všechny v místnosti si poměřila pohledem.

"Hned ze začátku bych chtěla říct, že mi už od nějaké třetí vraždy přišlo, že je to nějak mířené proti mně. U těch posledních jsem ani nemohla být přítomena v místnosti. Vrah očividně znal mou slabinu a snažil se mě tak z případu nějak odstranit. Nebo alespoň natolik, abych neviděla tělo.

Tím se dostávám k dalšímu bodu. Vrah věděl o mé slabině. Ale kde to zjistil? O mé fóbii ví pouze lidé, se kterými spolupracuji. Nikdo víc. Jak tedy už nejspíše tušíte, vrahem je někdo z okruhu spolupracovníků,"

"Promiň, že přerušuji, ale jak si můžeš být tak jistá," namítl Damian. "Vždyť o tvé slabině musí přece vědět rodina a ostatní známí! Nemůžeš jen kvůli tomuhle obvinít celý tým!"

"Ano, to nemůžu. Jenže tady přicházíme k dalšímu bodu. Nikdo tady o mně nic jiného neví.

Schválně o sobě nemluví. Ani nevíte, že jsem se přistěhovala z Francie a má rodina tam zůstala. Tady mě nikdo, krom mého týmu, nezná. Vrah musí být tady.

Jestli tedy smím pokračovat, poukázala bych na něco dalšího, co o nám o našem vrahovi zase něco dalšího řekne. A to je to, že náš vrah tak trošku ještě k tomu egocentrismu i xenofob. Všechny oběti jsou přistěhovalci. Na triku už mají ne jeden trestný čin. Vrah se tedy očividně rozhodl vzít spravedlnost do vlastních rukou a zbavit se jich."

Jodie zvedla vítězoslavně fix a napsala obě slova (egocentrismus a xenofobie) na tabuli.

"Hned to vysvětlím," ujistila je Jodie a napsala na tabuli čtyři jména: Jasmine, Damian, Dominic a Arthur. "Teď jste všichni podezřelí."

"A to jako proč?" namítl okamžitě Arthur.

"Nemusíte se bát, všechno vám to vysvětlím. Začnu u Jasmine. Tu jsem totiž už od začátku tak trochu podezírala."

"Co? Proč Mě?!" vyhrkla Jasmine.

"Klid. Říkám přece, že to vysvětlím," uklidňovala rozrušenou ženu Jodie. "Jak už asi víte, spolupracuji s vámi už nějaký ten pátek. A Jasmine nikdy nebyla ta, která by našla tolik stop."

"Měla jsem prostě jen štěstí!" hájila se dál Jasmine.

"A přesně to si taky máš myslet! Jenže to není ani zdaleka taková pravda. Vrah chtěl, aby sis to myslela. A abychom tě měli my za hlavní podezřelou. To se mu taky zpočátku dařilo, jenže jak jsem došla k názoru, že náš vrah rád ukazuje lidem špatnou cestu, napadlo mě i to, že ti všechny stopy podstrkával jako malému dítěti. Podprahovými zprávami. Nemohla jsem si být ale úplně jistá, přece jen, o vrahovi toho víme opravdu minimum. Rozhodla jsem se tedy ti taky jednu podprahovou zprávu poslat, abych zjistila, jak na ně reaguješ."

A můj test dopadl úspěšně! Tu knihu jsem ti na stůl položila já, aby sis jí potom spojila a řekla svou myšlenku nahlas!

Už tedy můžu s jistotou prohlásit, že ty, Jasmine, vrah nejsi."

Ostatní v místnosti po sobě začali podezřavě pokukovat

"Potom, co jsem vyřadila svou největší podezřelou jste my už zbyli jen vy. Jenže jsem na ani jednoho z vás nic neměla. A pak Jasmine napadla ta věc s čísly. Tušila jsem, že to je to, co nám ukáže vraha. Jenže jsem nevěděla jak na to. Tak jsem zkusila dvě snad úplně nejjednodušší šifry světa. A konečně!

Náš vrah se ani nesnažil zašifrovat tuto zprávu více. Byl až moc sebevědomý na to, aby ho vůbec napadlo, že zprávu rozluštíme. Dělal mu prostě dobře, že všim proleze bez trestu a ještě se nám bude vysmívat tak jednoduchou šifrou. Jenže to mu nevyšlo."

Jodie vzala znovu do ruky fix a na na tabuli něco napsala. Pak odstoupila a odložila fix na střížku mezi ostatní. Na tabuli stálo velkými tiskacími písmeny DOMINIC.

Všichni se na nováčka ohromeně podívali. Dominic se zase překvapeně díval na Jodie.

"Cože? A jak jste na tohle zase přišla?" okamžitě vyhrkl.

"Nebylo to vlastně vůbec těžké," pokrčila rameny Jodie. "Dost se divím, že jsem si toho nevšimla dříve.

Celou dobu před případem jsi vyprávěl, jak jsi do případů zapálený a na vyšetřování se už nemůžeš dočkat. Zkrátka jsi dělal co nejvíce, abys na nás udělal dobrý dojem. A pak přijde první vražda a najednou ztratíš zájem. Jednoduše proto, že vyřešit vlastní vraždu by nebylo moc šikovné, co?

Všechno sis to skvěle načasoval. I ten první den. Přijít na mezinárodní den míru a dva dny po něm demonstrativně spáchat vraždu. A pokračovat, dokud nebude tvé jméno celé. A pro poslední vraždu bys klidně vynechal měsíc a celé to skončil 24. prosince, v další den, který značí mír a hlásá lásku k ostatním.

Ale byl tu problém, že? Byla jsem tu já. Slyšel jsi o mých několika vyřešených vraždách. Snažil jsi se o mě něco zjistit, ale nešlo to. Jediné cos věděl bylo to, že nesnesu pohled na krev. A to ti stačilo. Krve jsi přidával stále více a více a věřil, že mě to odradí a když neuvidím místo vraždy, tak že to ani nedokážu vyřešit.

Ale opravdu mě neznáš. Já si totiž vždycky najdu cestu, jak vyřešit případ."

Dominic se na Jodie díval chvilku rozpačitě, ale jeho tvář brzy ukázala vřelý úsměv.

"Takže to mám chápat tak," promluvil sebejistě. "Že proti mně máte pouhé domněnky? Slečno Damontová, vy určitě víte, že tohle u soudu neobstojí. Nemáte nic! Otisky, kamery-"

"Á, ano," oplatila mu vřelý úsměv Jodie. "Ty kamerové záznamy, které se záhadným způsobem ztratily. Možná bych se i vsadila, že budou u vás doma. Ale i kdyby ne, teď když už známe vraha, stačí jen hledat jakékoliv důkazy. Stačí jeden a prohrajete."

Dominicův úsměv okamžitě zmizel z jeho tváře a nahradilo ho zděšení. Neváhal dlouho a vytáhl z pouzdra zbraň. Odstoupil ke dveřím a mířil při tom na Jodie.

"Dobře, asi jsem udělal pár chyb," připustil Dominic. "Ale příště už je neudělám!"

"Vážně to všechno zakončíme tímhle kliše koncem. Myslela jsem, že máte na víc, Dominicu," namítla Jodie a ustoupila od něj dál.

"Na promyšlení originálního zakončení už mi nezbyl čas, slečno Damontová. Měl jsem to všechno skvěle promyšlené, už vás stačilo jen odstrčit. Víte jak těžké je o vás něco zjistit?!"

Nikdo nic neví! Žádná slabina. Až na jednu. Ale ta byla až moc snadná, tušil jsem, že v tomhle bude možná zádrhel."

"Mohli jste mě prostě jenom zabít. Jsem přece taky přistěhovalec, ne?" Jodie se snažila nahnat co nejvíce času. Zatím promýšlela, co by se dalo.

"Vy jste to vůbec nepochopila!" křičel Dominic. "Vůbec nešlo o to vyvraždit všechny přistěhovalce v Anglii. Šlo jen o to strhnout vlnu. Přistěhovalci páchají tisíce trestných činů ročně. To je docela dost na to, že tohle není jejich země! Jakožto obyvatelé Anglie je naší povinností zabránit jim ničit naši zemi. A když na to nestačí vláda musí to vzít do rukou lid. Jako všechny velké věci se i tohle musí holt vyřešit násilím.

Stačilo, aby po každé vraždě v televizi zaznělo, že se jednalo o přistěhovalce, jenž pravidelně páchal trestné činy. Stačilo jen tohle, aby to odradilo od dalších hloupostí další lidi. Ale ne, na tohle policie prostě nemohla přistoupit! Raději budou mlčet a dívat se na další mrtvolky.

Ale tomu už je konec! Stačí poslední vražda při které na všechno upozorním sám. Pojdme tedy zakončit tohle kliše drama a zachránit zemi!" Dominic odjistli zbraň a zamířil na Jodie.

"Ne, počkej Dominicu!" křičeli ostatní. Ale to už bylo pozdě, Dominic vystřelil. Zazněl výstřel. Ale nic víc. Zkusil to znovu. Zase jen výstřel. Zkusil to hned několikrát, ale nemusel být trénovaným policistou na to, aby věděl, že jeho náboje v hlavní jsou slepé.

"Je vidět, Dominicu," usmála se Jodie. "Že mě opravdu neznáš. Svou zbraň sis měl hlídat pečlivěji."

"Dotáhli jsme tedy tohle kliše drama do absolutního kliše konce. Škoda, mohla to být jiná pohádka. Ale vzkaz už je poslán, slečno Damontová. Možná někdo pozná, o co šlo a přihlásí se k mému odkazu."

"Možná," připustila Jodie. "A proto tu budeme dál, abychom ho stejně jako vás mohli zastavit."

Záhada klíče

(Malá detektivní burleska)

Psal se červen 1991. Poslední ruští vojáci opustili naše území a vrátili se po třiadvaceti letech, odkud přijeli. Byly toho plné noviny. Nikdo však nevěděl, že z rekreace se po dvou týdnech vrátili domů manželé Piškvorkovi, František a Marie. Rekreatoval se s nimi jejich zkušený a nápaditý pes Max.

„Tak nám, Fando, odemkni!“ pravila prosebně Marie. Stalo se tak přede dveřmi jejich rodinného domku. „Je skoro půlnoc a chce se mi spát, Maxovi asi taky,“ dodala a sedla si unaveně na schod a založila ruce v klín. Max souhlasně zaštěkal a odběhl zkontrolovat svůj příbytek za domem, jestli mu ho někdo neobsadil. Brzy byl zpátky a sledoval se zájmem, co se tady děje. Vrtěl při tom ocasem.

František právě hledal klíč: po kapsách, v kufru, v batohu, kouknul i pod rohožku, pod níž dával kdysi klíč v myslivně jeho otec a on se po něm občas opičí. „Samá voda,“ okomentoval výsledek svého snažení. A když je označil za marné, usedl na schody taky.

„Musíš ho mít ty, Marie, vracela ses před odjezdem pro deštník. Vzpomeň si, čekal jsem na tebe před barákem v autě,“ připomenul jí a podíval zpříma do očí.

„To jo, ale dala jsem ti ho zpátky, šel jsi pro detektivku Agathy Christie, co jsem ti koupila k svátku, prej si ji konečně dočteš. Z okna jsi volal, jestli nevím, kde je. Poradila jsem ti, že se nalézá pod tvým polštářem v ložnici. Tak to bylo. Nějak ti neslouží paměť, starouši.“

František nad tím jen mávnul rukou a prohlásil, že nalezení té detektivky nesouvisí s klíčem. Kdesi se stala chyba. A je zapotřebí vypátrat proč a kdo za ni může?

Marie chtěla vědět, jak dlouho budou přede dveřmi ještě tvrdnout, než se to zjistí. Byla z toho rozladěná jako piáno. Pak se vzbudila a vymáčkla na rovinu, že za nejdůležitější považuje dostat se dovnitř a zalehnout do postele. Zavolat třeba hasiče, aby dveře otevřeli. „Můžu se i pomodlit, aby mě osvětil Duch svatý. Nebo doufat, že se stane zázrak. Je třeba konat, ne o tom jen klábosit!“

Maxovi ji přišlo líto a věděl si rady. Vzal packou za kliku a otevřel dveře, nebyly zamčené.

„To je tedy darda,“ pravil František, když ho za odměnu podrbal za krkem. Pak vytáhl ze šosu placatku se slivovicí a dal si panáka. Vzápětí ještě jednoho. A do třetice.

„Takže my jsme měli dva tejdny odemčenej barák!“ vyděsila se Marie. „Potěš pánbůh, to jsem tedy zvědavá, jak to vypadá vevnitř. Je mi z toho nanic! Berou mě mrákoty.“ A lokla si z placatky taky. Dvakrát. Max zahlédl kočku a hnal se po ní. Zdrhla mu. Tak to vzdal a odkráčel se vyspat do své boudy.

Když vstoupili Piškvorkovi do předsíně a rozsvítili, spatřili na podlaze šlápoty. Marie zbledla a žalostně vyslovila: „Mně je to jasný, byli tady zloději. Kdo jiný!“ František reagoval faktickou poznámkou, že ty šlápoty nejsou přesvědčivý důkaz o případných zlodějích. Hercule Poirot by podotkl, že pokud dotyčný, který vstoupil, měl zablácené boty, jak vidno, tak zrovna přšlo a bylo blátivo. „Nelze tedy jednoznačně tvrdit, že v těch botách někdo u nás kradl. Mohl tady vykonat pouze zdvořilostní návštěvu, a jelikož jsme nebyli doma, ve vší početnosti odešel. Zloděj by se, Maruš, naopak zachoval mazaně, aby po něm nezůstaly žádné důkazy. Tomu věř!“

„Zkroť si v hlavě blbinky, Piškvorko,“ podotkla Marie. „Už jsem si za dobu našeho manželství zvykla, že pravda je někdy odlišná od toho, co povídáš.“

Místo aby oponoval, upozornil ji, že šlápoty jsou dvojí druhu. Ukázal na ně koštětem, které bylo po ruce. „Je mi to jasný, do našeho domu vstoupily dvě různé osoby a nemuselo to být ve stejný den. Chápej, drahá, mohlo přece pršet i jindy. A z jejich velikosti usuzuji, že to

nebyly děti, nýbrž dospěláci. Nelze však určit jejich pohlaví, národnost ani věk, jak by to taky tak posoudila naše vnučka Miluška, která se vyzná,“ ukončil svůj odborný výklad, vrátil koště na své místo do kouta a dal ústům na chvíli pohov. Vycházel z nich už jen horký vzduch.

„Taková informace je nám na ...nanic,“ zhodnotila Marie jeho přednášku stran šlápot vedoucích z předsíně do kuchyně. Nepoužila vulgárního slova, které měla v tu chvíli na jazyku, ale jako praktikující katolička včas přibrzdila, aby nezahřešila.

Začali kontrolovat byt. Dveře do kuchyně byly dokořán. Na stole je upoutal pytlík hrubé mouky s přilepeným lístkem. Bylo na něm velkým písmem napsáno: S DÍKY VRACÍM. ZALILA JSEM VÁM KYTKY. MADLA.

Madla byla sousedka a často si od nich leccos půjčovala. S vracením už to bylo horší, nicméně tentokrát si zbytečně pospíšila.

Nic dalšího při bližším ohledání kuchyně nezjistili. „Zatím dobrý,“ vyslovil se František radostně a fofrem si odběhl ulevit na toaletu. Po návratu vypadal spokojeně a podal informaci, že tam je to taky dobrý.

Nebojácně se vypravili otevřenými dveřmi do obýváku. Bylo uklizeno, věci na svých místech a květiny opravdu zalité. Vedle televizoru leželo několik součástek a na papíru napsáno:

Fanouši, opravil jsem vám televizi, jak jsem slíbil. Bude to stát tři stovky, až půjdeš kolem, tak se stav. Pak zajdeme na pivo a zapijem to. Zdraví Jarda, televizák.

„Vidíš, ženuško, ještě že bylo odemčeno. Tomu říkám mít kliku. Všechno špatný k něčemu dobrý,“ pravil důležitě a zapnul televizor, aby se přesvědčil, zda funguje. „Opět dobrý,“ vyslovil nadšeně a zahleděl se na obrazovku. Vysílali starší českou detektivku. Esenbáci pátrali po zloději, který rozkrádal majetek v socialistickém vlastnictví. Vyčkával, jak to dopadne, ale Marie zavelela vydat se do vedlejšího pokoje.

Dveře byly zavřené. Nejdřív si stříhli, kdo vezme za kliku a vstoupí jako první. Vyšlo to na ni. Ale bála se, že by tam mohl být ukrytý nějaký lotr. Navrhla znovu si stříhnout. Zase prohrála. „Víš co, ty máš, Fando, vyšší životní pojištění, neváhej a vstup! Neboj, budu tě zezadu jistit,“ vybídla jej a přinesla z kuchyně váleček na nudle, aby bylo čím bacit.

K jejich údivu byla válenda v pokoji obsazena. Na boku ležela osoba, celá přikrytá dekou. Kolem poletovala moucha. Marie vyslovila obavu, že se zde svévolně ubytoval cizí člověk. A nezul se, v předsíni žádné boty nezahlédla. František se vyjádřil, že by to mohla být i mrtvola, kterou sem někdo odložil a vzal roha. Nejspíš vrah.

„Zavoláme policajty?“ zeptala se rozpačitě Marie.

„Není tu nikde vidět stopy krve, patrně svou oběť uškrtil nebo omámil! Zatím bych, Maruš, policajty nevolal. Je nutné se nejdřív přesvědčit, o koho se jedná.“

Dala mu za pravdu a pravila, že s ním se nikdy nenudí ani nebojí. A usmála se na něj. On na ni taky. Moucha na ně se zaujetím koukala z rozsvíceného lustru. Jediná věděla, co se tady událo.

Koukli pod válendu, jestli tam není někdo ukrytý. Nalezli tam dámské sandály a igelitku. Na válendě ležela švagrová z šumavské vísky, jak vyšlo najevo, sotva odkryli deku a probudili ji.

„Co tady, proboha, vyvádíte, je noc a já spím, jděte si taky lehnout!“ napomenula je.

„Přivezla jsem vám vajíčka, husí sádlo a srnčí paštiku. Je to v lednici. Ujel mi vlak, tak tu přespím. Ještě štěstí, že bylo odemčeno, jinak bych musela nocovat na nádraží.“ Sotva to dořekla, spokojeně zase usnula.

*

Druhého dne zavítala na návštěvu k Piškvorkovým vnučka Miluška, která včera oslavila čtrnáctiny. Dostalo se jí od Marie pochvaly, že jí to sluší a je z ní hezká slečna. A postěžovala si, že našli odemčený dům. Nemůžou najít klíč od dveří, který patřil Františkovi. „Nejde mi

do hlavy, kam zmizel. Svůj klíč jsem nechala před odjezdem v kredenci, s tím jsme v noci zamkli,“ řekla na vysvětlenou.

„Babi, netrap se tím, vypátrala jsem, jak se to stalo, proto jsem přišla,“ utěšila ji Miluška.

„Tak dobře, děvče, povídej, jsem jedno velký ucho,“ požádala ji. A zavolala do kuchyně, kde obě usedly, ještě Františka a Maxe, aby to taky slyšeli, jak si přála Miluška. Přiletěla i ta moucha, co hnízдила v noci v obýváku na lustru. Přistála zase na lustru. Záhy se dostavila další. Chvilí poletovala, aby zjistila, jestli tu nečihá někdo s plácačkou a nechystá se ji zabít. Nebyl, tak zůstala, ale stále ve střežku.

Od Milušky se dozvěděli, že po odjezdu procházela kolem domku mamka a viděla otevřené okno. Šla je zavřít. František se začervenal, přiznal svou zapomnětlivost a dodal, že každý udělá někdy chybu. Zůstalo to bez komentáře přítomných. Pouze ta bojácná moucha zabzučena, přelétla jinam, aby lépe na Milušku viděla.

„Ale jak se mamka dostala dovnitř? To je mi tedy záhadou,“ dotázala se Marie.

„Babi, jednoduše, žádná záhada to není. Klídek. Děda mívá někdy ve zvyku dávat klíč pod rohožku, však víš. Mamka ho tam našla. A teď to hlavní. Zavřela okno, ale klíč už pod rohožku zpátky nedala, vzala si ho raději s sebou, aby ho tam někdo neobjevil a nevykradl vás. To udělala dobře. Jenomže chvátala. A jak se jí stává, zapomněla zamknout. To udělala špatně. Předevčírem nechala na ulici před barákem odemčené auto až do rána. Zkrátka mohly za to dvě zapomnětlivosti: mojí mamky - a tvoje, milý dědečku Františku!“

Pak Miluška sáhla tajuplně do kapsy a podala mu ten jeho klíč. Dostalo se jí za to pochvaly a přání k narozeninám. A jako dárek detektivku od Agathy Christie Deset malých černoušků.

Měla z toho radost, poděkovala a pochlubila se, že ji teď čím dál víc baví psát detektivní povídky, jako to v jejím věku bavilo Agathu Christie. „Zrovna jednu dodělávám. Babička z Jelče mi totiž vyprávěla, to jsem byla ještě malá, že jakýsi kominík kradl u nich ve vsi na půdách uzené maso. Jí ho taky ukradl. Náhle někam zmizel. Pátrání po něm se ujal místní četník. Babička však nevěděla, jak to přesně bylo, jen to, že ten četník našel na její půdě u komínu jakýsi záhadný klíč, a pak“

„Zajímalo by mě, jestli pak podle něj vypátral toho zloděje?“ zeptal se nedočkavě František. Marie ho napomenula, aby Milušce neskákal do řeči.

„Vypátral, dědo, žádná detektivka přece nemůže končit tím, že pachatel není odhalen. Trochu jsem četníkovi pomohla, navedla jej v té povídce správným směrem. Kominík přináší přece lidem do domu štěstí, tenhle tam kradl. Byl to nejspíš falešný kominík. Víc neprozradím. Nechte se překvapit. Až s tím budu hotová, půjčím vám to ráda k přečtení.“